

**ΕΚΔΗΛΩΣΗ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ**

**7 ΚΑΙ 8 ΙΟΥΝΙΟΥ 2012 - ΠΑΝΤΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ**

7-8

ΙΟΥΝΙΟΥ 2012

ΩΡΑ 18.00

**Πάντειο Πανεπιστήμιο
Αμφιθέατρο Σάκη Καράγιωργα**

ΕΚΔΗΛΩΣΗ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΠΕΜΠΤΗ 7 ΙΟΥΝΙΟΥ

Θέμα:

**Ένοπλα κινήματα στην
Ευρώπη και η ιστορία τους**

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 8 ΙΟΥΝΙΟΥ

Θέμα:

**Ο αγώνας σήμερα και η
προοπτική της διεθνούς
κοινωνικής Επανάστασης ως
απάντηση στη συστημική κρίση**

Ομιλητές:

1. Μπριγκίτε Άστονκ, Γερμανία - RAF
2. Αντρέας Φόγκελ, Γερμανία - 2 Ιούνη
3. Σασουά Μπερτράντ, Βέλγιο - Μαχόμενοι Κομμουνιστικοί Πυρήνες (CCC)
4. Τζήν Γουέρ, Αγγλία
5. Χοσέ Ροντρίγκεζ, Ισπανία
6. Επιτροπή για μια Διεθνή Κόκκινη Βοήθεια - Ελβετία
7. Χρήστος Τσιγαρίδας, ΕΛΑ
8. Πόλα Ρούπα, Επαναστατικός Αγώνας
9. Νίκος Μαζιώτης, Επαναστατικός Αγώνας

Η εκδήλωση που οργάνωσε η Συνέλευση για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα στο Πάντειο Πανεπιστήμιο στις 7 και 8 Ιούνη με θέμα «**Για τον Αγώνα και την Επανάσταση**» ήταν αποτέλεσμα του προηγούμενου διήμερου που έλαβε χώρα στο ΕΜΠ στις 8 και 9 Μάρτη και μας έδειξε καθαρά την ανάγκη και συνάμα την υποχρέωση να συνεχιστεί η συζήτηση που άνοιξε και πολλές φορές ξεπέρασε τη θεματολογία, βάζοντας επί τάπητος ζητήματα που αφορούν ευρύτερα το ανατρεπτικό κίνημα και την επαναστατική προοπτική. Ένας επίσης, σημαντικός λόγος για την απόφασή μας να προχωρήσουμε σε αυτή την εκδήλωση και με τη συγκεκριμένη θεματική, ήταν το γεγονός ότι παρόλο που η συνέλευση αυτή έχει συγκεκριμένο πολιτικό αντικείμενο ενασχόλησης - την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα-, η στάση και οι τοποθετήσεις των ίδιων των συντρόφων που δίνονται για αυτή την υπόθεση, στήριζαν πάντα και προωθούσαν την κοινωνική Επανάσταση. Δηλαδή, ο ίδιος ο πολιτικός λόγος των συντρόφων, κατ' επέκταση και η ίδια η υπόθεση, είναι αδιαχώριστη με το ζήτημα της κοινωνικής Επανάστασης.

Εξάλλου, για εμάς κάθε μορφή δράσης ό,τι θεματική και στόχους και αν έχει, όποια πολιτική αιχμή και αν βάζει, οφείλει να αναζητά τρόπους ώστε να συνδέει και να προωθεί τον κεντρικό, τον κυρίαρχο για κάθε αγωνιστή στόχο που δεν είναι άλλος από την ενίσχυση του επαναστατικού κινήματος και την προώθηση της κοινής σε όλους επαναστατικής υπόθεσης. Γιατί μόνο αν επιδιώκουμε τη σύνδεση των διαφορετικών θεματικών και αιχμών των δράσεων που αναπτύσσουμε, αν καταφέρνουμε αυτές να συγκλίνουν προς την κατεύθυνση ενδυνάμωσης του ευρύτερου αγώνα, αν συμβάλλουμε στη ριζοσπαστικοποίησή του και να προωθούμε συνολικά την καθεστωτική ανατροπή, με λίγα λόγια, αν καταφέρνουμε να προχωράμε μπροστά το ζήτημα της Επανάστασης, τότε κατά την άποψή μας, αποκτούμε νόημα οι ίδιες οι δράσεις μας.

Μέσα από ένα τέτοιο σκεπτικό φτάσαμε στη διοργάνωση αυτής της διήμερης εκδήλωσης - συζήτησης με θεματικές την πρώτη μέρα, «**Ένοπλα κινήματα στην Ευρώπη και η ιστορία τους**» και τη δεύτερη μέρα, «**Ο αγώνας σήμερα και η προοπτική της διεθνούς κοινωνικής επανάστασης ως απάντηση στη συστημική κρίση**».

Ειδικότερα για τη θεματική της 1ης μέρας η Συνέλευση για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα, ξεκινούσε με μια γενική αλλά συγχρόνως θεμελιακή θέση, ότι ο ένοπλος αγώνας ήταν, είναι, και θα είναι κομμάτι του κινήματος· είναι ακόμα μια επιλογή μέσα στην πολύμορφη δράση του επαναστατικού και ριζοσπαστικού αγώνα αφού προωθεί την έμπρακτη και άμεση αντιπαράθεση με το κράτος και τους μηχανισμούς εκμετάλλευσης.

Ο ένοπλος αγώνας ήταν παρών σε όλες τις φάσεις τόσο του εργατικού όσο και του αναρχικού κινήματος, το μπόλιασε και μπολιάστηκε από αυτό.

Εκατοντάδες οργανώσεις έδρασαν από το ένα άκρο της Ευρώπης έως το άλλο. Χιλιάδες σύντροφοι αγωνίστηκαν με το όπλο στο χέρι, πολλές χιλιάδες φυλακίστηκαν για αυτή τους τη δράση, αρκετές δεκάδες σύντροφοι/-ισσες έδωσαν τη ζωή τους στον αγώνα, είτε έπεσαν σε συμπλοκές με τις δυνάμεις καταστολής, είτε σαν απεργοί πείνας μέσα στις φυλακές, είτε δολοφονήθηκαν από το κράτος ενώ ήταν κρατούμενοι.

Με αυτή την εκδήλωση-συζήτηση φιλοδοξούσαμε -στο μέτρο που μας αντιστοιχούσε- να ψηλαφίσουμε μέσα από την ιστορική μνήμη τις εμπειρίες του αγώνα των προηγούμενων δεκαετιών.

Όσον αφορά τη 2η μέρα της εκδήλωσης, επιχειρήσαμε να ανιχνεύσουμε εκείνο το κόκκινο νήμα που συνδέει το χθες με το σήμερα του αγώνα για την κοινωνική Επανάσταση.

Η εποχή μας, έχει πολλές σημαντικές ιδιαιτερότητες. Θα μπορούσαμε να πούμε πως διανύουμε μια ιστορική περίοδο- καμπή, τόσο για τον αγώνα όσο και για την κοινωνία συνολικά. Αυτή η ιστορική περίοδος χαρακτηρίζεται από έντονες αλλαγές και μεταβολές σε όλα τα επίπεδα: στο πολιτικό, το οικονομικό, το κοινωνικό. Αιτία για αυτές τις αλλαγές είναι η κρίση του συστήματος, οι επιπτώσεις της σε κάθε κοινωνική δραστηριότητα και οι προσπάθειες του καθεστώτος να την αντιμετωπίσει.

Η κοινωνική κατάσταση έτσι όπως διαμορφώνεται, με την όξυνση των κοινωνικών και ταξικών ανισοτήτων, έχει υπονομεύσει την αξιοπιστία του συστήματος και όλο και περισσότεροι άνθρωποι αμφισβητούν, αντιδρούν, αγωνίζονται ακόμα και εξεγείρονται εναντίον του.

Το γεγονός ότι έχει χαθεί μεγάλο μέρος της πολιτικής και κοινωνικής συναίνεσης στο καθεστώς, το αναγνωρίζουν όλοι σήμερα. Το αναγνωρίζει και το ίδιο το καθεστώς, και για αυτό το λόγο παρουσιάζει όλο και πιο ολοκληρωτικό χαρακτήρα. Επιτίθεται σε όσους αγωνίζονται· καταστέλλει, φυλακίζει. Το πολιτικό και κοινωνικό περιβάλλον είναι ιδιαίτερα ρευστό. Και αυτό αντανακλάται στις κινητοποιήσεις, τις διαδηλώσεις, τις εξεγέρσεις που εκδηλώνονται, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και σε πολλές άλλες χώρες της Ευρώπης. Παράλληλα, ένα ευρύ φάσμα κοινωνικών αντιστάσεων οργανώνεται και δρα σήμερα ενάντια στις πολιτικές επιταγές της κυριαρχίας. Πολλά από αυτά τα εγχειρήματα αντίστασης, οργανώνονται σε οριζόντια και εξωθεσμική βάση, καθώς η αμφισβήτηση στο πολιτικό καθεστώς, δείχνει να καθορίζει σε μεγάλο βαθμό τη δημιουργία δομών αγώνα, έξω από το κυρίαρχο εξουσιαστικό μοντέλο της αντιπροσώπευσης, μακριά από λογικές της πολιτικής εξειδίκευσης και της ιεραρχίας.

Υπό τις υπάρχουσες πολιτικές συνθήκες και με δεδομένο το μεγάλο βαθμό απονομιμοποίησης στις κοινωνικές συνειδήσεις του καθεστώτος, γεννιούνται σοβαρά ζητήματα σχετικά με τον Αγώνα. Πώς ερμηνεύει σήμερα το κίνημα τις πολιτικές εξελίξεις και τις αντικειμενικές συνθήκες, έτσι όπως αυτές διαμορφώνονται;

Υπάρχει ή όχι επιτακτική ανάγκη στην εποχή μας για επιτάχυνση των επαναστατικών διαδικασιών και προσπαθειών από τους αγωνιστές;

Από την άλλη, οι υποκειμενικές συνθήκες που αφορούν στην πολιτική ωρίμανση των επαναστατικών συνειδήσεων, είναι τέτοιες που να αντανακλούν την επιτακτικότητα των ζητημάτων της εποχής μας; Υπάρχει ο υποκειμενικός αυτός παράγοντας, τα επαναστατικά αυτά υποκείμενα που να μπορούν να θέσουν τους όρους για την κοινωνική Επανάσταση; Και αν ναι, τότε με ποιους τρόπους αυτό μπορεί να επιχειρηθεί;

Πώς εντέλει, βλέπουμε την επαναστατική προοπτική και τον τρόπο που θα επιχειρηθεί η κοινωνική Επανάσταση; Για ποια Επανάσταση μιλάμε;

Σήμερα γίνεται όλο και επιτακτικότερη η ανάγκη, για μια διευρυμένη συζήτηση σχετικά με τον αγώνα, το μέλλον και τις προοπτικές του. Για μια συζήτηση που πρέπει να ξεκινήσει άμεσα, για τις δυνατότητες ανάπτυξης ενός κινήματος, με προοπτική την ανατροπή του καθεστώτος και την Επανάσταση. Ελπίζουμε σε μια τέτοια κατεύθυνση να συνέβαλε και η συζήτηση που έγινε στο 2ήμερο της Παντείου.

Θέλουμε για άλλη μια φορά να ευχαριστήσουμε τους συντρόφους-/ισσες που ήρθαν από διάφορες χώρες της Ευρώπης και πιστεύουμε ότι με την εμπειρία, τις απόψεις και τους προβληματισμούς τους συνέβαλαν στη συζήτηση που έγινε στο 2ήμερο αυτό.

Συνέλευση για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα

ΕΝΟΠΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ ΠΕΜΠΤΗ 7 ΙΟΥΝΙΟΥ - 1η ΜΕΡΑ

Εισηγητής

Πριν προχωρήσουμε στην εισήγηση, υπάρχουν κάποιες ανακοινώσεις που πρέπει να γίνουν.

Καταρχήν, η συντρόφισσα Αντι από την Κόκκινη Βοήθεια της Ελβετίας δεν θα μπορέσει να παραβρεθεί σήμερα εδώ, έχει στείλει όμως βίντεο με τις τοποθετήσεις της. Ο λόγος που δε βρίσκεται σήμερα μαζί μας είναι ότι αντιμετωπίζει πρόβλημα με τη δικαιοσύνη στην Ελβετία και ήταν ένα μεγάλο ρίσκο να πάει στο αεροδρόμιο να πάρει το αεροπλάνο. Δηλαδή, το πιο πιθανό είναι να της έχουν ασκηθεί κάποιες διώξεις.

Αντίστοιχα και η συντρόφισσα Μπριγκίτε από την RAF από τη Γερμανία για προσωπικούς λόγους-θα μας εξηγήσει και ο σύντροφος Αντρέας (Φόγκελ)-δεν μπορεί να είναι σήμερα μαζί μας.

Το τρίτο είναι ότι η εκδήλωση μαγνητοφωνείται. Αν κάποιος δεν θέλει να ακουστεί η φωνή του, να ηχογραφηθεί, απλά δεν χρειάζεται να κάνει την τοποθέτησή του στο ασύρματο μικρόφωνο που κυκλοφορεί στην αίθουσα.

Για να διευκολύνουμε τους μεταφραστές -από ότι καταλαβαίνετε είναι ήδη αρκετοί ομιλητές από την Ευρώπη και είναι πραγματικά δύσκολο το έργο των μεταφραστών- όταν υπάρχουν ερωτήσεις θα διευκόλυνε πάρα πολύ, καθ' όλη τη διάρκεια της εκδήλωσης, να παραδίδονται γραπτές, ώστε να μπορέσουν οι μεταφραστές και να τις μεταφράζουν πιο εύκολα και να τις ομογενοποιούν κατά κάποιο τρόπο, αν είναι π.χ. δύο κοινές.

Εισήγηση

Η σημερινή εκδήλωση που οργάνωσε η Συνέλευση για την Υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα υλοποιήθηκε με αφορμή 3 διαφορετικά αλλά συγχρόνως αλληλένδετα γεγονότα. Πιο συγκεκριμένα.

1ο) την αποδοχή της πρόσκλησης να παραβρεθούν σαν μάρτυρες υπεράσπισης στη δίκη της υπόθεσης του Επαναστατικού Αγώνα σύντροφοι από διαφορετικές χώρες της Ευρώπης με ξεχωριστές αλλά συνάμα παράλληλες πορείες στο πλαίσιο του αγώνα για την Κοινωνική Επανάσταση. Ήταν μιας πρώτης τάξεως ευκαιρία να «εκμεταλλευτούμε» αυτή τη συνεύρεση.

2ο) το προηγούμενο διήμερο που έλαβε χώρα στο ΕΜΠ μας έδειξε καθαρά την ανάγκη να συνεχιστεί η συζήτηση που άνοιξε και πολλές φορές ξεπέρασε τη θεματολογία, βάζοντας επί τάπητος ζητήματα που αφορούν ευρύτερα το ανατρεπτικό κίνημα και την επαναστατική προοπτική. Έτσι πολλές φορές, μέσα από ερωτήσεις και τοποθετήσεις η συζήτηση άγγιξε

θέματα όπως τη δημιουργία επαναστατικού κινήματος, ζητήματα για την ανατροπή του καθεστώτος και την κοινωνική επανάσταση.

Φάνηκε ξεκάθαρα η ανάγκη, και συνάμα η υποχρέωση, από τη μεριά μας να συνεχίσουμε αυτή τη συζήτηση βάζοντας και άλλη μια παράμετρο στους όποιους προβληματισμούς αναπτύχθηκαν. Αυτή της ανταλλαγής σκέψεων και εμπειριών με αγωνιστές και από άλλες χώρες της Ευρώπης.

3ο) Το γεγονός που αποτέλεσε καταλυτικό ρόλο στην πραγματοποίηση αυτού του διημέρου ήταν μια συζήτηση που άνοιξε στο εσωτερικό της συνέλευσης γύρω από το πώς μπορεί η αλληλεγγύη σε μια συγκεκριμένη υπόθεση να γίνει πιο αποτελεσματική και συγχρόνως αυτή να γειωθεί με τα επίδικα του αγώνα στις σημερινές συνθήκες. Πιο συγκεκριμένα, θεωρούμε ειδικά σήμερα μέσα σε συνθήκες συστημικής κρίσης ότι η αλληλεγγύη, αυτή η θεμελιώδης αξία του α/α χώρου αποτελεί μέρος του αγώνα για την ανατροπή του καθεστώτος και την κοινωνική επανάσταση. Εχουμε την πεποίθηση ότι όλες οι ανατρεπτικές προθέσεις πρέπει να οργανωθούν από κοινού.

Κι εδώ δε χωρούν ζητήματα διαχωρισμού είτε για τον ίδιο τον αγώνα είτε για τα μέσα που χρησιμοποιούνται. Είμαστε όλοι από την ίδια πλευρά του οδοφράγματος κι έχουμε ένα και μοναδικό κοινό στόχο, την κοινωνική επανάσταση.

Μέσα από ένα τέτοιο σκεπτικό φτάσαμε στη διοργάνωση αυτής της διήμερης εκδήλωσης-συζήτησης με θεματικές, σήμερα, τα **«Ενοπια κινήματα στην Ευρώπη και ιστορία τους»** και αύριο, δεύτερη μέρα, **«Ο αγώνας σήμερα και η προοπτική της διεθνούς κοινωνικής επανάστασης ως απάντηση στη συστημική κρίση»**.

Καταρχάς, καλωσορίζουμε τους συντρόφους που έχουν έρθει από διάφορες χώρες της Ευρώπης και πιστεύουμε ότι με την εμπειρία, τις απόψεις και τους προβληματισμούς τους θα συμβάλουν αποφασιστικά στη συζήτηση που φιλοδοξούμε να ανοίξει εδώ σήμερα.

Είναι μαζί μας σήμερα:

- 1) Μπριγκίτε Ασντονκ [Brigitte Asdonk], Γερμανία - RAF
- 2) Αντρέας Φόγκελ [Andreas Vogel], Γερμανία – Κίνημα 2 Ιούνη
- 3) Σασουά Μπερτράντ [Bertrand Sassoyle], Βέλγιο - Μαχόμενοι Κομμουνιστικοί Πυρήνες (CCC)
- 4) Τζην Γουέρ [Gene Ware], Αγγλία
- 5) Χοσέ Ροντρίγκεζ [Jose Rodriguez], Ισπανία
- 6) Αντι [Andy], Ελβετία - Επιτροπή για μια Διεθνή Κόκκινη Βοήθεια

Επίσης, θα υπάρξουν παρεμβάσεις από τον Δημήτρη Κουφοντίνα της 17 Ν, και τον Χρήστο Τσιγαρίδα του ΕΛΑ.

Θέλουμε να κάνουμε μια σύντομη αναφορά στον Ιταλό σύντροφο Μαουρίτσιο Φερράρι [Mauricio Ferrari] που, αν δεν βρίσκονταν για ακόμη μια φορά στις φυλακές της Ιταλικής δημοκρατίας, θα ήταν σήμερα μαζί μας για να μας μεταφέρει την εμπειρία του από την τόσο πλούσια δράση του ένοπλου αγώνα στην Ιταλία. Ο σύντροφος Μαουρίτσιο ήταν μέλος των Ερυθρών Ταξιαρχιών, άνηκε στην πρώτη γενιά της οργάνωσης. Συνελήφθη το 1974 και έμεινε συνολικά 30 χρόνια στην φυλακή τόσο για την δράση του στις Ερυθρές Ταξιαρχίες όσο και για τη συμμετοχή του σε δύο εξεγέρσεις μέσα στις φυλακές. Έμεινε αμετανόητος ως το τέλος. Μετά την αποφυλάκιση του, το 2004, συνέχισε να αγωνίζεται με την ίδια μαχητικότητα που τον χαρακτήριζε όλα αυτά τα χρόνια συμμετέχοντας στην πρώτη γραμμή μέσα στο κίνημα. Τον Γενάρη του 2012 συνελήφθη ξανά για συμμετοχή στα επεισόδια που είχαν γίνει το καλοκαίρι του 2011 ενάντια στην κατασκευή των γραμμών που προορίζονταν για τα τρένα υψηλής ταχύτητας. Σήμερα είναι υπόδικος στις φυλακές του Μιλάνου. Εκφράζουμε την αμέριστη αλληλεγγύη μας στον σύντροφο Μαουρίτσιο Φερράρι και του στέλνουμε τους πιο θερμούς αγωνιστικούς χαιρετισμούς.

Ξεκινώντας τη σημερινή εκδήλωση - συζήτηση με θέμα: «Ενοπλα κινήματα στην Ευρώπη και η Ιστορία τους» οφείλουμε να καταθέσουμε από την αρχή μια γενική αλλά συγχρόνως θεμελιακή θέση, ότι ο ένοπλος αγώνας ήταν, είναι και θα είναι κομμάτι του κινήματος, είναι ακόμα μια επιλογή μέσα στην πολύμορφη δράση του επαναστατικού και ριζοσπαστικού αγώνα, αφού προωθεί την έμπρακτη και άμεση αντιπαράθεση με το κράτος και τους μηχανισμούς εκμετάλλευσης.

Ο ένοπλος αγώνας ήταν παρών σε όλες τις φάσεις, τόσο του εργατικού όσο και του αναρχικού κινήματος, το μπόλιασε και μπόλιαστηκε από αυτό. Όπως για παράδειγμα υπάρχουν ιστορικά γεγονότα, στα οποία οι αναρχικοί έκαναν μαζικές ένοπλες επιθέσεις. Υπήρχαν διαδηλώσεις, εργατικές κινητοποιήσεις κατά τις οποίες οι εργάτες απεργοί ήταν οπλισμένοι. Για παράδειγμα, μία τέτοια περίπτωση ήταν το Σικάγο, το 1886. Πάρα πολλές ήταν οι ένοπλες αντιπαραθέσεις μεταξύ οπλισμένων εργατών απεργών και της αστυνομίας. Οι αναρχικοί ποτέ δεν έκαναν διαχωρισμό ανάμεσα σε μορφές πάλης.

Μετά την Παρισινή Κομμούνια σε πολλές χώρες της Ευρώπης άνθισε το κίνημα των δυναμιτιστών όπου πρωτοστατούσαν αναρχικοί. Οι αναρχικοί ήταν αυτοί που εκτέλεσαν τρεις Ισπανούς πρωθυπουργούς, έναν Αμερικανό πρόεδρο, έναν Ιταλό βασιλιά, έναν πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας και έκαναν απόπειρες ενάντια στον Μουσολίνι και στον Φράνκο. Ο ένοπλος αγώνας ήταν ανέκαθεν μέσα στην παράδοση του αναρχικού κινήματος.

Σε χώρες που άνθισε ο αναρχοσυνδικαλισμός, για παράδειγμα στην Ισπανία και τη Γαλλία, οι εργατικοί αγώνες ήταν σε συνάρτηση με την ένοπλη παράδοση και την ένοπλη πρακτική. Εμπαιναν βόμβες σε εργοστάσια, γίνονταν επιθέσεις εναντίον επιχειρηματιών, εργοδοτών, αστυνομικών. Υπήρχε στη Βαρκελώνη ο πόλεμος μεταξύ των μπράβων της εργοδοσίας και των αναρχοσυνδικαλιστών της CNT όπου με το όπλο στο χέρι ανταπέδιδαν τα πυρά.

Περνώντας, λοιπόν, σε μια σύντομη ιστορική αναδρομή θα λέγαμε ότι με το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου υπάρχει μια μεταβατική περίοδος όπου διαμορφώνονται και σταθεροποιούνται οι συσχετισμοί σε παγκόσμιο επίπεδο. Στην Ιταλία μετά τον αντιφασιστικό αγώνα που πήρε χαρακτήρα εμφυλίου πολέμου, αρκετοί κομμουνιστές κρατούν ακόμα τα όπλα προσδοκώντας μάταια στην επερχόμενη επανάσταση. Στην Ελλάδα, οι ηττημένες δυνάμεις του Δημοκρατικού Στρατού περνούν τα σύνορα και σκορπίζονται σε διάφορες χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου. Τέλος, κάποιες ομάδες αντίστασης στο φρανκικό καθεστώς δραστηριοποιούνται, οι περισσότερες με κύριο ορμητήριο τη Γαλλία και περνώντας τα Πυρηναία κάνουν επιθέσεις στο εσωτερικό της Ισπανίας. Στον υπόλοιπο κόσμο από το 1950 ξεκινάνε αντι-αποικιακοί απελευθερωτικοί πόλεμοι, ενώ από το 1965 είναι κυρίως αντι-ιμπεριαλιστικοί με κορυφαίο τον πόλεμο του Βιετνάμ, που μαζί με τη δράση των Τουπαμάρος στην Ουρουγουάη, των Παλαιστίνιων και των Μαύρων Πανθήρων στις ΗΠΑ θα αποτελέσουν κομβικά σημεία αναφοράς σε αυτό που σχηματικά ονομάζεται κίνημα του '68. Ειδικά στη Γερμανία η δολοφονία του φοιτητή Benno Ohnesorg (Μπένο Ονεζοργκ) σε διαδήλωση ενάντια στο Σάχη της Περσίας στις 2 Ιούνη του 1967 αποτελεί τη σπίθα για να ξεκινήσουν στο εσωτερικό του κινήματος οι πρώτες συζητήσεις για τη δυνατότητα ένοπλου αγώνα στη Γερμανία.

Το '68 ήταν η χρονιά μεγάλων εξεγέρσεων, εξεγέρσεις που τουλάχιστον στη Γαλλία ανάγκασαν τον πρόεδρο Ντε Γκολ να βρει καταφύγιο σε στρατιωτική βάση. Γενικά υπήρχε η εντύπωση της γέννησης μιας παγκόσμιας εξέγερσης εναντίον της εξουσίας και του ιμπεριαλισμού. Το '69 ήδη υπάρχει ένα κίνημα διάχυτου αντάρτικου στο Βερολίνο και το Μόναχο. Μέσα από αυτή τη διαδικασία θα προκύψει αρχικά η RAF και αργότερα το Κίνημα 2 Ιούνη, καθώς και οι Επαναστατικοί Πυρήνες.

Στις διάφορες στρατηγικές επιλογές ανάλογα τη χρονική περίοδο, όπως ο αντιιμπεριαλισμός, η αλληλεγγύη στα κινήματα του τρίτου κόσμου, το πρόβλημα των φυλακισμένων συντρόφων από το κράτος, σχηματικά θα λέγαμε, αποτελεί το πεδίο δράσης αυτών των οργανώσεων. Οι κρατικές δολοφονίες στο Στάμχαϊμ έθεσαν νέες παραμέτρους στη πορεία της δράσης τόσο της RAF όσο και του Κινήματος 2 Ιούνη.

Στην Ιταλία, οι πρώτες ένοπλες ομάδες συγκροτούνται αρχικά με στόχο να αντιδράσουν πρώτα από όλα στην κρατική εξουσία, στο νεοφασιστικό κίνδυνο και στην πιθανότητα στρατιωτικού πραξικοπήματος (ας μην ξεχνάμε ότι ήδη στον ευρωπαϊκό νότο υπάρχουν δικτατορίες σε Ισπανία-Πορτογαλία - Ελλάδα) δημιουργούνται ομάδες όπως η 22 Οκτώβρη στη Γένοβα καθώς και οι GAP (Ομάδες Αντάρτικης Δράσης) του Feltrinelli [Φελτρινέλι]. Ο ένοπλος αντιφασισμός και τα πρώτα σχέδια του ένοπλου αγώνα γεννιούνται στις αρχές της δεκαετίας του '70. Έτσι φτάνουμε στην ίδρυση των Brigatte Rosse (Ερυθρών Ταξιαρχιών) το 1970 που στηρίζονται αρχικά τουλάχιστον στη θέση ότι υπάρχει ανάγκη «για ένοπλη οργάνωση στους καθημερινούς αγώνες και τα εργοστάσια». Στην ιταλική περίπτωση, η μαζική πολυσύνθετη σύγκρουση είχε διάφορες συνιστώσες και κάθε μία από αυτές είχε διαφορετικές προσεγγίσεις για τη διεξαγωγή του αγώνα ακόμα και ως προς την ένοπλη μορφή του. Αλλωστε αυτό μαρτυρά και η καταγραφή ότι στη δεκαετία του '70 στην Ιταλία έδρασαν εκατοντάδες ένοπλες οργανώσεις. Με την καταστολή του κινήματος 10.000 σύντροφοι ανακρίθηκαν ή πέρασαν από δίκες για συμμετοχή σε ένοπλες οργανώσεις και 4000 φυλακίστηκαν ως μέλη ένοπλων οργανώσεων.

Επιγραμματικά μπορούμε να πούμε ότι στην Ιταλία η ανάπτυξη του κινήματος είτε ένοπλου είτε όχι διήρκεσε πάνω από 10 χρόνια.

Στην Ισπανία ιδρύθηκε το 1975, λίγο πριν το θάνατο του Φράνκο η GRAPO (Αντιφασιστική Ομάδα Αντίστασης 1ης Οκτώβρη), η οποία έχει αναλάβει την ευθύνη για δεκάδες εκτελέσεις αστυνομικών και στρατιωτικών. Η πρώτη εκτέλεση έγινε την 1η Οκτωβρίου 1975, τρεις ημέρες μετά τη δολοφονία πέντε ακροαριστερών μαχητών από το καθεστώς του Φράνκο, ενώ στις κατά καιρούς συγκρούσεις με την αστυνομία έχουν χάσει τη ζωή τους 19 μέλη της. Στο ενεργητικό της συμπεριλαμβάνονται επιθέσεις σε θωρακισμένα οχήματα, καθώς και τοποθέτηση εκρηκτικών μηχανισμών σε δημόσια κτίρια. Σήμερα τόσο στις ισπανικές όσο και στις γαλλικές φυλακές κρατούνται περίπου 50 με 60 μέλη της GRAPO.

Σε χώρες όπως η Γαλλία ο ένοπλος αγώνας είναι σε άμεση σχέση αρχικά με τη δράση ισπανικών αντιφρανκικών ομάδων και πιο συγκεκριμένα με το MIL (Ιβηρικό Κίνημα Απελευθέρωσης), το οποίο ιδρύθηκε από τη συνένωση μικρότερων ομάδων το 1971 και το οποίο δρούσε κύρια στην Καταλονία. Αξιόλογη δράση εκείνη την περίοδο είχε επίσης η GARI (Ομάδες Διεθνιστικής Επαναστατικής Δράσης) τόσο στο εσωτερικό της Ισπανίας όσο και στη Γαλλία.

Την 1η Μάη του '79 κάνει την πρώτη της ενέργεια η Action Directe (Άμεση Δράση). Η Action Directe ήταν το αποτέλεσμα της ανάγκης που ένιωσαν

άτομα και ομάδες που είχαν διαφορετικές εμπειρίες ένοπλης δράσης να κάνουν ένα βήμα παραπέρα από τις σποραδικές ενέργειες και τις πολιτικές καμπάνιες. Το 1985, η Action Directe και η RAF συντάσσουν κοινό κείμενο με στόχο τον συντονισμό δράσεων και τη δημιουργία αντιιμπεριαλιστικού μετώπου.

Στο Βέλγιο οι Cellules Communistes Combatantes - CCC (Μαχόμενοι Κομμουνιστικοί Πυρήνες) έδρασαν για 2 χρόνια, από το 1984 έως και το 1985. Στο διάστημα αυτό πραγματοποίησαν 25 βομβιστικές επιθέσεις κύρια σε ιμπεριαλιστικούς στόχους, όπως σε εγκαταστάσεις του ΝΑΤΟ, σε εταιρίες οπλικών συστημάτων που συνεργάζονταν με την αμερικάνικη κυβέρνηση και το ΝΑΤΟ, π.χ εταιρία που κατασκεύαζε εξαρτήματα για τους πυραύλους ΚΡΟΥΖ κλπ. Το 1985 συνελήφθησαν μέλη της οργάνωσης και καταδικάστηκαν σε ισόβια κάθειρξη.

Στην Ελλάδα, 17 χρόνια μετά τη λήξη του εμφυλίου εγκαθιδρύεται δικτατορία και συγχρόνως αρχίζουν να δραστηριοποιούνται αντιστασιακές οργανώσεις αρκετές από τις οποίες δρουν ένοπλα. Μόνο στην περιοχή της Αθήνας εξεργάγησαν 174 βόμβες κατά τη διάρκεια της 7ετίας. Στα στρατοδικεία της Χούντας βρέθηκαν αγωνιστές που διαφοροποιήθηκαν σε σχέση με τον αντιχουντικό αγώνα για την αποκατάσταση τη δημοκρατίας. Πηγαίνοντας ένα βήμα παραπέρα συνέδεσαν την πάλη τους με τον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό. Οι κυριότερες ένοπλες οργανώσεις κατά τη διάρκεια της Χούντας ήταν η 20 Οκτώβρη, η Δημοκρατική Αμυνα, το ΠΑΚ, η ομάδα Μακρυγιάννης, η ΛΕΑ κ.ά.

Με την πτώση της δικτατορίας ένα κομμάτι των αγωνιστών που δεν είχαν αυταπάτες περί αστικής δημοκρατίας και κοινοβουλευτισμού μαζί με νέους συντρόφους θα αποτελέσουν τους πρώτους πυρήνες ένοπλης πάλης στη μεταπολίτευση. Από το '74 έως σήμερα, σχεδόν δηλαδή 4 δεκαετίες, οι ένοπλες οργανώσεις δίνουν συνεχώς το παρόν μέσα στα πλαίσια του αγώνα ενάντια στο καθεστώς. Ορισμένες από τις οργανώσεις που είχαν μια συνέχεια στη δράση τους ήταν: η 17Ν, ο ΕΛΑ, η ΛΕΑ (Λαϊκός Επαναστατικός Αγώνας), η 1η Μάη, η Επαναστατική Αλληλεγγύη, η Αντικρατική Πάλη, οι Επαναστατικοί Πυρήνες, η Λαϊκή Θέληση, η 6η Δεκέμβρη, ο Επαναστατικός Αγώνας, η Σέχτα Επαναστατών και η ΣΠΦ.

Δεκάδες άλλες μικρότερες οργανώσεις έδρασαν αυτά τα χρόνια κάνοντας 1 ή 2 χτυπήματα. Τρεις αντάρτες πόλης έπεσαν με το όπλο στο χέρι, ο Κασσίμης του ΕΛΑ το '77, ο Τσουτσουβής της Αντικρατικής Πάλης το '85 και ο Φούντας του Επαναστατικού Αγώνα το 2010· επίσης δεκάδες αγωνιστές πέρασαν από δίκες και φυλακίστηκαν σαν μέλη ένοπλων οργανώσεων. Και σήμερα πάρα πολλοί σύντροφοι και συντρόφισσες βρίσκονται στα κελιά της Δημοκρατίας είτε στην Ελλάδα είτε στην Ευρώπη είτε σε όλο τον κόσμο. Δεν ξεχνάμε όλους αυτούς τους συντρόφους και θα βρίσκονται πάντα δίπλα

μας στη διαδήλωση, στα οδοφράγματα, στις συγκρούσεις, στον αγώνα για την κοινωνική Επανάσταση. Η αλληλεγγύη μας είναι ότι λιγότερο μπορούμε να κάνουμε γι' αυτούς.

Σύντροφοι/-ισσες, αυτή ήταν μια πολύ σύντομη αναφορά για τον ένοπλο αγώνα στην Ευρώπη. Πως θα μπορούσε άλλωστε να ήταν διαφορετικά όταν για κάθε χώρα θα μπορούσαμε να συζητήσουμε ατελείωτες μέρες, να γεμίσουμε χιλιάδες σελίδες και πάλι το αποτέλεσμα θα ήταν τα όποια συμπεράσματα να είναι αποσπασματικά και ελλιπή. Η Ιστορία γράφεται στους δρόμους του αγώνα και αποτελείται τόσο από γεγονότα που χαρακτηρίζονται κορυφαία όσο και από καθημερινές στιγμές που φαινομενικά είναι ασήμαντες αλλά έχουν τη δική τους βαρύτητα μέσα στον χρόνο.

Εκατοντάδες οργανώσεις έδρασαν από το ένα άκρο της Ευρώπης έως το άλλο. Χιλιάδες σύντροφοι αγωνίστηκαν με το όπλο στο χέρι, πολλές χιλιάδες φυλακίστηκαν για αυτή τους τη δράση, αρκετές δεκάδες σύντροφοι έδωσαν τη ζωή τους στον αγώνα, είτε έπεσαν σε συμπλοκές με τις δυνάμεις καταστολής, είτε σαν απεργοί πείνας μέσα στις φυλακές, είτε δολοφονήθηκαν από το κράτος ενώ ήταν κρατούμενοι. Σε αυτούς τους συντρόφους που με τη ζωή τους πλήρωσαν τις επιλογές αγώνα που έκαναν αφιερώνουμε τη σημερινή εκδήλωση.

Μια εκδήλωση - συζήτηση που φιλοδοξεί στο μέτρο που της αντιστοιχεί να ψηλαφίσει μέσα από την ιστορική μνήμη τις εμπειρίες του αγώνα των προηγούμενων δεκαετιών και να ανιχνεύσει εκείνο το κόκκινο νήμα που συνδέει το χθες με το σήμερα του αγώνα για την κοινωνική Επανάσταση.

Εισηγητής

Ο σύντροφος Αντρέας Φόγκελ από τη Γερμανία, από το Κίνημα 2 Ιούνη έχει τον λόγο.

Αντρέας Φόγκελ

Γεια σας. Σας ευχαριστώ που με καλέσατε σε αυτή την εκδήλωση. Θέλω να μεταφέρω θερμά χαιρετίσματα από τη συντρόφισσα Μπριγκίτε Αστονκ, η οποία ήταν επίσης καλεσμένη και σκόπευε να τοποθετηθεί σήμερα, αλλά για λόγους που θα αναφέρω και παρακάτω δεν μπόρεσε να έρθει.

Ενώ η Μπριγκίτε ήταν οργανωμένη στη φράξια Κόκκινος Στρατός στη RAF, εγώ ήμουν στο κίνημα 2 Ιούνη. Αυτή η ημερομηνία, 2 Ιούνη 1967 ήταν εκείνη που συνέδεε όλες τις ένοπλες οργανώσεις στη Δυτική Γερμανία. Πριν από λίγες μέρες, στις 2 Ιούνη φέτος, κηδέψαμε τη συντρόφισσά μας Κρίστα Εκες,

η οποία ήταν οργανωμένη στη RAF, πέθανε υπερβολικά νωρίς από λευχαιμία· ο θάνατός της συγκλόνησε τους πάντες και αυτός είναι ο λόγος που σήμερα η Μπριγκίτε δεν είναι σήμερα εδώ.

Πριν από 45 χρόνια, στις 2 Ιούνη 1967 η αστυνομία πυροβόλησε και σκότωσε τον Μπένο Ονεζοργκ στο δυτικό Βερολίνο κατά τη διάρκεια μιας διαδήλωσης ενάντια στον Σάχη της Περσίας. Αυτή η ημερομηνία ονοματοδότησε την οργάνωση. Ομως αποτέλεσε και για ολόκληρη την εξωκοινοβουλευτική αριστερά της εποχής μια αλησμόνητη στιγμή. Ενωσαν ότι οι σφαίρες ενάντια στον Μπένο Ονεζοργκ ήταν πυροβολισμοί εναντίον όλων.

Εκείνη την εποχή οι ΗΠΑ διεξήγαγαν τον πόλεμο στο Βιετνάμ, ενάντια στο βιετναμέζικο απελευθερωτικό κίνημα· και η Γερμανία συμμετείχε σε αυτό τον πόλεμο παρέχοντας στρατιωτική βοήθεια. Εκείνη την εποχή επικράτησε η φράση ότι «διεξαγόταν ο αμυντικός πόλεμος του καπιταλισμού, της καπιταλιστικής δημοκρατίας ενάντια στο Βιετνάμ». Όπως για παράδειγμα και τώρα, όπως έγινε με τον πόλεμο στο Αφγανιστάν, την ίδια δικαιολογία χρησιμοποίησε ο καπιταλισμός για να διεξάγει αυτό τον πόλεμο. Αυτό το καταλάβαμε εκείνη την εποχή και για τον λόγο αυτό ο αγώνας των ανθρώπων στο Βιετνάμ ενάντια στην καταπίεση και υπέρ μιας συνθήκης αυτοδιάθεσης έγινε καταλύτης για να δημιουργηθεί ένα διεθνές κίνημα απελευθέρωσης. Νιώθαμε κομμάτι αυτού.

Σε αυτή την ιδιαίζουσα ιστορική συνθήκη ξεκινήσαμε στις αρχές της δεκαετίας του '70 να δομούμε στην τότε δυτική Γερμανία το αντάρτικο πόλης. Το ονόμασαν «αντάρτικο της μητρόπολης» καθώς δομήθηκε στην πόλη και την μητρόπολη του διεθνούς καπιταλιστικού συστήματος. Με αυτή την ιδέα δεν ήμασταν μόνοι, και σε άλλες περιοχές του κόσμου αναδύονταν η πεποίθηση ότι τώρα ήταν σωστό να δημιουργηθούν δύο, τρία, πολλά Βιετνάμ ώστε να περικυκλώσουν τον ιμπεριαλισμό και να ξαναζωντανέψουν τον ταξικό αγώνα στην καρδιά του κτήνους. Από αυτά δημιουργήθηκε η RAF, το Κίνημα 2 Ιούνη και λίγο αργότερα οι Επαναστατικοί Πυρήνες και το γυναικείο αντάρτικο Rote Zora.

Αν και σε ότι αφορούσε στη τακτική των ομάδων αυτών υπήρχαν διαφορές, σε στρατηγικό επίπεδο ήταν κοινό ότι μέσω του ένοπλου αγώνα μπορούσαν να κερδίσουν ξανά την πρωτοβουλία κινήσεων ενάντια στο καπιταλιστικό κράτος και να ανατινάξουν τα δεσμά και τα όρια του ρεφορμισμού και των ταξικών συμβιβασμών. Ο αντίπαλος πόλος εξουσίας που αναδυόταν εκλάμβανε τον εαυτό του ως κομμάτι του διεθνούς απελευθερωτικού αγώνα και προσανατολιζόνταν ισχυρά προς αυτόν.

Μια απαρίθμηση των πολύμορφων ενεργειών θα ξεπερνούσε το θέμα αυτής της εκδήλωσης. Υπήρξαν όμως σε γενικές γραμμές επιθέσεις σε εκπροσώπους του κράτους που κατείχαν κυρίαρχες θέσεις, σε εταιρείες, σε στρατιωτικές δομές, σε δομές της δικαιοσύνης, της αστυνομίας και

σε πολυεθνικές εταιρίες· με απαγωγές και αποδράσεις απελευθερώνονταν αιχμάλωτοι ένοπλοι ή τουλάχιστον αυτό επιχειρούνταν και σε κάποιες περιπτώσεις το κατάφεραν. Ο ίδιος έχω καταδικαστεί για μια ενέργεια απελευθέρωσης συντρόφων.

Σε πολλές καταστάσεις εκείνη την περίοδο υπήρχαν ένοπλες παρεμβάσεις. Μέχρι και στις αρχές της δεκαετίας του '90 υπήρχαν πολλά χρόνια διαρκούς επαναστατικής αντίστασης. Σχεδόν ένα τέταρτο του αιώνα οι ένοπλες οργανώσεις της αριστεράς πολεμούσαν το κράτος, αλλά και η θεσμική - εξωκοινοβουλευτική αριστερά με την επιλογή και τη δυνατότητα του διαρκούς κοινωνικού πολέμου.

Από την άλλη και την πλευρά του κράτους χρησιμοποιήθηκαν όλα τα μέσα της αστυνομικής, στρατιωτικής, νομικής και αντιτρομοκρατικής καταστολής και αντεπανάστασης. Στις φυλακές εφαρμόστηκαν μέθοδοι της χρόνιας απομόνωσης ώστε να σπάσουν οι αιχμάλωτοι σύντροφοι και συντρόφισσες. Εκατοντάδες επαναστάτες αιχμάλωτοι αγωνίζονταν στις φυλακές υψίστης ασφαλείας. Δεκάδες σύντροφοι και συντρόφισσες πέθαναν στους αγώνες στο δρόμο ή στις φυλακές.

Σήμερα πολλοί είναι εκείνοι που προσπαθούν να αποποιηθούν ή να παραβλέψουν αυτή τη φάση του ταξικού αγώνα. Το σθένος με το οποίο αυτό γίνεται ακόμα, τουλάχιστον στη Γερμανία, μιλάει υπέρ του γεγονότος ότι μάλλον η κυρίαρχη ελίτ ένωση να απειλείται στην ουσία της. Αυτό λειτουργεί αναδρομικά μέχρι και σήμερα.

Από την άλλη, όταν σήμερα διαβάζω τι λέγαμε εμείς αλλά και άλλοι τότε για την εξέλιξη του καπιταλισμού, όλα αυτά φαίνονται αθώα σε σχέση με αυτά που συμβαίνουν σήμερα στον κόσμο. Ομως ήταν αρκετά για να δικαιολογήσουν τον αγώνα μας. Αν και μερικές αναλύσεις ήταν λανθασμένες, κατά βάση, τα συμπεράσματα ήταν σωστά. Αυτό για εμένα και για άλλους ήταν αρκετό για να πούμε ότι το ΝΑΤΟ και ο ιμπεριαλισμός διεξάγουν πόλεμο ενάντια στα απελευθερωτικά κινήματα. Στο γερμανικό κρατικό μηχανισμό ακόμα υπήρχαν παντού οι ναζί, οι φασίστες και οι δολοφόνοι των Ες-Ες. Το σύστημα στη δυτική Ευρώπη είναι ένα αντιδραστικό καπιταλιστικό καθεστώς που διαιωνίζεται καταληστεύοντας τον υπόλοιπο κόσμο και τους εργαζόμενους-εργαζόμενες.

Από τα παραπάνω φτάσαμε στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να επιτεθούμε στο κράτος με όλα τα μέσα και να το πολεμήσουμε ένοπλα στις μητροπόλεις. Όλα αυτά ισχύουν ακόμα και σήμερα. Ποιά θα πρέπει να είναι η απάντηση στο παρόν; Ελπίζω η συζήτηση να φτάσει σε αυτό το σημείο σήμερα. Καθώς ο χρόνος της εκδήλωσης είναι σύντομος, δεν θα διηγηθώ επεισόδια της δικής μου ιστορίας. Θα προσπαθήσω να παρουσιάσω κάποια κεντρικά σημεία και προγραμματισμένες κατευθύνσεις του Κινήματος 2 Ιούνη και του αντάρτικου στο σύνολό του.

Η διαφωνία με την εμπειρία του εργατικού κινήματος, του κομμουνιστικού κόμματος και του φασισμού ήταν για εμάς στην πρώτη θέση. Θέσαμε στους εαυτούς μας εκ νέου το ερώτημα του κοινοβουλευτισμού και το απορρίψαμε. Για εμάς ήταν κεντρικό το ερώτημα της εσωτερικής δομής και της ανεξαρτησίας του καθένα μέσα στην οργάνωση. Είναι ικανό ένα κόμμα να προάγει την ανεξαρτησία των δρώντων; Σε αυτό το ερώτημα απαντήσαμε αρνητικά. Για αυτό τον λόγο το αντάρτικο έπρεπε να έχει άλλο τύπου οργάνωση καθώς και να αποτελεί άρνηση και κριτική στις αυταρχικές πεποιθήσεις περί σοσιαλισμού. Συνέπεια αυτού ήταν και η απόρριψη εκ μέρους μας κάθε κεντρικού μορφώματος όπως ήταν η Κομιντέρν, η εξωτερική πολιτική της Σοβιετική Ενωσης κ.α.

Το δεύτερο βασικό στοιχείο αφορούσε τις σχέσεις της μητρόπολης με τους αγώνες που γίνονταν στον Τρίτο Κόσμο, τους ταξικούς αγώνες στις μητροπόλεις και τους απελευθερωτικούς και ταξικούς αγώνες στον Νότο. Διατυπώσαμε μια έντονη κριτική στον εθνικισμό της αριστεράς και στην πεποίθηση που αργότερα ονόμασαν λευκό κομμουνισμό, στην πεποίθηση ότι το λευκό προλεταριάτο στις μητροπόλεις, σίγουρα αρσενικό, θα ήταν το μόνο που θα μπορούσε να αποτελέσει το κέντρο της παγκόσμιας επανάστασης. Ημασταν αντίθετοι στην επικέντρωση της αριστεράς στην Ευρώπη και τις μητροπόλεις. Μας ενδιέφερε η αναδόμηση ενός επαναστατικού διεθνισμού.

Με το τρίτο σημείο εναντιωθήκαμε σε ένα δόγμα, που σίγουρα γνωρίζετε και εσείς εδώ, που είναι «κανέναν πυροβολισμό πριν την επανάσταση». Αντίθετα το αντάρτικο και η επαναστατική αριστερά πίστευε ότι πρέπει να γίνει η προσπάθεια από τη γέννηση του επαναστατικού αγώνα, από την πρώτη κιόλας εμφάνισή του, να τεθεί το ερώτημα του αντίθετου πόλου εξουσίας. Αυτό εμπειρείχε την κριτική στη πεποίθηση ότι η επανάσταση αποτελεί στατική διαδικασία που ξεκινάει τη μέρα χ και τελειώνει τη μέρα ψ. Αντίθετα είναι πολύ χρήσιμο και αναγκαίο σε διάφορα στάδια του επαναστατικού αγώνα να τίθεται το ερώτημα της εξουσίας, το ερώτημα της επίτευξης των δικών μας στόχων και να γίνεται προσπάθεια απάντησης των ερωτημάτων αυτών. Αυτό το ερώτημα για εμάς άνηκε και στη συζήτηση περί αναδόμησης της επαναστατικής τάξης. Εμείς λέγαμε ότι είναι υπόθεση των επαναστατών και επαναστατριών να διασπάσουν τους κύκλους που κάνει η εξουσία γύρω από τους ταξικούς αγώνες, ώστε να δημιουργηθεί χώρος για την επαναστατική εξέλιξη. Με αυτό τον τρόπο για εμάς συνδέονταν τα ερωτήματα περί αυτονομίας της τάξης και πως αυτή μπορούσε να κερδηθεί. Κινητήρια δύναμη του αγώνα μας ήταν και έπρεπε να είναι το εικοσιτετράωρο του κεφαλαίου. Αυτό το σημείο σήμερα γίνεται ακόμα πιο σημαντικό με την εξέλιξη του κεφαλαίου. Δεν δεχτήκαμε τον ορισμό των τάξεων έτσι όπως εκφράστηκε μέχρι εκείνη τη στιγμή από το

εργατικό κίνημα και την αριστερά. Λέγαμε ότι το κεφάλαιο έχει κατακτήσει την ημέρα των 24 ωρών. Δεν ήταν μόνο οι 8, 10 ή 12 ώρες στη δουλειά κατά τις οποίες σε ληστεύουν, αλλά η μέρα ολόκληρη που άνηκε στο κεφάλαιο· είναι κάθε ανθρώπινη έκφραση. Για τον λόγο αυτό δεν είναι μόνο οι κλασικοί τόποι, για παράδειγμα το εργοστάσιο ή οι εργατικές εστίες, στους οποίους βρίσκεται η τάξη όπου βιώνει την κοινότητα και αναπτύσσει τους δεσμούς αλληλεγγύης. Αποκτήσαμε την εμπειρία ότι οι τόποι αυτοί πρέπει να δημιουργούνται συνεχώς εκ νέου μέσα στον αγώνα.

Η αντιπαράθεση, ο ίδιος ο ταξικός αγώνας, είναι ο τόπος στον οποίο γεννιέται η τάξη. Αυτό το ονομάσαμε «κάθετη ταξική ανάλυση», δηλαδή το επαναστατικό κίνημα τέμνει κάθετα την οριζόντια διάσπαση των τάξεων από το κεφάλαιο. Η θέση στην παραγωγική διαδικασία -όπως έλεγαν οι κλασικοί μαρξιστές- πλέον αποτελούσε ένα μόνο κριτήριο δίχως να λέει κάτι παραπάνω για την επαναστατική συνείδηση. Το σημαντικό ήταν η έκφραση συγκεκριμένης θέσης. Η ρήξη διέρχεται κάθετα στον κοινωνικό ιστό.

Το πέμπτο στοιχείο, το οποίο ήταν και βασικό, ήταν αυτό του αυταρχισμού και της από-ιδεολογικοποίησης. Αντιλαμβανόμασταν τους εαυτούς μας ως αντί-αυταρχικό κίνημα. Επρεπε να μάθουμε ότι οι διαφωνίες στον αγώνα δεν αποτελούσαν το πρόβλημα, αλλά τις δυνατότητες του ίδιου του αγώνα. Η ιδεολογικοποίηση των δικών μας προσωπικών θέσεων αγώνα σήμαινε την απολίθωση τους και τη σταθερότητα μια κατάστασης. Αυτό κάποια στιγμή το διατυπώσαμε προβοκατόρικα λέγοντας ότι το σημαντικό δεν είναι η σωστή ταξική θέση αλλά η ταξική κινητικότητα. Κεντρικά κριτήρια ενός επαναστατικού κινήματος για εμάς αποτελούσαν η αντικειμενικότητα και η ριζοσπαστικότητα. Αυτό διατυπώνεται για παράδειγμα ότι δεν θέλαμε να πάρουμε τη θέση μιας αντιπολίτευσης, μιας ένοπλης αντιπολίτευσης, αλλά θέλαμε να αγωνιστούμε για τη δική μας απελευθέρωση. Θέλαμε έναν αγώνα που να γεννάει αγώνες. Η ετοιμότητα και η επαναστατικότητα να τα διακινδυνέψουμε όλα δεν αποτελούσε - και δεν αποτελεί- υποκειμενική πεποίθηση. Είχε πραγματικές ρίζες στο παγκόσμιο κίνημα, στους αγώνες που αλληλοτροφοδοτούνταν. Αυτή η βασική πεποίθηση για τον ένοπλο αγώνα υπήρχε σε όλες τις οργανώσεις του αντάρτικου στη Γερμανία. Για τον λόγο αυτό δεν αντιλαμβανόμασταν ανταγωνιστικά τις άλλες οργανώσεις. Αυτό επέτρεπε στις οργανώσεις να συνεργάζονται και να υποστηρίζουν η μία την άλλη, υπήρχε σε διάφορες φάσεις και η ενοποίηση οργανώσεων. Έτσι το Κίνημα 2 Ιούνη και η RAF ενώθηκαν και το 1980 πολεμούσαν ως κοινή οργάνωση.

Με τους Επαναστατικούς Πυρήνες είχαμε κάποιες διαφορετικές προτεραιότητες, κάτι που εκδηλωνόταν στην τακτική, τις μεθόδους και τις ενέργειες. Θα αναφέρω δύο διαφορές μόνο. Η πρώτη είναι το ερώτημα

της επικέντρωσης σε μια στρατηγική επίθεση ή η προσπάθεια για διάχυση του ένοπλου αγώνα σε πολλές εστίες της κοινωνικής αντιπαράθεσης. Η δεύτερη διαφορά ήταν ότι το ερώτημα της οργάνωσης στην παρανομία ως σημείο για την επίθεση στο σύστημα απαντιόταν διαφορετικά. Οσο διαφορετικές και αν ήταν οι πρακτικές μεταξύ μας, υπήρχε ένα όριο το οποίο κανένα αντάρτικο δεν κατάφερε να διασπάσει. Κανένα αντάρτικο δεν κατάφερε σε διάρκεια χρόνου να δημιουργήσει τη δυναμική του αγώνα και του αντίθετου πόλου εξουσίας που θα μπορούσε να αντεπεξέλθει στην κρατική καταστολή και παράλληλα με αυτό να είναι σε θέση να κινείται και να προσαρμόζεται στις ρευστές διεθνείς και κοινωνικές συνθήκες.

Στην αρχή του ένοπλου αγώνα, λόγω της διεθνοιστικής του διάστασης, η δυνατότητα αυτή φαινόταν πραγματική, φαινόταν παράλογη, αλλά ίσχυε. Αργότερα γινόταν όλο και πιο δύσκολο να διατυπώσουμε με σιγουριά τη δυνατότητα ότι μπορούμε να κερδίσουμε. Ένα αντάρτικο θα πρέπει να μπορεί να απαντήσει στο ερώτημα πως είναι δυνατόν μέσω μιας στρατηγικής ένοπλων ενεργειών να αποτελεί κινητήριο δύναμη του ταξικού αγώνα, ποιος είναι ο συσχετισμός ανάμεσα στο αντάρτικο και το κίνημα και πως μπορούν από κοινού να ανατρέψουν τις κοινωνικές συνθήκες.

Αυτό αφορούσε το σκεπτικό του αντίθετου πόλου εξουσίας. Λιγότερο μας απασχολούσε το ερώτημα της νομιμότητας των ένοπλων ή μιλιταριστικών ενεργειών ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Στη συζήτησή μας αυτό αποτελούσε τη διαφορά ανάμεσα στη στρατηγική και την ένοπλη διαμαρτυρία. Αυτός είναι και ο λόγος που σήμερα δεν υπάρχει κανένα αντάρτικο στη Γερμανία. Καμία οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς αυτή τη στιγμή στη Γερμανία δεν ακολουθεί το σκεπτικό του ένοπλου αγώνα. Παρ' όλα αυτά υπάρχουν ακόμα και σήμερα στη Γερμανία συχνά βίαιες, μιλιταριστικές ακόμα και ένοπλες παρεμβάσεις στις κοινωνικές και πολιτικές αντιπαραθέσεις για παράδειγμα ως απάντηση στην κρατική καταστολή κ.α. Μέσα σε αυτές τις ενέργειες φυσικά και ζει η πιθανότητα της διερεύνησης. Και για τον λόγο αυτό και μόνο, ο επαναστατικός κοινωνικός πόλεμος, η κοινωνική επανάσταση δεν αποτελεί κομμάτι της ιστορίας αλλά του παρόντος.

Εδώ τελειώνει η προσπάθειά μου να συνοψίσω την εμπειρία του αντάρτικου στη Γερμανία. Τα κριτήρια που περιγράφηκαν παραπάνω δίνουν και σήμερα τα εργαλεία που σφίγγουν στις γροθιές μας. Αυτό δεν είναι κάτι που μπορεί να διαφυλαχθεί, μόνο να εξελιχθεί εκ νέου, να κερδηθεί και από κοινού να κατακτήσουμε. Η πρόταση ότι πρέπει να είμαστε όσο πιο ριζοσπαστικοί γίνεται και η πραγματικότητα κάνει ξεκάθαρο το πόσο αποφασιστικά πρέπει να πράξουμε. Και φυσικά η διεθνής αλληλεγγύη είναι το όπλο μας καθώς οι αγωνιζόμενοι σε όλον τον κόσμο, οι εξεγερμένοι στα προάστια, οι επαναστατημένοι

στις παραγκουπόλεις του νότου, οι ακτιβιστές και οι ακτιβίστριες του απελευθερωτικού αγώνα και του κοινωνικού κινήματος, οι καταληψίες γης, οι απεργοί και οι διαδηλωτές, αυτοί που μπλοκάρουν τις συνόδους κορυφής των κυρίαρχων εξουσιαστών, οι αντάρτες και οι φυλακισμένοι αγωνιστές είναι οι κοντινοί μου, οι σύντροφοι και οι συντρόφισσές μου. Σε όλο αυτά βρίσκεται η τάξη μας και η προοπτική μας γεννιέται από το άθροισμα όλων αυτών των αγώνων.

Ευχαριστώ.

Εισηγητής

Ο σύντροφος Σασουά Μπερτράντ από το Βέλγιο, από τους Μαχόμενους Κομμουνιστικούς Πυρήνες έχει τον λόγο.

Σασουά Μπερτράντ

Σας χαιρετώ.

Δέχτηκα την πρόσκληση να συμμετάσχω σε αυτή την εκδήλωση ως πρώην μέλος των Μαχόμενων Κομμουνιστικών Πυρήνων (Σ.τ.Μ: θα τους λέμε για συντομία «CCC» από τα γαλλικά αρχικά τους - Cellulues Communistes Combatantes).

Ανήκα στον ιδρυτικό πυρήνα της οργάνωσης, συμμετείχα στη πολιτική και στρατιωτική δράση της μέχρι τη σύλληψή μου το 1985. Φυλακίστηκα για 15 χρόνια από τα οποία τα τρία πρώτα σε απόλυτη απομόνωση. Κατά τη διάρκεια της κράτησής μου, υπήρξε μια σύντομη απόδραση και πέντε περίπου εξεγέρσεις – στάσεις στις φυλακές. Απελευθερώθηκα το 2000 και για δέκα χρόνια ήμουν ελεύθερος με αναστολή υπό όρους με όλους τους περιορισμούς που επιφέρει αυτή η κατάσταση. Αυτό είναι εν συντομία το ιστορικό μου και ο λόγος που προσκλήθηκα σε αυτή την εκδήλωση.

Θα ξεκινήσω περιγράφοντας το πλαίσιο της ίδρυσης των CCC. Το 1983 ξεκίνησε η διαδικασία πολιτικού στοχασμού και συγκέντρωσης δυνάμεων με σκοπό να ανοίξει ο επαναστατικός ένοπλος αγώνας - η επαναστατική ένοπλη πάλη στο Βέλγιο.

Η γενική πολιτική κατάσταση της εποχής σηματοδεύονταν από δύο μεγάλες αντιφάσεις. Η καπιταλιστική κρίση είχε ξεκινήσει από το 1973, όμως μόνο όταν έφτασε στο αποκορύφωμά της 1980-1982 το βελγικό προλεταριάτο θίχτηκε άμεσα από αυτή. Από εκείνη τη στιγμή δεν θίγονταν μόνο κεκτημένα στο εργασιακό επίπεδο, αλλά υπήρχε μια γενική πτώση των εισοδημάτων, ενίσχυση της εκμετάλλευσης, απώλεια των κοινωνικών κεκτημένων κοκ. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, την περίοδο 1980-2 οι κυβερνήσεις στο Βέλγιο είχαν ακολουθήσει κενσιανές πολιτικές αντιμετώπισης της κρίσης που

βασίζονταν σε μια απόπειρα τόνωσης της κατανάλωσης, η οποία υποτίθεται ότι θα οδηγούσε σε επανεκκίνηση της παραγωγής άρα και σε κέρδη, σε επενδύσεις και τελικά σε θέσεις εργασίας.

Από το 1981 όμως και μετά άρχισαν να εφαρμόζονται φιλελεύθερες πολιτικές και αυτές αντέστρεψαν όλη την προηγούμενη λογική. Το ζητούμενο ήταν πλέον να αποκατασταθούν τα κέρδη και αυτό υποτίθεται ότι θα τόνωνε τις επενδύσεις, την οικονομική δραστηριότητα, τις θέσεις εργασίας και άρα τελικά την κατανάλωση. Η αγοραστική δύναμη των εργατών περικόπηκε δραστικά και τα περιθώρια κέρδους αυξήθηκαν σημαντικά χωρίς όμως να επιφέρουν κάποια ορατή ανάκαμψη. Όλη αυτή η κατάσταση γέννησε έναν κύκλο προλεταριακών αγώνων που κορυφώθηκε με μια μεγάλη απεργία το φθινόπωρο του 1983. Οι αγώνες άρχισαν να ριζοσπαστικοποιούνται. Οι Βέλγοι καπιταλιστές πιέζονταν από τον διεθνή ανταγωνισμό που τους αποσπούσε μερίδιο της αγοράς, έπρεπε λοιπόν να υπερεκμεταλλεύονται τους μισθωτούς τους και άρα να σπάσουν δραστικά την αντίστασή τους.

Σε κρίση επίσης βρίσκονταν η ρεφορμιστική πολιτική και ιδεολογία. Τα ρεφορμιστικά κόμματα και συνδικάτα αποδεικνύονταν ανήμπορα να απαντήσουν στις δυσκολίες που αντιμετώπιζε το προλεταριάτο. Οι μορφές αγώνα και οργάνωση που είχαν εγκαθιδρύσει οι ρεφορμιστές την περίοδο 1950-1970 ήταν πλέον ανήμπορες μπροστά στην επίθεση της αστικής τάξης. Η ανικανότητα αυτή των ρεφορμιστικών πολιτικών και των παραδοσιακών μορφών αγώνα που ήταν ειρηνικές, νόμιμες κ.ο.κ, είναι στοιχεία που δημιουργούν αντικειμενικές ευνοϊκές συνθήκες για το ξεκίνημα και την προώθηση μιας πρωτοβουλίας επαναστατικής πάλης και αγώνα. Αφενός οι απεργίες ήταν λιγότερο συχνές λόγω των ηττών που υφίσταντο η εργατική τάξη, αφετέρου γίνονταν πιο βαθιές, πιο ριζοσπαστικές και πιο πολιτικοποιημένες. Αυτό, λοιπόν ήταν το πρώτο μεγάλο πεδίο αντιφάσεων της βελγικής κοινωνίας εκείνη την περίοδο.

Η δεύτερη μεγάλη αντίφαση της περιόδου ήταν η κίνηση-τάση προς την πολεμική σύγκρουση. Με την κυβέρνηση Ρέιγκαν ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός είχε εξαπολύσει μια μεγάλη μεγέθους αντεπίθεση σε παγκόσμιο επίπεδο συνδυάζοντας πολέμους χαμηλής έντασης και άμεσες επεμβάσεις στον Τρίτο Κόσμο καθώς και σχέδια πολέμου ενάντια στη Σοβιετική Ένωση που στην πράξη οδηγούσαν σε έναν τύπο πολέμου κατά το ήμισυ κλασσικό και κατά το ήμισυ πυρηνικό με πεδίο μάχης την ευρωπαϊκή ήπειρο. Το 1979 το σχέδιο εγκατάστασης αμερικανικών ατομικών πυραύλων στην Ευρώπη αλλά και στο Βέλγιο έδειξε τη σοβαρότητα της πολεμικής απειλής στην Ευρώπη. Ξέσπασαν τεράστιες λαϊκές διαδηλώσεις-κινητοποιήσεις· στις Βρυξέλλες, για παράδειγμα, το 1973 400.000 διαδηλωτές κατέβηκαν στο δρόμο, δηλαδή 1 Βέλγος στους 25, πράγμα που φανερώνει την πολύ ευρεία και ξεκάθαρη άρνηση του πληθυσμού για την

εγκατάσταση των αμερικανικών πυραύλων. Στην πραγματικότητα το 80% του πληθυσμού δήλωνε ενάντια στην εγκατάσταση των πυραύλων, γεγονός όμως που δεν εμπόδισε το κοινοβούλιο να την υπερψηφίσει. Οι πύραυλοι εγκαταστάθηκαν και αναπτύχθηκαν στο Βέλγιο το 1985, και αυτή η εξέλιξη, η ανικανότητα του κοινοβουλίου να εμποδίσει την εγκατάστασή τους μέσα σε τέτοιες ογκώδεις λαϊκές κινητοποιήσεις, ήταν ακόμα ένα στοιχείο που απαξίωσε τις ρεφορμιστικές πολιτικές και τους ρεφορμιστές ηγέτες που καθοδηγούσαν το αντιπολεμικό ειρηνιστικό κίνημα εκείνης της περιόδου.

Συνοψίζοντας το πλαίσιο της εμφάνισης των CCC μπορούμε να πούμε ότι κατά την περίοδο της προετοιμασίας, της κυοφορίας τους από το 1983 αλλά και κατά την περίοδο της δημόσιας εμφάνισής τους στα τέλη του 1984 είχε χαραχτεί μια ξεκάθαρη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στις μάζες και το καθεστώς και μάλιστα σε πεδία τόσο σημαντικά όπως η απασχόληση, οι μισθοί, τα κοινωνικά δικαιώματα και η ειρήνη. Το σχίσμα αυτό ήταν ακόμα πιο ευνοϊκό για την ανάληψη επαναστατικών πρωτοβουλιών από τη στιγμή που όλες οι ρεφορμιστικές στρατηγικές της περιόδου είχαν αποτύχει. Φαινόταν ότι μόνο οι επαναστάτες μπορούσαν να προτείνουν μια συνολική και σοβαρή διέξοδο από την κρίση του καπιταλισμού.

Η επόμενη ενότητα της εισήγησης αφορά τη γέννηση και το πολιτικό πρόγραμμα των CCC. Πολλοί σχολιαστές και δημοσιογράφοι θέλησαν συχνά να δουν τους CCC ως κληρονόμους της RAF, ως τη βελγική συνέχεια και προέκταση της RAF. Στην πραγματικότητα όμως οι CCC ήταν η έκφραση μιας βούλησης να ξεπεραστούν αυτά που έβλεπαν εκείνη την εποχή ως όρια της RAF. Καταρχάς χωρίς την RAF δεν θα είχαν υπάρξει ποτέ οι CCC. Είναι αναμφισβήτητο ότι για τις χώρες της Βόρειας Ευρώπης τουλάχιστον, η RAF ήταν ο οργάνωση που έθεσε το ζήτημα της νομιμότητας, της επικαιρότητας και ακόμα περισσότερο της αναγκαιότητας της ένοπλης πάλης στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες σε μια περίοδο που η γενικότερη κατάσταση δεν ήταν επαναστατική. Από αυτή την άποψη η αξία της RAF είναι τεράστια. Πληρώνοντας μάλιστα το τραγικό τίμημα που όλοι γνωρίζουμε, οι αγωνιστές της RAF δημιούργησαν ένα ρήγμα στο αδιέξοδο που είχε βρεθεί το κομμουνιστικό κίνημα μετά τον θρίαμβο του ρεβιζιονισμού, του ρεφορμισμού, του λεγκαλισμού και του κοινοβουλευτισμού.

Ωστόσο, αν και οι πρώτες ενέργειες της RAF έφεραν το πολιτικό και ιδεολογικό στίγμα του μαρξισμού-λενινισμού και του μαοϊσμού, γύρω στα μέσα της δεκαετίας του '70 συνέβει μια στροφή όταν η έμφαση μετατοπίστηκε στο ζήτημα των κρατουμένων – φυλακισμένων, καθώς και στο ξεκίνημα της δεκαετίας του '80 όταν η έμφαση πλέον δινόταν στην επίθεση ενάντια στον ιμπεριαλισμό και στο NATO. Αυτό για τους CCC ήταν μια απομάκρυνση από τις αρχές του μαρξισμού-λενινισμού. Επίσης εκείνη την περίοδο, στα τέλη της

δεκαετίας του '70, οι πληροφορίες κυκλοφορούσαν πολύ πιο αργά από ότι σήμερα. Τα κείμενα των Ερυθρών Ταξιαρχών έφτασαν στο Βέλγιο ενώ υπήρχε ήδη ένας στέρεος πυρήνας αγωνιστών που είχαν πειστεί για την αναγκαιότητα της ένοπλης επαναστατικής δράσης. Από αυτούς τους αγωνιστές ορισμένοι δούλευαν στις υποδομές της RAF ή σε οργανώσεις της παλαιστινιακής αριστεράς. Συνεπώς, η θεωρητική συμβολή των Ερυθρών Ταξιαρχών ήταν καθοριστική γιατί στην ανάλυσή τους ο ένοπλος αγώνας βασιζόταν άμεσα στην θεωρητική και ιστορική παράδοση του μαρξισμού-λενινισμού. Αυτή η συμβολή τροφοδότησε για τους CCC την κριτική της γραμμής της αντίστασης στον ιμπεριαλισμό που ακολουθούσε η RAF στα τέλη της δεκαετίας του '70 και στις αρχές της δεκαετίας του '80. Και αυτή η κριτική γέννησε την ιδέα ενός μαχόμενου κομμουνιστικού προγράμματος στο Βέλγιο. Αν λοιπόν οι μεταφράσεις των κειμένων των Ερυθρών Ταξιαρχών δεν είχαν φτάσει στο Βέλγιο, οι CCC σίγουρα δεν θα είχαν δημιουργηθεί και τα μέλη της θα είχαν συνεχίσει ίσως για λίγα ακόμα χρόνια να στηρίζουν υλικοτεχνικά την RAF ή τις οργανώσεις της παλαιστινιακής αριστεράς. Για αυτό, λοιπόν, μπορούμε να πούμε ότι οι CCC ήταν προϊόν της RAF, όσο και προϊόν της κριτικής της RAF. Δεν υπάρχουν CCC χωρίς την RAF, όπως και δεν υπάρχουν CCC χωρίς την κριτική στην RAF.

Οι CCC που ιδρύθηκαν στα τέλη του 1983 ήταν κατά κάποιον τρόπο μια οργάνωση δεύτερης γενιάς. Οχι μόνο από πολιτική άποψη, όπως είπα νωρίτερα, αλλά και στην πράξη. Κάποια από τα ιδρυτικά μέλη της CCC είχαν βρεθεί κοντά στη RAF, την Action Directe ή στα δίκτυα γύρω από την παλαιστινιακή αριστερά και έτσι είχαν συγκεντρώσει μια τεχνογνωσία ένοπλης πάλης που την ήξεραν και την έλεγχαν πολύ καλά, πολύ πριν καν περάσουν οι ίδιοι στην πρώτη τους ενέργεια ένοπλης προπαγάνδας και αυτό το πλεονέκτημά τους μεταφράστηκε στην επιχειρησιακή αναβαθμισμένη ποιότητα από πολιτική και στρατιωτική άποψη της δράσης των CCC, η οποία μάλιστα ήταν τέτοια που οδήγησε πολλούς να υπερεκτιμούν την πραγματική δύναμη και βάση της οργάνωσης.

Στους CCC οι σύντροφοι βρίσκονταν αντιμέτωποι με την εξής αντίφαση. Ως κομμουνιστές πίστευαν τότε – όπως πιστεύουν και σήμερα – ότι το επαναστατικό κίνημα έχει ανάγκη από μια κεντρική συγκεντρωτική οργάνωση. Μία οργάνωση που είναι ικανή να συνθέτει τις διάφορες επιδιώξεις των μαζικών κινήματων, να αναλύει τις ιστορικές τάσεις και τους συσχετισμούς δυνάμεων, να αναπτύσσει μια στρατηγική βάση όλων αυτών και να παίζει τέλος τον ρόλο του συνολικού οργανωτή της εξέγερσης στην ταξική πάλη. Από την άλλη ωστόσο η οργάνωσή τους ήταν υπερβολικά μικρή και οι σύνδεσμοί της με την ευρύτερη εργατική τάξη ήταν σπάνιοι, κι έτσι δεν μπορούσαν να προσποιούνται ούτε οι ίδιοι ότι αποτελούν τον πυρήνα, το έμβρυο αυτής της κεντρικής δομής που θα ήθελαν να έχουν.

Οι CCC λοιπόν είχαν εισηγηθεί στις ταξικές πρωτοπορίες, στα αγωνιζόμενα κομμάτια της εργατικής τάξης, στις επαναστατικές δυνάμεις να αυτοργανωθούν σε αυτόνομους πυρήνες σε μία πρώτη φάση στο πεδίο του ένοπλου επαναστατικού αγώνα. Έτσι θα συγκεντρώνονταν δυνάμεις, εμπειρίες και πρωτοβουλίες που θα οδηγούσαν σε ένα δεύτερο στάδιο, σε μία σύγκλιση, σε μια ενοποίηση και σε μια συγκέντρωση των δυνάμεων αυτών. Η ιδέα ήταν από εκεί να προχωρήσουν σε ένα τρίτο στάδιο, την ίδρυση ενός κόμματος λενινιστικού τύπου παράνομου ωστόσο που θα εφαρμόζε άμεσα και θα περνούσε στην ένοπλη πάλη.

Το επόμενο τμήμα της εισήγησης αφορά τις ενέργειες της οργάνωσης. Θα προσπαθήσω να είμαι πολύ συνοπτικός για να μην απαριθμώσω όλες τις ενέργειες αναλυτικά, οι οποίες υπάρχουν εξάλλου και μπορεί να τις δει ο καθένας γραπτώς. Θα πω μόνο δυο λόγια για τη δράση της οργάνωσης. Οι στόχοι μας χωρίζονταν σε δύο επίπεδα. Το ένα επίπεδο ήταν η καπιταλιστική κρίση και σε αυτό το επίπεδο στοχεύαμε εναντίον τραπεζών και άλλων κεντρικών συστημικών στόχων· το δεύτερο επίπεδο ήταν αυτό που ονομάζουμε «πόλεμο στον πόλεμο», όπου οι στόχοι ήταν η πολεμική βιομηχανία και η ίδια στρατιωτική δομή και στρατιωτικοί εξοπλισμοί του NATO και τις υποδομές του ενάντια στις οποίες έγιναν μια σειρά επιθέσεων από το '83 μέχρι και το '85.

Η προηγούμενη διάκριση ανάμεσα στην καπιταλιστική κρίση και τη πολεμική βιομηχανία είναι ο ένας τρόπος να αναλύσει κανείς τη δράση της οργάνωσης. Ένα άλλο επίπεδο που ενδιέφερε τη δράση τους ήταν να μην περιοριστούν σε ενέργειες εξαιρετικά περίπλοκες και επεξεργασμένες, όπως για παράδειγμα επιθέσεις με παγιδευμένα οχήματα κτλ, να μην περιοριστούν μόνο σε αυτό αλλά να κάνουν ένοπλη δράση και σε πιο καθημερινό και απλό επίπεδο, για παράδειγμα με βόμβες μολότοφ, μόνο και μόνο για να δείξουν τη δυνατότητα διάχυσης της ένοπλης πάλης σε καθημερινό πρακτικό επίπεδο.

Το τελευταίο μέρος της εισήγησης είναι μια απόπειρα αποτίμησης της δράσης της CCC. Καταρχάς μια τέτοια απόπειρα αντιμετωπίζει δυσκολίες, γιατί οι στόχοι της οργάνωσης ήταν πολιτικοί και ιδεολογικοί, άρα είναι πολύ δύσκολο να αποτιμηθεί κατά πόσο τους πετύχαμε ή όχι. Ωστόσο υπάρχουν πολλές ισχυρές ενδείξεις, ότι όντως κατάφεραν να έχουν το αποτέλεσμα στο οποίο αποσκοπούσαν περνώντας στην ένοπλη δράση και στην ένοπλη προπαγάνδα. Είχαν ξεσηκώσει ένα ρεύμα συμπάθειας σε ευρύτερα και ευρύτερα λαϊκά στρώματα, το οποίο ωστόσο πήγαζε περισσότερο από την απόρριψη του καθεστώτος παρά από μία πραγματική συμφωνία και προσχώρηση στο όλο πολιτικό και στρατηγικό πρόταγμα της οργάνωσης.

Στην πραγματικότητα, λοιπόν, το πρόβλημα δεν ήταν ότι δεν πέτυχε στους στόχους της η ένοπλη προπαγάνδα - ίσα ίσα τους πέτυχε, το πρόβλημα ήταν ότι η οργάνωση δεν είχε ούτε τον χρόνο, ούτε τα μέσα, δεν είχε την τεχνογνωσία επίσης, και ίσως σε έναν ορισμένο βαθμό δεν είχε και την αποφασιστικότητα για να μετασχηματίσει όλο αυτό το ρεύμα συμπάθειας σε πραγματικές δυνάμεις.

Υπήρχε λοιπόν καταρχάς μια λάθος αντίληψη εκείνη την εποχή για το πως νοείται μια διαλεκτική ανάμεσα αφενός στην πρακτική και στη δράση της ένοπλης προπαγάνδας και αφετέρου στην πολιτική και οργανωτική αξιοποίηση των καρπών της ένοπλης προπαγάνδας. Τόσο η απειρία μας όσο και τα προβλήματα και τα ελαττώματα της ανάλυσής μας είχαν οδηγήσει την οργάνωση στο συμπέρασμα ότι είναι προτιμότερος ένας διαχωρισμός, των δυνατοτήτων και των καθηκόντων ανάμεσα από τη μια πλευρά στις νόμιμες επαναστατικές δυνάμεις και από την άλλη τις παράνομες. Ετσι ώστε να μπορούν οι τελευταίες σε ένα πρώτο στάδιο να συγκεντρωθούν σε ενέργειες πολιτικές και στρατιωτικές, πολιτικοστρατιωτικές ακριβέστερα. Κρίνουμε ότι αυτό ήταν λάθος· κρίνουμε ότι ακόμα και σε αυτό το αρχικό στάδιο χρειάζεται μια κεντρική διαχείριση όλων των πλευρών - και των πολιτικών και των στρατιωτικών - του αγώνα. Μόνο αυτή η κεντρική διαχείριση επιτρέπει να δοθεί η σωστή αναλογία στις πολιτικές και στρατιωτικές δράσεις και να σχηματιστεί έτσι μια αντίδραση, διαλεκτική και παραγωγική εντέλει ανάμεσα σε αυτά τα δύο επίπεδα. Φυσικά, η δημόσια προπαγάνδα, για παράδειγμα το μοίρασμα προκηρύξεων, οι αφισοκολλήσεις κτλ, δεν είναι μέσο διαθέσιμο σε μία παράνομη ένοπλη οργάνωση για προφανείς λόγους. Ωστόσο κρίνουμε ότι ακόμα και σπερματικά μια τέτοια οργάνωση πρέπει η ίδια μόνη της να αξιοποιεί πολιτικά την ένοπλη προπαγάνδα που ασκεί και να μην αφήσει να επικρατήσει ένας διαχωρισμός ένοπλης προπαγάνδας και πολιτικής αξιοποίησής της που οδηγεί σε αδιέξοδα και είναι εντελώς αντιπαραγωγικός.

Τέλος, να προσθέσω και ένα άλλο στοιχείο, μια μιλιταριστικού τύπου παρέκκλιση που θεωρούμε ότι μας καθυστέρησε να αντιληφθούμε έγκαιρα ότι υπήρχε αυτή η δυσλειτουργία της διαλεκτικής για την οποία μίλησα παραπάνω ανάμεσα στην ένοπλη προπαγάνδα και την πολιτική και οργανωτική αξιοποίησή της. Αυτή η μιλιταριστικού τύπου παρέκκλιση -όπως έχουμε συμφωνήσει κάνοντας συνολική αποτίμηση της πορείας μας -, οδήγησε σε πάμπολλες δράσεις, ενέργειες αντάρτικου, τη στιγμή ωστόσο που αυτές οι ενέργειες δεν μπορούσαν να αξιοποιηθούν, επειδή δεν είχαν σύνδεση και περιθώριο κυκλοφορίας μέσα στη επαναστατική τάξη. Οπότε, το στρατιωτικό σκέλος ήταν φανερά δυσανάλογο σε σχέση με τις ανάγκες της πολιτικής και οργανωτικής δουλειάς. Αυτό κατά τη συλλογική άποψη όλων των αγωνιστών των CCC εμπόδισε την οργάνωση να ριζώσει και να

αναπτυχθεί και τελικά αυτό πιστεύουμε ότι προκάλεσε την ήττα της. Ευχαριστώ για την προσοχή σας.

Εισηγητής

Θα διαβαστεί μια τοποθέτηση-παρέμβαση του Δημήτρη Κουφοντίνα από τις φυλακές στη σημερινή θεματική της εκδήλωσης.

Δημήτρης Κουφοντίνας

Ενοπλα κινήματα στην Ευρώπη και η ιστορία τους

Η 17Ν αναδύθηκε σε μια κοινωνία πελώριων ταξικών αντιθέσεων, σε μια εποχή έντονων λαϊκών και ταξικών αγώνων. Μια κοινωνία που μόλις έβγαινε από την επτάχρονη αμερικανοκίνητη δικτατορία, με νωπή τη μνήμη της λαϊκής εξέγερσης του Νοέμβρη. Μια κοινωνία με μακρά παράδοση εξεγέρσεων και βαθύ λαϊκό αντιεξουσιαστικό πνεύμα, με τη διαχρονική μορφή του ανυπόταχτου, του Κλέφτη, του αντάρτη να διαπερνά την ιστορία τους, να κρατά τη συνέχεια στο κόκκινο νήμα των επαναστατικών παραδόσεων. Μια εποχή μεγάλων αφηγήσεων και γοητευτικών παραδειγμάτων: Ο Τσε, οι Τουπαμάρος, τα ευρωπαϊκά αντάρτικα, οι ανταποικιακές επαναστάσεις. Μια εποχή έντονων ακηδεμόνευτων αγώνων, μια εποχή που άνοιξε η ελπίδα για την έφοδο στον ουρανό.

Σ' αυτό το περιβάλλον, ανάμεσα στην παράδοση του ΕΛΑΣ, του ΔΣΕ και την αίγλη των αντάρτικων πόλης ξεκίνησε το εγχείρημα της 17Ν, ένας κύκλος-κρίκος στην επαναστατική διάρκεια που έμελλε να κρατήσει 27 χρόνια, μια επαναστατική εμπειρία που ανήκει πλέον στην Ιστορία.

Η 17Ν ξεκινούσε από την θέση ότι η μετάβαση στη λαϊκή εξουσία και τον σοσιαλισμό με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείριση, όπως ρητά τον προσδιόριζε, θα γινόταν μόνο επαναστατικά. Το αντάρτικο θα ήταν το εργαλείο προετοιμασίας του λαϊκού κινήματος για την κατάληψη της εξουσίας. Προπαγάνδιζε ένοπλα την ανατρεπτική ιδέα, ήθελε να πείσει για την δυνατότητα του ένοπλου δρόμου.

Η 17Ν έπαιρνε έμπρακτα θέση στη συζήτηση των δεκαετιών του 1960 και του 1970 γύρω από την διαδοχή του τριτοδιεθνιστικού πρότυπου το οποίο είχε εξαντλήσει την επαναστατική δυναμική του μετά το 20ο συνέδριο και τον προσανατολισμό των Κ.Κ. αποκλειστικά στον ειρηνικό δρόμο. Ο «φοκισμός» θεωρούσε ότι η εγκατάσταση της ένοπλης εστίας θα δημιουργούσε τις απαραίτητες υποκειμενικές συνθήκες για την επανάσταση και θα έφερνε το επαναστατικό κόμμα, αρνούμενος έτσι την αντίθετη διαδρομή. Η 17Ν ακολουθώντας αυτή τη λογική, επέλεξε την άμεση δράση, σε μια στρατηγική μακροχρόνιου αγώνα για να φτάσουμε στον ένοπλο

λαό, την απαραίτητη συνθήκη για την κοινωνική απελευθέρωση. Διαφοροποιήθηκε όμως από τη βασική θέση του φοκισμού ότι ο ένοπλος αγώνας είναι η κύρια μορφή πάλης στην οποία θα πρέπει να υποταχτούν οι υπόλοιπες, με την ουσιώδη τοποθέτηση ότι η βία δεν είναι πανάκεια που λύνει όλα τα ζητήματα, ότι είναι μία μορφή πάλης που δεν μπορεί να υποκαθιστά τις άλλες μορφές, ούτε πρέπει να συγχέεται με αυτές. Ταυτόχρονα δήλωνε ότι αποτελούσε μια απλή συνιστώσα του κινήματος, ούτε την κύρια ούτε το κέντρο του, έλεγε ότι δεν ήταν πρωτοπορία ή πρωτοποριακή οργάνωση.

Θεωρώ ότι αυτή η τοποθέτηση έχει κεφαλαιώδη σημασία, και ότι η τήρηση τους ή όχι καθόρισε σε σημαντικό βαθμό την πορεία του αντάρτικου πόλης σε όλους τους τόπους όπου αυτό εφαρμόστηκε.

Η 17N επέλεξε να παρεμβαίνει στη συγκεκριμένη συγκυρία με ενέργειες υψηλής έντασης και μεγάλης προπαγανδιστικής σημασίας, ενέργειες που θα μιλούσαν από μόνες τους, θα ήταν κατανοητές από μόνες τους, που το καθεστώς δεν θα μπορούσε να αποσιωπήσει ή να διαστρεβλώσει. Από την πρώτη ενέργεια, την εκτέλεση του σταθμάρχη της CIA το 1975, πρωτοφανή για τα ελληνικά δεδομένα της αντικαθεστωτικής δράσης, μέχρι την τελευταία, την εκτέλεση του Αγγλου στρατιωτικού ακόλουθου, την οποία οι Αγγλοι χαρακτήρισαν ως την πιο σημαντική τους απώλεια μετά το 1944.

Ύστερα από μια περίοδο αραιής παρέμβασης και γενικής προετοιμασίας ακολουθεί μία δεκαετία πυκνής δράσης (1983-1992) με συνδυασμό και εναλλαγή ενεργειών διαφορετικών επιπέδων έντασης, «μεγάλων και μικρών», που φτάνουν ακόμη και στην αναγραφή συνθημάτων ή το μοίρασμα προκηρύξεων. Πρόκειται για ένα άλμα, ένα πέρασμα σε άλλο επίπεδο δράσης, με σκοπό να περιοριστεί το δυσμενές ισοζύγιο ισχύος, να βραχυκυκλωθεί η τακτική του αντιπάλου, να δοθεί οργανικότητα στην κοινωνική βάση στήριξης που θα έχει επιτευχθεί, να δημιουργηθεί συνείδηση και οργάνωση, να κερδηθεί και κινητοποιηθεί ο λαός. Η δεκαετής αυτή περίοδος πυκνής παρέμβασης, που κορυφώθηκε με επέμβαση στην κεντρική πολιτική σκηνή, δεν έφερε τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα, δεν αλληλοτροφοδοτήθηκε με τα όποια κομμάτια του κινήματος.

Η αποτυχία αυτή οφείλεται σε ειδικά χαρακτηριστικά της οργάνωσης, στους γενικούς περιορισμούς του «φοκιστικού» μοντέλου, αλλά και σε λόγους που σχετίζονταν με το πολιτικοοικονομικό και το κοινωνικό πλαίσιο αναφοράς της. Όταν άρχισε η δράση της κυριαρχούσε η κρίση του '73-'75 που έβαζε τέλος στα τριάντα «ένδοξα χρόνια» συσσώρευσης. Τις τρεις δεκαετίες που ακολούθησαν, το κεφάλαιο προσπάθησε να βγει από την δομική κρίση του προκρίνοντας τη νεοφιλελεύθερη επίθεση που οδήγησε στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, καθώς και την «ανάπτυξη μέσω δανεισμού» που οδήγησε στην πολιτική υπερδύναμη

των περιβόητων «αγορών». Ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του '80 οι ελληνικές κυβερνήσεις ήταν έρμαιες των δυτικών μεγάλων τραπεζών.

Η απρόσμενη ζωτικότητα που έδειξε ο καπιταλισμός, η ικανότητα του κεφαλαίου να ξεπερνά προσωρινά τις κρίσεις του φορτώνοντας τα βάρη στους αδύναμους, μέχρι να ξαναπαγιδευτεί στους νέους και ισχυρότερους φραγμούς του, οδήγησαν σε δραματική αλλαγή σε παγκόσμιο επίπεδο του συσχετισμού ισχύος υπέρ του κεφαλαίου. Σε αυξανόμενη ιδεολογική ηγεμονία της αστικής τάξης, που κορυφώνεται τη σκληρή και άνυδρη δεκαετία του 1990. Ο καταναλωτισμός, ο ατομικισμός, η απαξίωση κάθε έννοιας συλλογικού, η ενσωμάτωση, η πολιτικοϊδεολογική συνθηκολόγηση και ο θεσμικός φρετιχισμός του συνδικαλισμού και της επίσημης αριστεράς που κυριαρχούσαν, δημιουργούσαν τομείς και ασυνέχειες στη συγκρουσιακή πολιτική, στη συλλογική μνήμη, στην επαναστατική παράδοση, συρρίκνωναν ολοένα και περισσότερο τους πολιτικούς χώρους που προωθούσαν αγώνες με περιεχόμενο ρήξης και έθεταν το πρόταγμα της κοινωνικής απελευθέρωσης. Αυτή η συρρίκνωση δεν άφηγε ανέγγιχτη ούτε την 17N.

Σε αυτό το δυσμενές περιβάλλον, ο αγωνιστής της 17N αντιλαμβάνονταν τα όρια του συγκεκριμένου προτύπου ένοπλης παρέμβασης. Ταυτόχρονα όμως διαπίστωνε την ύπαρξη ενός σταθερού πολιτικού δεσμού με ένα σημαντικό τμήμα της κοινωνίας, έβλεπε τη διάρκεια μιας σχέσης αποδοχής και πολιτικής αλληλοτροφοδότησης με αυτό, την ανάδειξη μιας ισχυρής σχέσης άτυπης πολιτικής εκπροσώπησης. Μια νομιμοποίηση στη λαϊκή συνείδηση, που οδήγησε στη διατήρηση της οργάνωσης με αραιή παραδειγματική-συμβολική δράση την οποία ο λαός εκλάμβανε ως τη δικαιοσύνη των φτωχών, ως πραγματικό ανάχωμα στην ασυδοσία και την εγκληματικότητα του κεφαλαίου και του κράτους του. Μια παρουσία που σηματοδοτούσε ότι υπάρχει αντίσταση, υπάρχει δυνατότητα, υπάρχει ελπίδα. Φωτιζόταν ο ανατρεπτικός ορίζοντας, τιθόταν η απελευθερωτική προοπτική.

Αυτός ο πολιτικός δεσμός της κοινωνίας με την οργάνωση, που αποδεικνυόταν και ως μετρήσιμο μέγεθος στις διάφορες δημοσκοπήσεις ακόμη και στις πιο δυσμενείς για την 17N συγκυρίες, στην πραγματικότητα συνιστά τον δεσμό του λαού με τις αξίες του, το πνεύμα αντίστασης του, τις αγωνιστικές του παραδόσεις. Ξεπερνά πρόσωπα και οργανώσεις και αποδεικνύεται ανθεκτικός ακόμη κι αν τραυματίζεται, όπως έγινε στην περίοδο των συλλήψεων του 2002. Για να σφυρηλατηθεί αυτός ο δεσμός χρειάστηκε, χρόνια και χρόνια τώρα, αγωνιστές να βάζουν μπροστά το ίδιο τους το σώμα, να επιμένουν στις αξίες και τις ιδέες τους μέχρι τις έσχατες συνέπειες τους, να μακραίνει το μαρτυρολόγιο των εκτελεσμένων, των φυλακισμένων, των βασανισμένων. Αυτός ακριβώς ο δεσμός έγινε

ο κεντρικός στόχος της ιδεολογικής επίθεσης του καθεστώτος, που συγκρότησε ένα επικοινωνιακό επιτελείο από «πρόθυμους» δημοσιογράφους για να νομιμοποιήσει την κατάδοση, να συκοφαντήσει, να σπιλώσει, να απαξιώσει την ένοπλη πάλη, τη λαϊκή βία και κάθε συγκρουσιακή πρακτική. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε που εκείνο το «δημοσιογραφικό» επιτελείο ήταν ο κεντρικός πυρήνας της τρομοκρατικής ιδεολογικής επίθεσης για να περάσει η υποτέλεια των μνημονίων.

Εισηγητής

Θα μιλήσει ο Χρήστος Τσιγαρίδας εκ μέρους του ΕΛΑ.

Χρήστος Τσιγαρίδας

Θα αφήσω κάποια πράγματα γιατί έχουμε αργήσει και για να μπορέσουν να μιλήσουν και οι υπόλοιποι ομιλητές. Βασικά θα μιλήσω για τη δημιουργία του ΕΛΑ.

Η μεταπολίτευση ήταν μια εντελώς νέα κατάσταση και για την Αριστερά. Ολα τα ζητήματα που είχαν τεθεί στη δεκαετία του '60 και τα οποία βάθυναν το σχίσμα ανάμεσα στις καθεστωτικές και τις αντικαθεστωτικές συνιστώσες της Αριστεράς ξανατέθηκαν στις συνθήκες της μεταπολίτευσης. Δεν τέθηκαν μόνο από ανθρώπους και οργανώσεις που είχαν αναπτύξει δράση μέσα στη δικτατορία, αλλά από ένα ευρύτερο επαναστατικό δυναμικό, το οποίο στη διάρκεια της δικτατορίας βρισκόταν σε μια διαδικασία αναζήτησης, χωρίς να έχει βρει οργανωμένο τρόπο για να δράσει. Ο κόσμος «ψαχνόταν», όπως συνηθίζουμε να λέμε.

Τα ζητήματα που έμπαιναν σε συζήτηση ήταν πάρα πολλά. Ζητήματα ιδεολογίας και προγραμματικής κατεύθυνσης, ζητήματα πολιτικής τακτικής, ζητήματα οργάνωσης στο πολιτικό, στο συνδικαλιστικό και στο ευρύτερο κοινωνικό επίπεδο. Σταχυολογώ μερικά από αυτά:

- Ειρηνικό ή επαναστατικό πέρασμα στο σοσιαλισμό;
- Νόμιμη δουλειά ή υποχρεωτικός συνδυασμός νόμιμης και παράνομης δουλειάς;
- Ποιος ο ρόλος της επαναστατικής βίας στις συνθήκες της μεταπολίτευσης;
- Πώς θα οικοδομηθεί ένα ανεξάρτητο ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα;
- Ποια σχέση πρέπει να αναπτυχθεί ανάμεσα στην επαναστατική πρωτοπορία και στο μαζικό κίνημα;

Αυτές οι συζητήσεις και διεργασίες συνδέονταν με σημαντικές εμπειρίες για το ταξικό επαναστατικό κίνημα στην Ελλάδα και παγκόσμια, στην προοπτική της αναπτυσσόμενης σύνδεσης των αντικαπιταλιστικών

και αντιιμπεριαλιστικών αγώνων. Οι εκατό περίπου ένοπλες οργανώσεις στη Βόρεια Αμερική, τα αντάρτικα της Λατινικής Αμερικής, ο αγώνας των Παλαιστίνιων, ο ένοπλος αγώνας στην Ιρλανδία, την Ισπανία και τη χώρα των Βάσκων, οι ένοπλες οργανώσεις στη Γερμανία, την Ιταλία, τη Γαλλία, το Βέλγιο και αλλού που χτυπούσαν το σύστημα, δημιουργούσαν σκέψεις για την αναγκαιότητα μιας πολιτικοστρατιωτικής οργάνωσης και στην Ελλάδα.

Στο τέλος Σεπτεμβρίου του 1974 τρεις σύντροφοι, κύρια, ένας ήταν ο Χρήστος Κασσίμης, ανάλαβαν να υλοποιήσουν αυτή την αναγκαιότητα. Αρχισαν να κάνουν ένοπλα ενέργειες εμπρησμού αμερικάνικων αυτοκινήτων, ενώ ταυτόχρονα αφού ξεκαθάρισαν με συναντήσεις ότι κανένα μέλος από τις αντιστασιακές οργανώσεις ή από τα «επαναστατικά γκρουπούσκουλα» δεν απάντησε θετικά, απευθύνθηκαν σε πάρα πολλές ομάδες που μέσα στην δικτατορία ετοιμαζόνταν να δράσουν.

Πάρα πολλά κομμάτια από αυτές τις ομάδες αποτέλεσαν τους πυρήνες της οργάνωσης. Μετά από πολλές συζητήσεις συμφώνησαν στο ιδεολογικό, πολιτικό και οργανωτικό της σχήμα που αποτυπώθηκε στο μανιφέστο που κυκλοφόρησε με τον ψευδεπίγραφο τίτλο «Χημικά Λιπάσματα».

Η πρώτη ενέργεια ένοπλης προπαγάνδας έγινε από τον ΕΛΑ με το κάψιμο αμερικάνικων αυτοκινήτων στην αμερικάνικη βάση ελλιμενισμού στην Ελευσίνα. Ακολούθησαν δεκάδες πυρπολήσεις αυτοκινήτων του αμερικάνικου στρατού κατοχής από αυθόρμητες πρωτοβουλιακές ομάδες. Το καθεστώς αντέδρασε άμεσα ειδικά μετά την εκτέλεση του Γουέλς από την «Επαναστατική Οργάνωση 17 Νοέμβρη».

Τί φοβόντουσαν; Οτι μερικοί ένοπλοι θα ανέτρεπαν τα καθεστώτα; Οχι βέβαια. Φοβόντουσαν τα μηνύματα που πέρναγαν στο λαό. Δηλαδή:

- 1) Οτι υπάρχει και είναι πραγματοποιήσιμη και αυτή η μορφή πάλης.
- 2) Οτι μπορεί και πρέπει να σπάσει το μονοπώλιο της βίας από τους εκμεταλλευτές και τους κρατικούς τους μηχανισμούς.
- 3) Οτι είναι μύθος πως οι μηχανισμοί ξέρουν τα πάντα και επομένως κάθε προσπάθεια δράσης έξω από τα όρια που βάζει το καθεστώς είναι καταδικασμένη. Ιδιαίτερα αυτή ήταν εδραία πεποίθηση των μελών του ΚΚΕ, που τη δημιούργησε και τη συντήρησε η ηγεσία. Γι' αυτό και ερμήνευαν την αδυναμία του καθεστώτος να πιάσει τους ένοπλους σαν προστασία των «δικών τους ανθρώπων», επιστρατεύοντας τη χαφιεδολογία αντί για την πολιτική αντιπαράθεση.
- 4) Οτι μπορούσε να σπάσει το μονοπώλιο της πληροφόρησης με τις ενέργειες ένοπλης προπαγάνδας.
- 5) Οτι οι μηχανισμοί δεν μπορούσαν να προστατεύσουν από τη δίκαιη τιμωρία κανέναν υπεύθυνο για ενεργό συμμετοχή στην εκμετάλλευση και καταπίεση και σε εγκλήματα κατά του λαού.
- 6) Οτι γινόταν φανερή η προοπτική της δυνατότητας ανατροπής του

συστήματος.

Στοιχεία για τον Επαναστατικό Λαϊκό Αγώνα

Στην Ελλάδα αλλά και σε πολλές χώρες είχε δημιουργηθεί ένα αυτόνομο κίνημα. Δεν ήταν απλά αυτόνομο απέναντι στους θεσμικούς οργανισμούς. Αντικατόπτριζε την προοπτική της γέννησης ενός κινήματος απελευθέρωσης του προλεταριάτου με τις δικές του δυνάμεις. Ήταν μια συνέχεια του κινήματος των εργατικών συμβουλίων του 1905 μέχρι το ιταλικό φθινόπωρο του 1969.

Κομμάτι της Αυτονομίας ήταν ο ΕΛΑ, που μορφοποίησε έναν πολιτικοστρατιωτικό σχηματισμό στο εσωτερικό αυτού του κινήματος. Στόχος του ήταν η καταστροφή του καπιταλιστικού καθεστώτος στο σύνολο του.

Ο ΕΛΑ ήταν μια επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση, που έθεσε στον εαυτό του το καθήκον να συμβάλει στην ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος για την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας. Πίστευε και επεδίωκε μια άμεση σχέση με το κοινωνικό κίνημα. Γι' αυτό, όπως σαφώς προσδιοριζόταν στο ιδεολογικοπολιτικό του κείμενο, τρεις από τους τέσσερις τομείς της δραστηριότητάς του ήταν η αντιπληροφόρηση, η συμμετοχή στο μαζικό κοινωνικό κίνημα και η συμμετοχή και ανάπτυξη των κοινωνικών συγκρούσεων.

Ο ΕΛΑ ξεκίνησε βάζοντας τρεις στόχους με την εξής σειρά:

1) Με τη δράση του να επαναγνωστοποιήσει, να ξαναθυμίσει στην κοινωνία την αναγκαιότητα της επαναστατικής βίας. Αν αυτό το κατάφερνε χωρίς να χτυπηθεί, τότε θα επεδίωκε:

2) Να συμβάλει στη δημιουργία πολλών αντάρτικων, χωρίς όμως να τα αφομοιώνει. Με σχέσεις ισοτιμίας, με σεβασμό στη διαφορετικότητά τους όσον αφορά τις ιδεολογικοπολιτικές τους απόψεις. Ήταν σίγουρος (ο ΕΛΑ) πως στην ανοδική πορεία του κινήματος, αυτές οι διαφορές θα λύνονταν, όταν θα γινόταν συνείδηση ποιος είναι ο μοναδικός κοινός εχθρός. Επιπλέον, μια τέτοια οργανωτική πραγματικότητα θα απέτρεπε ένα ολοκληρωτικό χτύπημα από τις δυνάμεις της αντίδρασης.

3) Να συμμετέχει και να συμβάλλει στη δημιουργία ενός αυτόνομου μαζικού κινήματος, που θα στόχευε στη διαρκή ρήξη με το καθεστώς. Ένα τέτοιο κίνημα θα ήταν η χοάνη από την οποία θα γινόταν η στράτευση των επαναστατών και στην οποία θα κατέληγαν όσα μέλη των ένοπλων οργανώσεων, για διάφορους πραγματικούς λόγους, δεν μπορούσαν ή δεν ήθελαν να συνεχίσουν. Θα υπήρχε μια συνεχής αμφίδρομη σχέση. Για μεγάλο χρονικό διάστημα η διάκριση ανάμεσα στις ένοπλες οργανώσεις και το μαζικό κινηματικό σώμα θα ήταν ευδιάκριτη, μέχρι που μια δυναμική αλληλεπίδραση ανάμεσα στους δυο αυτούς χώρους θα εμπλούτιζε τη

συνείδηση του ενός από τον άλλο και αντίστροφα. Αυτό το κίνημα θα γινόταν ο ένοπλος και οργανωμένος λαός.

Ο πρώτος στόχος επιτεύχθηκε. Η κοινωνική πραγματικότητα είναι τέτοια που δεν θα πάψουν ποτέ να υπάρχουν ένοπλες οργανώσεις, δεν θα πάψει ποτέ να υπάρχει βίαιη επαναστατική πολιτική δράση. Απλά, τα όρια και οι δυνατότητες αυτών των πολιτικών ομάδων θα εξαρτώνται από τις αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες.

Το μέλλον θα δείξει ποια ήταν η συνεισφορά του ΕΛΑ στο μακρύ δρόμο των εργαζόμενων προς την πολιτική αυτονομία, της μόνης πραγματικά επαναστατικής τάξης της κοινωνίας μας.

Ο ΕΛΑ απέρριψε κατηγορηματικά τη θεωρία των σταδίων ως επαναστατική στρατηγική και τακτική. Είτε συγκεκριμένα: Το καπιταλιστικό καθεστώς θα το καταστρέψει, καταλαμβάνοντας την εξουσία το ένοπλο λαϊκό και επαναστατικό κίνημα που δημιουργείται και στηρίζεται στις εκμεταλλεζόμενες και καταπιεζόμενες κοινωνικές τάξεις, που ζητάνε μια ριζική κοινωνική αλλαγή. Επαναστατική προοπτική του λαϊκού αγώνα στην Ελλάδα είναι η πλήρης και οριστική καταστροφή της καπιταλιστικής κοινωνίας και η οικοδόμηση μιας άλλης που να αντιστοιχεί στα συμφέροντα και τις επιθυμίες των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεζόμενων κοινωνικών τάξεων και στρωμάτων.

Η σύγκρουση για την ανατροπή του καθεστώτος θα είναι μακρόχρονη και βίαιη, δηλαδή επαναστατική. Θα γίνεται σε όλους τους χώρους, τους τομείς και τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής, καθημερινά και με κάθε μορφή πάλης. Αυτό δεν σημαίνει φυσικά ότι η σύγκρουση θα ακολουθεί μια συνεχή και ανοδική πορεία, αλλά σημαίνει ότι κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες αδυναμίας ή υποχώρησης του λαϊκού κινήματος, δεν πρέπει να εγκαταλείπεται ευκαιριακά ο στόχος του αγώνα.

Κατά την άποψη του ΕΛΑ, η προετοιμασία και άσκηση της επαναστατικής βίας πρέπει να γίνεται από την αρχή, να αποτελεί συνεχές καθήκον μέσα στον ταξικό πόλεμο, γιατί αυτό σημαίνει:

α) Οτι η επαναστατική προοπτική δεν είναι μια αφηρημένη συνθηματολογία, αλλά εκφράζεται με την καθημερινή πρακτική των επαναστατικών δυνάμεων.

β) Οτι η άσκηση της επαναστατικής βίας οξύνει τις κοινωνικές και πολιτικές αντιθέσεις και επιταχύνει την επαναστατική συνειδητοποίηση των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος.

γ) Δημιουργεί με την εξέλιξή τις ένοπλες επαναστατικές δυνάμεις που προετοιμάζονται, δοκιμάζονται και συγκροτούνται μέσα στην ίδια τους την πρακτική.

Για τον ΕΛΑ, οι στρατηγικές ανάγκες και η τακτική δεν ήταν παρά οι δυο

όψεις του ίδιου νομίσματος. Επρεπε επίσης να αποκατασταθεί η ενότητα ανάμεσα στις μορφές πάλης και στο περιεχόμενο και τον στόχο του αγώνα. Όσο για τις μορφές οργάνωσης ήταν σαφής: «Δεν μπορούμε να πιστεύουμε και να αγωνιζόμαστε για τον σοσιαλισμό και να ακολουθούμε μορφές και τρόπους οργάνωσης που να ενισχύουν την ιεραρχία και τον καπιταλιστικό καταμερισμό της εργασίας. Αντίθετα, πρέπει να εφαρμόζουμε τέτοιες οργανωτικές διαδικασίες που να τα χτυπούμε». Γι' αυτό και στον ΕΛΑ δεν χωρούσαν αρχηγιλίκια και φωτισμένες καθοδηγήσεις. Ο ΕΛΑ δεν δημιούργησε ποτέ κεντρική επιτροπή, κεντρικό συμβούλιο ή οποιοδήποτε άλλο καθοδηγητικό όργανο. Οργανωτικά εφάρμοζε πλήρως το μοντέλο της Αυτονομίας.

Επίσης, για τον ΕΛΑ, η παράνομη οργάνωση και δουλειά ήταν απαραίτητες, γιατί ο επαναστατικός αγώνας που έχει σαν στόχο του τη λαϊκή εξουσία και το σοσιαλισμό, δεν μπορεί, αν θέλει να είναι συνεπής με το περιεχόμενό του και να οδηγεί πραγματικά στο στόχο, να εφαρμόζει μόνο εκείνες τις συγκεκριμένες μορφές αγώνα και ενέργειες που είναι ανεκτές και παραδεκτές από την αστική νομιμότητα, που τις καθορίζει δηλαδή ο ίδιος ο ταξικός αντίπαλος. Η παρανομία επεκτείνεται σε όλους τους τομείς της πολιτικής δράσης και σε όλα τα επίπεδα οργάνωσης των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος και είναι στήριγμα της ανοιχτής και «νόμιμης» πολιτικής δραστηριότητας. Αυτό οπωσδήποτε δεν σήμαινε ότι η ανοιχτή και «νόμιμη» δουλειά είναι μικρότερης σημασίας ή αξίας. Αυτά τα δύο δεν είναι σε ανταγωνιστική αντίθεση και αντίφαση μεταξύ τους, αλλά αντίθετα το ένα πρέπει να συμπληρώνει και να ολοκληρώνει το άλλο. Με δυο λόγια, η παράνομη δράση δεν είναι με κανένα τρόπο το αντίθετο της ανοιχτής και νόμιμης δουλειάς. Αντίθετα, είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα και στήριγμά της, εφόσον το σύνολο της πρακτικής και των αγώνων του λαϊκού κινήματος τείνει να σπάει και σπάει τα πλαίσια της αστικής νομιμότητας.

Η πολιτική πρακτική του ΕΛΑ αναπτυσσόταν πάνω σε τέσσερις άξονες:

1. Προπαγάνδα - Αντιπληροφόρηση. Προπαγάνδα πολύπλευρη και πολύμορφη, που δεν θα γίνεται για αυτοδιαφήμιση και αυτοπροβολή, αλλά για να αποκαλύπτει όσα οι μηχανισμοί και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης του καθεστώτος κρύβουν, διαστρεβλώνουν και συσκοτίζουν.
2. Συμμετοχή στο μαζικό κίνημα. Συμβολή στη δυναμική αντιμετώπιση των εργασιακών διεκδικήσεων, οργάνωση και ανάπτυξη των συγκρουσιακών με το καθεστώς δυνάμεων.
3. Επαναστατική βία, που θα έχει σαν σκοπό να καταργήσει το μονοπώλιο της βίας από το αστικό κράτος, αλλά και να οξύνει τον προβληματισμό και τη ταξική συνείδηση των εκμεταλλευόμενων και καταπιεζόμενων, με στόχο την όλο και μεγαλύτερη συμμετοχή τους στον επαναστατικό λαϊκό

αγώνα.

4. Πολιτικές πρωτοβουλίες και αγώνας για την ανάπτυξη και προώθηση των ταξικών συγκρούσεων σε κάθε κοινωνικό χώρο και τομέα. Για να αποκατασταθεί η ενότητα του οικονομικού με τον πολιτικό αγώνα. Για να χτυπηθεί ο ρεφορμισμός που δηλητηριάζει τις συνειδήσεις και παραλύει τους αγώνες.

Όλα τα παραπάνω, που εντελώς περιληπτικά ανέφερα, δίνουν μια εικόνα για τη φυσιογνωμία του ΕΛΑ.

Ο ΕΛΑ ήταν μια επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση. Οι αγωνιστές του πάλεψαν με αυτοθυσία για τα συμφέροντα του εργαζόμενου λαού, κατέθεσαν με ανιδιοτέλεια τη δική τους συνεισφορά στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Ο σύντροφός μας Χρήστος Κασσίμης, εμβληματική μορφή της αντιδικτατορικής αντίστασης, έπεσε σ' αυτόν τον αγώνα. Το ίδιο και ο Χρήστος Τσουτσουβής, αγωνιστής της αντίστασης επίσης.

Το επαναστατικό κίνημα θα κάνει τον απολογισμό της δράσης του. Έναν απολογισμό με όρους κινήματος. Οι νεότερες γενιές σίγουρα θα τα καταφέρουν καλύτερα από εμάς. Γιατί η βαρβαρότητα εξακολουθεί να σαρώνει απ' άκρη σ' άκρη τον καπιταλιστικό κόσμο και η αντίσταση σ' αυτή με όλα τα μέσα εξακολουθεί ν' αποτελεί το μεγάλο ζητούμενο του καιρού μας.

Ο ΕΛΑ έκλεισε τον ιστορικό του κύκλο το 1991. Η δράση του, μερικές εκατοντάδες βομβιστικές ενέργειες αυτόνομα ή σε συνεργασία, και η εκτέλεση του βασανιστή Μπάμπαλη. Η ενοποιημένη οργάνωση ΕΛΑ-1η Μάη, που έδρασε χρησιμοποιώντας τον ιστορικό τίτλο του ΕΛΑ, έκλεισε τον ιστορικό της κύκλο το 1995.

Όσο για μένα θα ξαναπώ αυτό που είπα και στο δικαστήριο:

Ορίζομαι ως επαναστάτης κομμουνιστής. Επειδή τίποτα στην υπάρχουσα πραγματικότητα δεν δείχνει αλλαγή προς το καλύτερο, επειδή το κρίσιμο ερώτημα της εποχής μας εξακολουθεί να παραμένει το ερώτημα «κομμουνισμός ή βαρβαρότητα», δεν παραιτούμαι από την πολιτική δουλειά. Όταν είμαι ελεύθερος και στο βαθμό που μπορώ, συμμετέχω στο κίνημα αλληλεγγύης προς τους πολιτικούς κρατούμενους και σε όσες μαζικές κινητοποιήσεις μου επιτρέπει η υγεία μου και η ηλικία μου.

Όπως πολλοί άλλοι στην Ιστορία και στη γενιά μου, έκανα επιλογές που δέσμευσαν ολοκληρωτικά τη ζωή μου.

Καθόλου δεν μετανιώνω γι' αυτό.

Εχουμε δίκιο να επαναστατούμε!

Τολμάμε να αγωνιζόμαστε, και θα νικήσουμε!
Σας ευχαριστώ που με ακούσατε.

Εισηγητής

Η συντρόφισσα Τζην Γουέρ (Jean Weir) έχει τον λόγο.

Τζην Γουέρ

Θα ξεχωρίσω τον εαυτό μου από τους υπόλοιπους προσκεκλημένους εδώ από την άποψη ότι δεν έχω μια οργάνωση ή ένα αρκτικόλεξο πίσω από το όνομά μου, αλλά τη μεγάλη λέξη «Αγγλία». Ετσι αυτό χρειάζεται μια μικρή εξήγηση. Δεν ανήκω ή δεν ανήκα σε καμία αρχή. Φυσικά αυτό ήταν επίσης μια συνειδητή επιλογή στη ζωή μου, γιατί τα χρόνια που έζησα αυτές τις επιλογές -όπως κι οι σύντροφοι εδώ έχουν ήδη εξηγήσει- οι επιλογές αυτές βρισκόνταν εκεί για να τις κάνει κανείς, αν αυτό επιθυμούσε. Οπως φυσικά συμβαίνει και σήμερα.

Είμαστε τώρα εδώ απόψε, γιατί οι σύντροφοι του Επαναστατικού Αγώνα έκαναν μια πρόσκληση τέτοια στο κίνημα. Δεδομένης της κατάστασης της πραγματικότητας που ζούμε είναι προφανές ότι η μόνη επιλογή που έχουμε είναι να επιτεθούμε και να καταστρέψουμε αυτόν τον κόσμο που υπάρχει, με τη μορφή που υπάρχει σήμερα. Οπότε, το ερώτημα είναι με ποιον τρόπο κατευθυνόμαστε προς τα εκεί και τι μεθόδους χρησιμοποιούμε.

Οι σύντροφοι του Επαναστατικού Αγώνα έχουν κάνει την επιλογή τους. Δεν ζήτησαν άδεια από τους συντρόφους σε μια συνέλευση. Είναι ελεύθεροι άνθρωποι που πήραν τις αποφάσεις τους, στάθηκαν σταθεροί σε αυτές και ενήργησαν με συνέπεια και τώρα δέχονται τις συνέπειες. Εχουν αναδυθεί από την κοιλιά του κτήνους για να επανέλθουν στο κίνημα και να αγκαλιάσουν τους συντρόφους τους με τις προτάσεις τους. Και αυτό νομίζω ότι είναι αυτό που καθορίζει -πρέπει να είναι η καθοριστική στιγμή- αυτές τις δύο ημέρες. Ετσι, αυτή η συνάντηση έχει επίσης το χαρακτήρα του αγώνα, είναι μια στιγμή για τον αγώνα, δεν είναι μόνο μια στιγμή για αναπολήσεις ή για να μιλάμε για το παρελθόν. Ως εκ τούτου, είναι μια στιγμή αλληλεγγύης. Γιατί, στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ της αλληλεγγύης και του αγώνα. Για εμάς η αλληλεγγύη είναι η συνέχιση του αγώνα παντού. Ως αναρχικοί δεν έχουμε μια γραμμική προσέγγιση του παρελθόντος και του μέλλοντος. Δεν έχουμε μια ιστορία με ένα κεφάλαιο Ι, αλλά έχουμε μια παράδοση, μια κληρονομιά η οποία είναι ακόμη και σήμερα ζωντανή.

Μερικοί από τους συντρόφους του παρελθόντος, ακόμη και πριν από έναν αιώνα, είναι ακόμα ζωντανοί μαζί μας στον αγώνα και υπάρχουν πολλές πτυχές του αναρχικού κινήματος που θα μπορούσαν να συνοψιστούν ως

ένοπλη ή βίαιη επίθεση κατά του συστήματος. Ένα μεγάλο μέρος αυτού του κινήματος έχει εξαφανιστεί και δεν υπάρχει αναφορά του, δεν έχει τους ιστορικούς της.

Για να γυρίσουμε πίσω στην Αγγλία, θα ήθελα να πω ότι θεωρώ τον εαυτό μου ως ένα στοιχείο με εστίαση προς την προσπάθεια να κινηθεί προς την επίθεση και την καταστροφή του υπάρχοντος. Αυτό είναι κάτι που δεν μπορεί να περιγραφεί ή να ποσοτικοποιηθεί. Πρόκειται για μια ποιοτική τάση που υπάρχει στο κίνημα, η οποία οδηγεί σε στιγμές πειραματισμού, καθώς και αξιολόγησης των μεθόδων, μεταξύ των οποίων επίσης το θέμα που έχει προταθεί απόψε - δηλαδή του ένοπλου αγώνα. Ο ένοπλος αγώνας είναι μια μέθοδος - δεν είναι το σύνολο του αγώνα-, είναι μια επιλογή, επιλογή του πεδίου της δράσης. Γίνεται με έναν συγκεκριμένο τρόπο και έχει συγκεκριμένη στόχευση. Αλλά εμείς ως αναρχικοί έχουμε κι άλλες μεθόδους, οι οποίες θα ισχύουν ταυτόχρονα και σε διαφορετικές χρονικές στιγμές και έτσι πρέπει να λειτουργούμε, πρέπει συνεχώς να βρίσκουμε τι είδους στρατηγική θα χρησιμοποιηθεί ενάντια στον εχθρό σε κάθε στιγμή. Δεν κάνουμε πολιτική ανάλυση, επειδή θέλουμε την καταστροφή της πολιτικής. Αλλά κάνουμε μια κοινωνική ανάλυση και έχουμε γνώση του επιπέδου της πάλης των εκμεταλλευόμενων. Με ποιον θα πρέπει να εκτελέσουμε το έργο αυτό της καταστροφής.

Ένα ακόμα πράγμα που θα ήθελα να πω για το θέμα «Αγγλία» είναι ότι υπάρχουν σύντροφοι εδώ μαζί μας σήμερα πνευματικά και στέλνουν την αγάπη τους και την αλληλεγγύη προς τους συντρόφους που οργανώνουν αυτή την εκδήλωση και σε όλους τους άλλους συντρόφους που είναι στις φυλακές και αυτούς που μάχονται στους δρόμους σήμερα. Η Ελλάδα ήταν μια μεγάλη έμπνευση και συνεχίζει να είναι μια μεγάλη πηγή έμπνευσης στο πλαίσιο αυτό. Και μερικοί από τους συντρόφους στην Αγγλία εργάζονται επιμελώς να γνωστοποιήσουν τις πολλές πτυχές του αγώνα εδώ (στην Ελλάδα), συμπεριλαμβανομένων των κειμένων και των ενημερώσεων της δίκης των συντρόφων του Επαναστατικού Αγώνα.

Έτσι, μετά την κάπως μπερδεμένη αυτή εισαγωγή, γιατί ανήκω στους βαρβάρους και τους «τραυλιστές» και δεν έχω πολιτικό τρόπο σκέψης, ωστόσο οι σύντροφοι που έκαναν την πρόταση απόψε μας έβαλαν σε μια κατάσταση όπου πρέπει να κάνουμε μια προσπάθεια. Να δούμε ορισμένα πράγματα πιο επισταμένα αν και μοιάζουν να είναι δεδομένα. Να δούμε και πάλι την προβληματική. Ένας από τους προβληματισμούς των αναρχικών ήταν πάντα - ή έστω σε κάποιες περιπτώσεις- αν είναι δυνατόν να οργανώνονται και να λειτουργούν μέσα σε μια κλειστή ομάδα (παράνομη ή όχι), μια ομάδα επίθεσης με τη διάσταση του ένοπλου αγώνα. Η μήπως η ομάδα καταλήξει εξ ορισμού η ίδια στον αποκλεισμό που θα την διαχωρίζει από άλλους συντρόφους του αγώνα, δηλαδή τους εκμεταλλευόμενους

και τους περιθωριοποιημένους.

Έχουμε τις σκέψεις μας, έχουμε τις ιδέες μας για το θέμα αυτό, έχουμε τη μεθοδολογία μας. Αλλά τα πάντα είναι σε μια μεγάλη ρευστότητα στην πραγματικότητα που ζούμε, τίποτα δεν είναι σταθερό και τίποτα δεν είναι σίγουρο για πάντα. Εμείς θα παίζουμε το παιχνίδι με τον τρόπο που εμείς αποφασίζουμε. Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για τις πράξεις μας και όταν χρειάζεται πληρώνουμε το τίμημα. Φτιάχνουμε τους δικούς μας κανόνες, αλλά είμαστε ελεύθεροι να τους σπάσουμε όποτε θελήσουμε, γιατί δεν έχουμε ορκιστεί αφοσίωση σε κανέναν. Ξέρω ότι όλοι είναι κουρασμένοι και κάνει ζέστη και εξακολουθούμε να είμαστε οχυρωμένοι με τους μπάτσους απ' έξω, ώστε κατά κάποιο τρόπο αυτή η συνάντηση να λαμβάνει χώρα σε ένα καταφύγιο που τελικά είναι μια επαλίθευση της πραγματικότητας, για όποιον έχει αμφιβολία για την παρουσία του εδώ.

Εν συντομία θα αναφερθώ - κι ίσως έχουν ήδη αναφερθεί ή θα αναφερθούν κάποιοι σύντροφοι - ορισμένα πειράματα και εμπειρίες ενόπλων ομάδων με την έννοια της κλειστής ομάδας - επειδή προφανώς ο ένοπλος αγώνας μπορεί να πραγματοποιηθεί και υπό άλλες συνθήκες. Η ομάδα «1η Μάη» που ήταν ενεργή τη δεκαετία του '60 πραγματοποίησε διάφορες επιθέσεις σε διάφορες πόλεις της Ευρώπης κατά του Φραγκισμού και κατά της δολοφονίας του αναρχικού [Giuseppe] Pinelli. Κάποιες φορές έκαναν συντονισμένες επιθέσεις σε διάφορες πόλεις την ίδια ημέρα. Μια πτυχή της δράσης τους που υπογράμμιζαν -και θεωρούσαν ότι επιβεβαιώνει το γεγονός ότι ήταν αναρχικοί- ήταν το γεγονός ότι επιτίθεντο σε περιουσίες και όχι σε άτομα. «Επιτεθόμαστε στην ιδιοκτησία και όχι σε ανθρώπους» ήταν ένα από τα συνθήματα τους. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι αναρχικοί δεν επιτίθενται σε ανθρώπους. Οι αναρχικοί επιτίθενται σε ταξικούς εχθρούς. Αυτοί δεν είναι άνθρωποι...

Μια άλλη ομάδα που ίσως έχετε ακούσει είναι η «Οργισμένη Ταξιαρχία» (Angry Brigade) που έδρασε στην Αγγλία και πραγματοποίησε διάφορες ενέργειες κατά τη διάρκεια των ετών που ήταν ενεργή. Το ιδιαίτερο ενδιαφέρον που είχε η δράση τους ήταν το γεγονός ότι δεν έβγαζαν μακροσκελείς αλλά πολύ σύντομες προκηρύξεις, καλώντας τους ανθρώπους να δράσουν από μόνοι τους. Ενα από τα διάσημα ανακοινωθέντα τους ήταν: «Τί θέλετε, να κάθεστε σε ένα φαρμακείο κοιτάζοντας το τίποτα πίνοντας έναν άγευστο καφέ ή να το ανατινάξετε;». Μερικά από τα πρώτα ανακοινωθέντα τους ήταν μόλις λίγα λόγια ή λίγες συλλαβές. Και θα ήταν πολύ συναρπαστικό να μιλήσουμε για την ομάδα αυτή τη στιγμή, αλλά δεν νομίζω ότι έχουμε τον χρόνο και δεν νομίζω ότι έχει ιδιαίτερη σημασία για τη θεματική που έχουμε απόψε. Αλλά νομίζω ότι η μεγάλη συμβολή τους στην ανάπτυξη της αναρχικής προσέγγισης στην ένοπλη επίθεση ήταν

το ίδιο το γεγονός της μικρής προκήρυξης.

Πάμε τώρα στην Ιταλία στο τέλος της δεκαετίας του '70 και σύντομα θα δούμε τον ένοπλο αγώνα της ομάδας με το όνομα «Επαναστατική Δράση» (Azione Rivoluzionaria) που ήταν μια καθαρά αναρχική ομάδα. Υπάρχει ένα παράξενο συναίσθημα να μιλάω για μια ένοπλη ομάδα αγώνα ως «αουτσάιντερ» κι όχι ως μέλος της ομάδας -γνωρίζουμε πολύ καλά ότι συνήθως αυτό γίνεται από την άλλη πλευρά, από τον εχθρό, τους μπάτσους-εξάλλου μία από τις κύριες πτυχές των ένοπλων κλειστων οργάνωσεων είναι το γεγονός ότι οι ενέργειές τους ανήκουν σε αυτές αποκλειστικά. Ετσι, το 1977 ή το 1976 περίπου, έκαναν την εμφάνισή τους μαχητές του άναρχο-ελευθεριακού χώρου. Κάνω μια παρένθεση για να πω ότι το 1977 αποτελεί το πλαίσιο εκείνης της περιόδου γνωστής ως «Anni di riombò»/ «τα χρόνια του μολυβιού», επειδή υπήρχε πολλαπλασιασμός ενεργειών, χιλιάδες άνθρωποι στο δρόμο και μια διάχυτη αντάρτικη πρακτική στους δρόμους πολλών από τις κυριότερες πόλεις της Ιταλίας). Υπήρξαν επίσης πολλές ένοπλες ομάδες στους δρόμους κυρίως κλειστού τύπου ή μαρξιστικές-λενινιστικές στη δομή τους. Αλλά την ίδια στιγμή υπήρχε μια κριτική αυτών των ομάδων για τον τρόπο που ενεργούσαν -που ήταν ο σχηματισμός πολύ μικρών πυρήνων επίθεσης-, ότι είτε δεν αναλάμβαναν καθόλου την ευθύνη ενεργειών ή ότι εφεύρισκαν ένα όνομα κατά περίπτωση για μια συγκεκριμένη επίθεση (...) Η «Επαναστατική Δράση» δημιουργείται σε μια στιγμή ευρέως διαδεδομένης απελευθερωτικής βίας. Οι νέοι είχαν χάσει όλα τους τα ταμπού σχετικά με τη βία. Όταν το 1977 ο κομμουνιστής συνδικαλιστής Λάμα πήγε να μιλήσει στους φοιτητές στο κατειλημμένο πανεπιστήμιο της Ρώμης, αν δεν κάνω λάθος, εκδιώχθηκε με τις κλωτσιές από το πανεπιστήμιο. Και αυτό ήταν μια στιγμή απελευθέρωσης για πολλούς νέους ανθρώπους.

Όταν αργότερα ένας νεαρό μέλος της «Lotta Continua», ο Francesco Lo Russo σκοτώθηκε, υπήρξε μια μαζική εξέγερση στους δρόμους και οι εξεγερμένοι σπάσανε τα οπλοπωλεία, οπλίστηκαν και άρχισαν να πυροβολούν τους μπάτσους. Αυτά τα χρόνια δεν ξέρω αν έχουν καταγραφεί στην Ελλάδα, αλλά έχουν πολύ ενδιαφέρον και αξίζουν μια πιο προσεκτική εξέταση, επειδή ό,τι συνέβαινε, συνέβαινε σε μια στιγμή καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, η οποία έχει πια λάβει χώρα σήμερα. Όλη η βαριά βιομηχανία, όπως της FIAT και όλα τα άλλα κέντρα παραγωγής στην Ιταλία κλείσανε και χιλιάδες νέων ανδρών απολύθηκαν και συνειδητοποίησαν ότι δεν είχαν πια κανένα μέλλον, δεδομένου ότι το μέλλον στην καπιταλιστική κοινωνία σημαίνει δουλειά.

Για τις οργανώσεις κλειστού τύπου, η στιγμή για τις παράνομες οργανώσεις είχε φτάσει. Ετσι για τις Ερυθρές Ταξιαρχίες για παράδειγμα το ζήτημα ήταν:

«στράτευση ή απομάκρυνση». Και αυτό οδήγησε σε μαζικές στρατολογήσεις στην οργάνωση, οι οποίες στη συνέχεια συνέβαλαν στην κατάρρευση όχι μόνο της οργάνωσης αλλά και της όλης ιδέας της επανάστασης και της επίθεσης. Έχει ήδη αναφερθεί ότι πάνω από 4000 σύντροφοι φυλακίστηκαν. Αλλά το κράτος βρήκε τον τρόπο να εκμεταλλευτεί αυτούς που απομακρύνθηκαν. Τους έθεσε σε αντιδιαστολή, τους έκανε ρουφιάνους και τους έσπρωξε να αποκηρύξουν τον αγώνα.

Για να επιστρέψουμε στην «Επανασταστική Δράση» ήταν μια πολύ ενδιαφέρουσα προσπάθεια να γίνει κάτι διαφορετικό. Λένε οι ίδιοι: «το κίνημα δεν αναβάλλει την ταξική πάλη, αλλά την αναλαμβάνει σε πρώτο πρόσωπο. Αυτό που θέλουμε είναι να ασκήσουμε μια καταστροφική κριτική του κράτους με τη χρήση της επαναστατικής βίας, του ένοπλου αγώνα, της προπαγάνδας της πράξης, θέλουμε να επιταχύνουμε τον χρόνο και να διευρύνουμε το εσωτερικό μέτωπο της σύγκρουσης προκειμένου να επιτευχθεί η αποσταθεροποίηση του κράτους. Ο ένοπλος αγώνας είναι η μόνη δύναμη ικανή να κάνει μια δράση αξιόπιστη σήμερα. Δημιουργήστε και οργανώστε 10, 100, 1000 ένοπλους πυρήνες». Και αλλού: «η δική μας είναι μια επαναστατική οργάνωση στην οποία διάφορες ομάδες συναντιούνται σε τοπικό επίπεδο. Η συνευρίσκονται διάφοροι παράγοντες σε προσωπική βάση συγγένειας μεταξύ συντρόφων με διαφορετικές ιδέες και εμπειρίες. Η σχέση μεταξύ των συντρόφων δεν βασίζονται στην αποδοτικότητα, αλλά χαρακτηρίζονται από τη μεγιστοποίηση της γνώσης, την εγγύτητα και την αμοιβαία εμπιστοσύνη».

Μία από τις πρώτες ενέργειες της «Επαναστατικής Δράσης» ήταν η βομβιστική επίθεση των εκδόσεων *Raolini*, του Βατικανού. Η προκήρυξη που έγραψαν ήταν: «Με την επίθεση στα κεντρικά γραφεία των εκδόσεων *Raolini*, εκπροσώπων της πολιτιστικής πτέρυγας του Βατικανού που συνδέονται με τη CIA και τις αμερικανικές πολυεθνικές, οι επαναστατικές φεμινιστικές και προλεταριακές δυνάμεις έπληξαν ένα από τα κέντρα της χιλιόχρονης καταπίεσης τους». Υπογεγραμμένο *Επαναστατική Δράση/Φεμινιστική Αυτονομία (Azione Rivoluzionaria / Autonomia femminista)*. «...η ελεύθερη έκτρωση είναι ένας πολιτικός στόχος που οι γυναικείες λαϊκές μάζες έχουν εισάγει στο πεδίο εφαρμογής ενός πολύ ευρύτερου επαναστατικού σκοπού: την απελευθέρωση των λαϊκών μαζών». Νομίζω, λοιπόν, ότι μπορούμε ήδη να δούμε εδώ από τη χρήση της γλώσσας (ότι) κάτι διαφοροποιείται από την ιδέα των εντελώς ανεξάρτητων πυρήνων.

Στις 3 Φεβρουαρίου στην *La Spezia* μια βόμβα εκρήγνυται σε μια μπουτίκ της *Louisa Spanioli*, στην πλατεία *Plazza Cavour*. Αυτή τη φορά ένα ιδιαίτερα σύντομο ανακοινωθέν: «Κλείσαμε ένα λημέρι που βρώμαγε κέρδη από τον ιδρώτα του φυλακισμένου προλεταριάτου».

Στις 31 Μάρτη, 1977 ο [*Alberto*] *Mammoli* πυροβολείται στα πόδια από την οργάνωση. Αυτό έγινε σε αντίποινα για τη δολοφονία του αναρχικού

συντρόφου Franco Serantini το 1972. Κατέθεσαν το πρώτο θεωρητικό τους κείμενο το 1976. Οι συγγενικές αυτές ομάδες που περιγράφονται και οι φεμινιστικές ομάδες που αναφέραμε ανάπτυξαν τη δράση τους μεταξύ Μαρτίου και Δεκεμβρίου 1977 στη Λομβαρδία, Τοσκάνη, και Λιγουρία.

Εκρήξεις σημειώθηκαν εναντίον χώρων εκθέσεων αυτοκινήτων, τηλεφωνικών κέντρων, νέου τύπου φυλακών και ενάντια στον Τύπο.

Η δράση αυτής της ομάδας στα πλαίσια του καιρού που έδρασε πυροδότησε στο εσωτερικό του αναρχικού κινήματος μια κριτική του ενόπλου «πάλη-ισμού», του φαινομένου του ένοπλου αγώνα ως μεθόδου. Αυτή η κριτική τέθηκε στην πράξη περίπου 10 χρόνια αργότερα, στη δεκαετία του '80, από συγγενικές ομάδες. Ομάδες συγγένειας με την έννοια του «διάμεσου» αγώνα που σε αυτή την περίπτωση είχε στόχο την πυρηνική βιομηχανία στην Ιταλία. Πολλές από τις δράσεις ήταν το κόψιμο στύλων της ιταλικής εταιρείας ηλεκτρικής ενέργειας, αλλά οι ενέργειες αυτές δεν αναλαμβάνονταν με προκήρυξη. Αντίθετα οι αναρχικοί ήταν παρόντες στις συναντήσεις-συνελεύσεις που είχαν κριτική σημασία για τις μεγάλες διαδηλώσεις και τα δημοψηφίσματα που λαμβάνουν χώρα κατά της πυρηνικής ενέργειας. Η ουσία αυτής της μεθοδολογίας είναι ότι δεν υπάρχει μία αποκαλυπτική στιγμή κατά την οποία η Επανάσταση θα προκύψει ως αποτέλεσμα της κρίσης του κεφαλαίου. Η κρίση είναι ένας από τους μηχανισμούς του κεφαλαίου που υποβάλλεται σε περιοδικές κρίσεις. Αυτές οι κρίσεις οδηγούν σε μεγάλη αύξηση της εκμετάλλευσης και δυσφορίας που οδηγεί επίσης στην εξέγερση και την αυτο-οργάνωση. Αλλά ενδέχεται επίσης να οδηγήσει σε πολλαπλασιασμό των ρεφορμιστικών ομάδων που ρόλο έχουν να προσπαθήσουν να ανακουφίσουν τη δυστυχία της εκμετάλλευσης του προλεταριάτου. Ετσι από το να επιδιώκουμε τη στιγμή της επανάστασης, καλύτερα να στοχεύουμε να υλοποιήσουμε ή να βιώσουμε εξεγερσιακές στιγμές και την εμπειρία της εξέγερσης, που είναι μερικές όμως πάντα στιγμές, δεν είναι πλήρεις.

Κάτι τέτοιο επίσης επιχειρήθηκε στην περίπτωση των πυραύλων Κρουζ, που αναφέρθηκε από άλλο σύντροφο. Οι πύραυλοι Κρουζ απορρίφθηκαν τελικά και δεν μπήκαν στη νότια Ιταλία, στη Σικελία. Αυτό είναι μια ακόμα στιγμή κατά την οποία οι αναρχικοί στην Ιταλία προσπάθησαν, στη διάρκεια μίας περιόδου 2 ετών, να υλοποιήσουν έναν «ενδιάμεσο» αγώνα. Και αυτή τη φορά η πρόθεση ήταν με σαφήνεια η προσπάθεια να δημιουργηθούν οργανώσεις που στηρίζονται από τους αναρχικούς, αλλά υιοθετούνται από ανθρώπους που δεν είναι αναρχικοί. Επειδή, η ουσία της εξεγερσιακής πάλης είναι να πάρουμε πίσω τη ζωή μας και να ενεργούμε χωρίς να αναθέτουμε σε κανέναν τη ζωή μας, είτε πρόκειται για μια ένοπλη ομάδα ή για ένα ρεφορμιστικό συνδικάτο. Ετσι για να κλείσω εδώ θα ήθελα να πω ότι, όταν ψάχνουμε για τους συναγωνιστές μας στον αγώνα, θα πρέπει να

κοιτάζουμε πέρα από το κίνημα, στους εκμεταλλεόμενους στην κοινωνία, -γενικά αυτό το πράγμα που ονομάζεται κοινωνία- όχι για να τους προσελκύσουμε απαραίτητα στο κίνημα, αλλά για να τους ωθήσουμε σε αυτο-οργάνωση και επίθεση.

Συγγνώμη αν έχω πάει μακριά το θέμα της ιστορικής πλευράς, αλλά θεωρώ ότι είναι αδύνατο να κοιτάζουμε την πραγματικότητα χωρίς ιστορική διάσταση. Και συνειδητοποιώ ότι η παρέμβαση, για λόγους τόσο γλώσσας όσο και προετοιμασίας, ήταν πολύ αποσπασματική και ατελής. Αυτό οφείλετε και στο ότι δεν υπάρχει μία απάντηση, αλλά υπάρχουν ερωτήσεις και προτάσεις τις οποίες θα πρέπει να τις εξετάσουμε και να πειραματιστούμε. Το σημείο αναφοράς μας θα πρέπει πάντα να είναι η καταστροφή αυτού του κόσμου που βασίζεται στην εργασία και την εκμετάλλευση.

Για να μπορούμε στην περιπέτεια της ελευθερίας, όπου όλα τα μέσα επιβίωσης ανήκουν σε όλους. Για τον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του και από τον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητές του και την επιθυμία του - χωρίς καταναγκασμό ή ηθική πίεση που πρέπει επίσης να εξαφανιστούν μαζί με το υπόλοιπο αυτού του παλιού κόσμου που ζούμε. Ας εργαστούμε συντρόφι με οποιαδήποτε μορφή και όποιες μεθόδους επιθυμούμε για να καταστρέψουμε το υπάρχον.

Το πρώτο πράγμα που χρειαζόμαστε είναι να καταστρέψουμε το θέαμα και την εκπροσώπηση οπότε ας το συνθλίψουμε το μικρόφωνο!

Εισηγητής

Πριν δώσουμε τον λόγο στον σύντροφο Νίκο Μαζιώτη, καταλαβαίνετε ότι λόγω του περαστικού νωρίτερα έχει τροποποιηθεί λίγο το πρόγραμμα. Δηλαδή δεν προλαβαίνουμε να δείξουμε το βίντεο από την «Κόκκινη Βοήθεια» το οποίο μετατίθεται για αύριο· και επίσης μια τοποθέτηση που είχε ετοιμάσει ο ισπανός σύντροφος Χοσέ θα γίνει αύριο.

Τον λόγο έχει ο Νίκος Μαζιώτης.

Εισήγηση Ν. Μαζιώτη

Καλησπερίζω. Χαιρετίζω όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που βρίσκονται σήμερα εδώ, ιδιαίτερα όμως θέλω να χαιρετίσω και να ευχαριστήσω τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που ήρθαν από την Ευρώπη, που αποδέχτηκαν να παραβρεθούν σε αυτή την εκδήλωση.

Αυτή η εκδήλωση είναι κατά κάποιο τρόπο συνέχεια μιας προηγούμενης που έγινε τον περασμένο Μάρτιο (στις 8-9/03) στο Πολυτεχνείο, όπου

παρουσιάστηκε η δράση του Επαναστατικού Αγώνα από μας τα μέλη του Επαναστατικού Αγώνα και με αφορμή αυτή τη συζήτηση είχε μπει το θέμα της επαναστατικής προοπτικής. Γιατί για εμάς -το έχουμε ξαναπεί και επαναλάβει- αυτή η περίοδος είναι μια μεγάλη ευκαιρία για να προωθηθεί η επανάσταση στην Ελλάδα.

Το ζήτημα της επαναστατικής προοπτικής ήταν άρρηκτα συνδεδεμένο και με τη δράση της οργάνωσης (από το 2003 έως το 2010), ήταν άρρηκτα συνδεδεμένο και με τον λόγο της οργάνωσης και όταν συλληφθήκαμε και μπήκαμε στη φυλακή και τώρα που είμαστε προσωρινά ελεύθεροι. Σε αυτή την εκδήλωση, λοιπόν, δεν θα μπορούσαν παρά να είναι προσκεκλημένοι οι σύντροφοι/-ισσες που αποδέχτηκαν να είναι μάρτυρες υπεράσπισης στη δίκη μας, στη δίκη του Επαναστατικού Αγώνα, που αποδέχτηκαν το διεθνές κάλεσμα αλληλεγγύης.

Είναι θέση για μας ότι ο ένοπλος αγώνας είναι αναπόσπαστο κομμάτι του κινήματος για την ανατροπή του καπιταλισμού και του κράτους. Είναι θέση για εμάς ότι καμία επανάσταση δεν έχει γίνει ποτέ χωρίς την προσφυγή στη βία. Βέβαια υπάρχουν πολύ διαφορετικές συνθήκες από αυτές που περιέγραψαν οι προηγούμενοι σύντροφοι - και ο σύντροφος από την Γερμανία και ο σύντροφος από το Βέλγιο και ο σύντροφος από τον ΕΛΑ. Είναι πολύ διαφορετικές οι συνθήκες από αυτές που υπάρχουν σήμερα, από το πλαίσιο στο οποίο έδρασε ο Επαναστατικός Αγώνας στη δεκαετία που μας πέρασε (2003-2010).

Κάποια πράγματα τα έχουμε ξαναπεί και στο διεθνές κάλεσμα αλληλεγγύης. Τότε την εποχή που δρούσαν οι σύντροφοι στη RAF, στο κίνημα 2 Ιούνη, στους Μαχόμενους Κομμουνιστικούς Πυρήνες, στον ΕΛΑ και στη 17N υπήρχαν πολύ διαφορετικές συνθήκες. Υπήρχε καταρχή το διπολικό σύστημα, ο ανταγωνισμός μεταξύ Σοβιετικής Ένωσης και ΗΠΑ, υπήρχε ένα αναπτυξιακό μοντέλο που τότε βρισκόταν σε ένα μεταβατικό στάδιο, δηλαδή υπήρχε ο κεϋνσιανισμός, η κρατική παρέμβαση στην οικονομία -τότε βρισκόταν σε ένα μεταβατικό στάδιο που άρχισε να παρακμάζει. Υπήρχε το σύστημα της πλήρους απασχόλησης, το κράτος πρόνοιας, όλο αυτό που τώρα έχει γίνει παρελθόν.

Οι συνθήκες λοιπόν που έδρασε ο Επαναστατικός Αγώνας, 25 χρόνια μετά, από τις οργανώσεις αυτές των συντρόφων είναι πάρα πολύ διαφορετικές. Έχουμε την επέλαση του νεοφιλελευθερισμού, τη διδασκτορία των αγορών, έχει κηρυχθεί ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας από τις ΗΠΑ μετά τις επιθέσεις που δέχτηκαν το 2001. Έχουμε πει στην ανάλυσή μας ότι τόσο ο ολοκληρωτισμός των αγορών, η δικτατορία των αγορών όσο και ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας είναι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος, δηλαδή είναι ο οικονομικός και πολιτικοστρατιωτικός χαρακτήρας του συστήματος σήμερα, της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Το σύστημα λοιπόν για να επιβάλλει τη δικτατορία των αγορών έπρεπε να φτιάξει σε πιο ολοκληρωτικές μορφές διαχείρισης σε πολιτικό επίπεδο. Και αυτό το είχαμε πει από την πρώτη στιγμή που είχαμε δράσει, στις πρώτες προκηρύξεις, και θεωρούσαμε ότι ήταν αναγκαίο να επιλέξουμε τον ένοπλο αγώνα ειδικά εκείνη την περίοδο, δηλαδή στις αρχές του 2000. Εκείνη την περίοδο είχαμε στην Ελλάδα τις συλλήψεις των συντρόφων της 17N και του ΕΛΑ, το 2002 και 2003 αντίστοιχα. Τότε το κράτος είχε πανηγυρικά διακηρύξει το τέλος του ένοπλου αγώνα, με αφορμή αυτές τις συλλήψεις είχε διακηρύξει ότι το σύστημα αυτό είναι το καλύτερο που μπορούμε να έχουμε, οποιαδήποτε επαναστατική δράση, οποιαδήποτε προσπάθεια για ανατροπή είναι μάταιη και ανέφικτη. Εμείς, όταν αρχίσαμε να δρούμε ως Επαναστατικός Αγώνας, αυτό το πράγμα το διαψεύδαμε, εκείνη την περίοδο. Δηλαδή ένα χρόνο μετά τις συλλήψεις της 17N και ένα χρόνο και μερικούς μήνες μετά τις συλλήψεις του ΕΛΑ, εμείς λέγαμε ότι ο ένοπλος αγώνας στην Ελλάδα δεν τελείωσε, ότι συνεχίζεται, ότι είναι δίκαιος και ότι η επανάσταση και ο αγώνας για την ανατροπή του καπιταλισμού είναι δίκαιοι.

Στην Ευρώπη, οι συνθήκες οι οποίες είχε επιβάλει η δικτατορία των αγορών ίσχυαν εδώ και χρόνια, Η Ελλάδα, όμως στις αρχές του 2000 μόλις είχε ενσωματωθεί στο σύστημα της παγκοσμιοποίησης από το 1999, είχε αποφασιστεί η θέση της χώρας στο ευρώ, είχε γίνει υποτίμηση της δραχμής το '98, τότε γίνονταν καινοτόμες πολιτικές για να επιβληθεί η δικτατορία των αγορών στην Ελλάδα εκείνη την περίοδο. Ταυτόχρονα επίσης υπήρχαν πολιτικές που έδειχναν ότι το σύστημα έβαινε προς έναν ολοένα αυξανόμενο αυταρχισμό. Είχαμε για παράδειγμα αντιτρομοκρατικές διατάξεις το 2001, το νόμο Σταθόπουλου, είχαμε μετά το 2004 τον δεύτερο αντιτρομοκρατικό νόμο Παπαληγούρα, είχαμε ακόμα την παραπέρα πρόωθηση των μεταρρυθμίσεων έτσι ώστε η Ελλάδα να ενσωματώνεται στο διεθνές σύστημα και στις διεθνείς αγορές.

Θα μπορούσε να χωριστεί η δράση της οργάνωσης σε δύο μέρη. Το ένα από το 2003 μέχρι το 2007. Αυτή η περίοδος είχε ως αιχμή τόσο τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας όσο και τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις της περιόδου. Και τα χτυπήματα που έχει κάνει η οργάνωση εκείνη την περίοδο, ακριβώς αυτό το πράγμα αντανakλούσαν. Δηλαδή στα δικαστήρια, επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα και αστυνομικές δυνάμεις, επιθέσεις στα υπουργεία Απασχόλησης και Οικονομίας, τα οποία προωθούσαν τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις και το αποκορύφωμα ήταν η επίθεση στην αμερικάνικη πρεσβεία. Ήταν αποκορύφωμα γιατί, εφόσον η οργάνωση είχε ως αιχμή τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας αυτό ήταν το μεγαλύτερο συμβολικό χτύπημα. Η δεύτερη περίοδος που περιλαμβάνει τις ενέργειες του 2009, όταν είχε αρχίσει η Ελλάδα να πλήττεται, από την

οικονομική κρίση, η οποία είχε ξεσπάσει στις ΗΠΑ είχε ξεσπάσει από το 2007 και το 2008 είχε διεθνοποιηθεί μετά την κατάρρευση της Lehman Brothers - του τραπεζικού κολοσσού, η οργάνωση άλλαξε τη στρατηγική της.

Προσπάθησε να επέμβει μέσα σε αυτή την περίοδο που κατ' εμάς έδινε ευκαιρίες στους επαναστάτες, έδινε την ευκαιρία για την περαιτέρω προώθηση της ανατροπής, της περαιτέρω αποσταθεροποίησης του καθεστώτος, άλλαξε τη στρατηγική της και έκανε χτυπήματα όχι τόσο συμβολικά, όσο με μια προοπτική να σαμποταριστούν δομές του κεφαλαίου της υπερεθνικής και ντόπιας ελιτ. Χτυπήθηκαν τράπεζες πολυεθνικές όπως η Citibank, η οποία έχει παίξει ρόλο στην οικονομική κρίση, μεγάλες ελληνικές τράπεζες όπως η Eurobank και το Χρηματιστήριο, τον Σεπτέμβρη του 2009. Δυστυχώς, δεν καταφέραμε να αναπτύξουμε τη στρατηγική μας σε ένα βάθος χρόνου και αυτό γιατί επήλθαν οι συλλήψεις του 2010. Ακόμα δηλαδή και όταν έγινε η συμπλοκή στη Δάφνη, η οποία έδωσε την ευκαιρία στο κράτος να καταλήξει στις συλλήψεις μας ένα μήνα αργότερα, ουσιαστικά ήταν μια συνέχεια αυτής της στρατηγικής δηλαδή να χτυπιούνται καπιταλιστικοί στόχοι, με στόχο την αποσταθεροποίηση του καθεστώτος με στόχο να σταματήσει η διάσωση της ελληνικής οικονομίας, για την οποία είχαμε ήδη πει ότι θα καταφύγει η πολιτική και οικονομική εξουσία. Το χρέος ήταν ανεξέλεγκτο και ήδη βρισκόμασταν λίγο πριν την υπαγωγή της χώρας στην εξουσία του ΔΝΤ της ΕΚΤ και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Εμείς πιστεύουμε -και τότε, και πριν δυο χρόνια, και τώρα- ότι η περίοδος αυτή είναι μια μεγάλη ευκαιρία. Είναι μεγάλη ευκαιρία γιατί το σύστημα έχει χάσει ένα μεγάλο μέρος της συναίνεσης και της πλειοψηφίας της ελληνικής κοινωνίας. Το σύστημα της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας έχει επίσης χάσει την αξιοπιστία του το ίδιο και τα πολιτικά κόμματα, και εφόσον συμβαίνει αυτό, θεωρούμε ότι είναι πιο εφικτό, πιο ρεαλιστικό οι επαναστατικές δυνάμεις να προωθήσουν την περαιτέρω αποσταθεροποίηση του καθεστώτος που θα φτάσει μέχρι την τελική του κατάλυση. Ακράδαντα εμείς πιστεύουμε ότι η μόνη ρεαλιστική λύση αυτή την περίοδο, είναι η κοινωνική Επανάσταση. Και πιστεύουμε ότι ο ένοπλος αγώνας είναι πιο αναγκαίος και πιο επίκαιρος παρά ποτέ.

Και εδώ θέλω να κάνω μια συγκριτική αναφορά των συνθηκών στις οποίες έδρασαν οι σύντροφοι που μίλησαν προηγουμένως, των οργανώσεων Κίνημα 2 Ιούνη, RAF, 17N και ΕΛΑ. Την περίοδο που έδρασαν οι σύντροφοι πριν από 25-30 χρόνια, το σύστημα δεν ήταν τόσο ευάλωτο όσο είναι σήμερα, κατά πρώτον. Κατά δεύτερον υπήρχαν από την άλλη πλευρά κινήματα

και συνδικαλιστικά, βρισκόμασταν δηλαδή στο μεταίχμιο της ακμής του συνδικαλιστικού κινήματος, του παλιού εργατικού κινήματος, το οποίο κατάφερνε μέχρι τότε να αποσπά διάφορα από το κεφάλαιο, όμως τότε τα κινήματα δεν είχαν την πολιτική βούληση να ξεκινήσουν μια επίθεση για τη τελική κατάρρευση του καπιταλισμού.

Πιστεύω ότι η ήττα εκείνης της περιόδου και η ήττα, αν θέλετε, ακόμα των ένοπλων οργανώσεων τότε (δηλαδή τη δεκαετία του '80), είχε συνέπειες που τις βιώνουμε μέχρι και σήμερα. Γιατί; Γιατί κατά τη γνώμη μου έχει επικρατήσει μια σύγχυση στα «κινήματα» του τώρα, στις πολιτικές επαναστατικές δυνάμεις του τώρα. Οι συνέπειες αυτές έχουν να κάνουν με την επικράτηση ενός εναλλακτισμού, θα λέγαμε, και την ενασχόληση των «κινήματων» σήμερα με μονοθεματικά ζητήματα όπως η οικολογία και το περιβάλλον, τα δικαιώματα των ζώων ή η αυτοοργάνωση σε τοπικό επίπεδο.

Αυτό που λείπει είναι η κεντρική πολιτική στόχευση ενάντια στην εξουσία, ενάντια στο κράτος. Από την ήττα του παλιού επαναστατικού κινήματος έχει δημιουργηθεί μια ιδεολογία που λέει ότι «η εξουσία και το κράτος δεν έχει καρδιά» και έτσι τα «κινήματα» σήμερα ασχολούνται με πλευρές του συστήματος περιφερειακές. Έτσι το πρακτικό πρόταγμα σήμερα δείχνει να έχει ένα μεγάλο έλλειμμα. Για εμάς κοινωνική Επανάσταση σημαίνει κεντρική πολιτική στόχευση ενάντια στην εξουσία, που βάζει ζητήματα εξουσίας και διαχείρισης συνολικής. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια θεωρούμε ότι ο ένοπλος αγώνας είναι πιο επίκαιρος και πιο αναγκαίος, ακόμα και από την εποχή που έδρασαν οι σύντροφοι, οι προηγούμενοι ομιλητές. Και εδώ κλείνω.

Εισηγητής

Μπορούμε να συνεχίσουμε με ερωτήσεις - τοποθετήσεις.

Ερώτηση

Ηθελα να ρωτήσω τι είναι αυτό που σας κάνει να αισθάνεστε ακόμα και σε τέτοιες σοβαρές κοινωνικές συνθήκες που όλοι ζούμε, που έχουμε και πρόσφατα παραδείγματα εκλογών, τί είναι αυτό που σας κάνει να πιστεύετε ακράδαντα ότι ο ένοπλος αγώνας θα σπρώξει τις μάζες στο δρόμο και ως ένα βαθμό ότι δρα κοινωνικά, δίνοντας μια ψευδή αίσθηση, ότι υπάρχει ένας επαναστατικός αγώνας και ότι υπάρχει η θέση [...] ότι κατά κάποιο τρόπο δίνει αυτή την ψευδή αίσθηση στον κόσμο [...] ότι δεν κερδίζει βάση, αλλά σίγουρα βγάζει τον κόσμο στο δρόμο.

Νίκος Μαζιώτης

Είπα και προηγουμένως, -δεν είναι δικό μου επιχείρημα, είναι της ιστορίας επιχείρημα- ότι δεν υπήρξε ποτέ επανάσταση χωρίς προσφυγή στα όπλα. Αυτό και μόνο απαντά στο ερώτημά σου. Δεν θα βγάλει καμιά ένοπλη οργάνωση τον κόσμο στο δρόμο. Αλλά ο ένοπλος αγώνας είναι ιστορικά κομμάτι για την ανατροπή και την επανάσταση και αναγκαίος διαχρονικά και τώρα ακόμα περισσότερο. Γιατί ζούμε ένα νέο φασισμό, έχουμε έναν ολοκληρωτισμό πια. Και δεν καταλαβαίνω ποια άλλη μορφή αγώνα είναι τόσο αποτελεσματική δηλαδή. Ζούμε μια κτηνωδία του συστήματος και είχαμε πει και την προηγούμενη φορά ότι ακριβώς η απουσία ένοπλης δραστηριότητας στην Ελλάδα απογειώνει την κτηνωδία του συστήματος.

Και να πω και κάτι άλλο που δεν είναι δικό μου επιχείρημα τόσο πολύ. Ο Δημήτρης Χριστούλας όταν αυτοπυροβολήθηκε στο Σύνταγμα – ακριβώς εκεί που γινόταν η λαϊκή συνέλευση του Συντάγματος, αν θυμάστε καλά- στο πολιτικό του μήνυμα είπε το εξής κάνοντας μια κριτική στην πραγματικότητα στις μέχρι τώρα μορφές αγώνα, ότι: οι νέοι που δεν έχουν μέλλον θα πρέπει να πάρουν κάποια στιγμή τα όπλα και να κρεμάσουν τους προδότες της χώρας στην πλατεία Συντάγματος, όπως έκαναν οι Ιταλοί παρτιζάνοι στην πλατεία Λορέτο στο Μιλάνο.

Λοιπόν, αυτός ο οποίος δεν ήταν μέλος ένοπλης οργάνωσης ούτε ένοπλος αγωνιστής αλλά ένας απλός αριστερός αγωνιστής μέρος του κινήματος, των λαϊκών συνελεύσεων, από ότι ξέρω (...), στην πραγματικότητα ο σύντροφος έλεγε: σύντροφοι – συντρόφισσες δεν είμαστε αποτελεσματικοί τώρα με αυτά που έχουμε κάνει τα δύο τελευταία χρόνια που έχει υπαχθεί η χώρα στο μνημόνιο και στο φασισμό της υπερεθνικής οικονομικής ελίτ, ότι είναι καιρός να πάρουμε τα όπλα. Δεν είναι δικό μου επιχείρημα, είναι του Χριστούλα.

Δυστυχώς, όμως ο ελληνικός λαός δεν εισάκουσε το μήνυμα. Και αυτό θέλω να το αντιπαραβάλλω με το τι έγινε στις αραβικές εξεγέρσεις, ότι ένα τέτοιο γεγονός είχε πυροδοτήσει τις αραβικές εξεγέρσεις, ενώ στην Ελλάδα δεν έγινε κάτι παρόμοιο. Αρα αυτό σημαίνει ότι ο σύντροφος αυτός είχε δίκιο, ότι πια το μόνο που μπορούμε να κάνουμε για να τους ανατρέψουμε είναι η προσφυγή στα όπλα. Αυτή είναι η απάντησή μου.

Σασουά Μπερτράντ

Ούτε στην Ελλάδα, ούτε πουθενά αλλού διεθνώς δεν μπορεί να βοηθεί επανάσταση χωρίς ένοπλη πάλη. Η ένοπλη πάλη είναι μια μορφή αγώνα, ένας παράγοντας, ένα στοιχείο που πρέπει να το κατασκευάσουμε, να το επινοήσουμε. Η ερώτηση αν είναι επίκαιρος σήμερα στην Ελλάδα ο ένοπλος

(...), αν και η σωστή ερώτηση θα ήταν ποιος ένοπλος αγώνας είναι σήμερα, με ποιους στόχους, με ποιες μορφές, με ποιους τρόπους οργάνωσης.

Νίκος Μαζιώτης

Εμείς όταν δρούσαμε ακόμα πριν συλληφθούμε με τις ενέργειες του 2009, είχαμε πει ότι θα πρέπει να φτιαχτεί ένα επαναστατικό κίνημα το οποίο να έχει τον ένοπλο αγώνα στην πρακτική του. Να φτιαχτεί ένα κίνημα και να εκμεταλλευτεί τις ευκαιρίες τώρα που το σύστημα είναι ευάλωτο, είναι το ζητούμενο.

Δεν μπορώ να απαντήσω τώρα, αν υπάρχουν οι πολιτικές δυνάμεις για να μπορέσουν να το κάνουν αυτό. Θα πρέπει οι αναρχικοί να οργανωθούν, να βάλουν μπροστά μια πολιτική ζύμωση (...) το ζήτημα, να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία να φτιαχτεί ένα κίνημα, το οποίο να έχει φυσικά όλες τις μορφές αγώνα στους κόλπους του και φυσικά και τον ένοπλο αγώνα. Δεν ξέρω αν υπάρχει αυτός ο συσχετισμός δυνάμεων που λέει ο σύντροφος. Θα πρέπει όμως οι πολιτικές δυνάμεις που διακηρύσσουν θεωρητικά την επανάσταση να το κάνουν πράξη κάποια στιγμή. Αυτή την έκκληση κάνω. Να μην είναι η επανάσταση ένα πτώμα στο στόμα μας, μία λέξη κενού περιεχομένου και κενού νοήματος.

Και φυσικά δεν είναι η λύση, σύντροφοι να πάνε για παράδειγμα και να ψηφίζουν στις εκλογές ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί αυτό δείχνει ουσιαστικά μία αποσύνθεση και μια πολιτική ήττα. Θεωρώ λοιπόν ότι στο χρόνο που μας απομένει, ότι θα πρέπει ο αναρχικός χώρος στην Ελλάδα, αλλά και όσοι/-όσες θεωρούν τον εαυτό τους επαναστάτες -είτε αναρχικοί/αντιεξουσιαστές, είτε αριστεροί ανένταχτοι- να δημιουργήσουν ένα κίνημα που θα βγει μπροστά και θα αλλάξει τον συσχετισμό στην κοινωνία. Αυτή τη στιγμή που είναι δυσμενής για εμάς, δυσμενής για την κοινωνία.

Αυτή τη στιγμή ο ταξικός πόλεμος είναι εναντίον μας. Ουσιαστικά από τη μία πλευρά εξασκεύεται, από το κράτος και το κεφάλαιο. Και στα δύο χρόνια αυτά που έχουν επιβληθεί στη δικτατορία του διεθνούς κεφαλαίου δεν έχουν δοθεί οι κατάλληλες απαντήσεις. Δεν είναι το θέμα να κάνουμε κριτική γενικά στον ένοπλο αγώνα ότι αυτός φταίει, για ότι είναι γραφειοκρατικό, μαρξιστικο-λενινιστικό κτλ. Εμείς έχουμε απαντήσει ότι ο ένοπλος αγώνας είναι μέρος του κινήματος και ότι είναι ειδικά της δράσης των αναρχικών-αντιεξουσιαστών ιστορικά. Αλλά πέρα από αυτό πιστεύω ότι πρέπει να είναι μέρος ενός κινήματος και το κίνημα είναι ένα ζητούμενο να φτιαχτεί και να αλλάξει αυτός ο συσχετισμός δυνάμεων. Αυτό είναι το ζητούμενο.

Σασουά Μπερτράντ

Συμπληρωματικά θα ήθελα να προσθέσω ότι συμφωνώ ότι το ζήτημα του συσχετισμού δυνάμεων είναι πολύ σημαντικό, ωστόσο θα πρέπει να έχουμε υπόψη μας ότι ο ένοπλος αγώνας είναι μια μορφή πάλης που αλλάζει αυτό τον συσχετισμό δυνάμεων υπέρ μας.

Τον ένοπλο αγώνα δεν τον κάνουμε για να κερδίσουμε αύριο - μεθαύριο, αλλά τον διαλέγουμε ως μορφή πάλης για να δημιουργήσουμε συνθήκες και προϋποθέσεις που θα μας δώσουν αυτοπεποίθηση και θα αλλάξει ακριβώς τον συσχετισμό για τους αγώνες που έρχονται στο μέλλον.

Εισηγητής

Υπάρχει μια ερώτηση γραπτή η οποία απευθύνεται στον Αντρέα Φόγκελ. Ο Αντρέας θεωρεί ότι αυτή η ερώτηση ταιριάζει περισσότερο να απαντηθεί αύριο και επιφυλάσσεται να απαντήσει αύριο.

Κάποια πράγματα που ήταν να γίνουν σήμερα μεταφέρονται για αύριο, όπως το βίντεο ή μια μικρή τοποθέτηση κτλ. Η εκδήλωση θα ξεκινήσει όσο πιο νωρίς γίνεται για να υπάρξει άπλετος χρόνος να ολοκληρωθεί κανονικά.

Σας ευχαριστούμε.

Συναυλία

Σάββατο 26/5

Ωρα 9 μ.μ Πολυτεχνείο

ΕΚΤΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ

Δ. ΠΟΥΛΙΚΑΚΟΣ

ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ

DEUS EX MACHINA

DROG A TEK

NO MIND

Η συναυλία πραγματοποιείται με στόχο την οικονομική κάλυψη μέρους των δικαστικών εξόδων, των συντρόφων που δικάζονται για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα, καθώς και για τη διοργάνωση διήμερης εκδήλωσης στις 7 και 8 Ιουνίου στο Παντείο με θέμα: Για τον αγώνα και την επανάσταση όπου θα συμμετέχουν προσκεκλημένοι σύντροφοι και συντρόφισσες από το εξωτερικό.

Συνέλευση για την υπόθεση
του Επαναστατικού Αγώνα

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ Η ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΩΣ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗ ΣΥΣΤΗΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 8 ΙΟΥΝΙΟΥ - 2η ΜΕΡΑ

Εισηγήτρια

Η σημερινή ημέρα της εκδήλωσης έχει ως θέμα τον «αγώνα σήμερα και την προοπτική της διεθνούς κοινωνικής Επανάστασης ως απάντηση στη συστημική κρίση».

Να υπενθυμίσουμε ότι η Αντι, η συντρόφισσα από την Κόκκινη Βοήθεια δεν παρευρίσκεται μαζί μας επειδή αντιμετωπίζει κάποια προβλήματα με τη δικαιοσύνη. Το βίντεο, το οποίο ήταν να προβληθεί χθες και δεν καταφέραμε λόγω των γεγονότων που προηγήθηκαν θα προβληθεί σήμερα, και το πρώτο και το δεύτερο μέρος.

Video

1. Ποιοί είναι η Κόκκινη Διεθνής Βοήθεια;

Η επιτροπή για τη Διεθνή Κόκκινη Βοήθεια ιδρύθηκε το 2000. Πρόκειται για το αποτέλεσμα μιας συνάντησης διαφορετικών επαναστατικών δυνάμεων από την Ιταλία, την Ισπανία, το Βέλγιο και την Ελβετία. Στη συνέχεια πλαισιώθηκε και από ομάδες από τη Γερμανία, την Τουρκία και τις αραβικές χώρες.

Στο κοινό πολιτικό πρόγραμμα αποσαφηνίστηκαν οι εξής στόχοι:

«Η υποστήριξη των μαχόμενων επαναστατών που έχουν φυλακιστεί λόγω της πολιτικής ή της πολιτικό-στρατιωτικής τους δράσης. Στο πλαίσιο συμπεριλαμβάνονται και οι μαχητές των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων. Επίσης συμπεριλαμβάνονται και οι εργάτες, οι άνεργοι, φοιτητές κ.α που στοχοποιούνται από την καταστολή λόγω του αντικαπιταλιστικού, αντιμπεριαλιστικού ή αντιφασιστικού αγώνα που διεξάγουν».

Η Διεθνής Κόκκινη Βοήθεια υπερασπίζεται την πολιτική ταυτότητα των φυλακισμένων επαναστατών, δημοσιοποιεί την πραγματικότητα που βιώνουν, υποστηρίζει τους αγώνες, απαιτεί στο όνομα των κρατούμενων και καταγγέλλει τις κατασταλτικές μεθόδους που εφαρμόζονται εις βάρος τους.

Στο πλαίσιο της αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους οι πολιτικές αντιπαραθέσεις θα πρέπει να καταλαμβάνουν το λιγότερο δυνατό χώρο. Όταν πρόκειται για πολιτικούς κρατούμενους και την καταστολή που

επιβάλλει η αστική τάξη, η ενότητα γίνεται καθήκον!

Σε αυτό το σημείο θα ήθελα να προσθέσω κι ένα σημείο που δεν περιλαμβάνεται στην πλατφόρμα- πολιτικό πρόγραμμα.

Είτε πρόκειται για πολιτικούς κρατούμενους που λειτουργούν συλλογικά (όπως οι κομμουνιστές φυλακισμένοι της Aurora στην Ιταλία, οι ΕΡΡ των Βάσκων κρατούμενων ή το ΡΕ(γ) και η ΓΡΑΡΟ), είτε πρόκειται για αναρχικούς αγωνιστές ή ανοργάνωτους φυλακισμένους αντιφασίστες, μας ενώνει η αντίληψη πως η επαναστατική ταυτότητα δεν παύει να υφίσταται στη φυλακή, απλώς εκφράζεται διαφορετικά εφόσον βασίζεται πάνω σε μια νέα αντικειμενική πραγματικότητα. Η επίθεση του κράτους σε όσους βρίσκονται στα κελιά έχει ως στόχο την αμφισβήτηση και την καταστροφή αυτής της ταυτότητας για να αποδείξει πως δεν έχει αξία να αναζητάς την επαναστατική προοπτική στα πλαίσια της υπάρχουσας καπιταλιστικής κοινωνίας.

Οι δράσεις της Διεθνούς Κόκκινης Βοήθειας δεν έχουν ούτε ανθρωπιστικό ούτε φιλανθρωπικό αλλά πολιτικό χαρακτήρα. Και θα πρέπει να κατανοηθούν ως κομμάτι του παγκόσμιου αντικαπιταλιστικού, αντιιμπεριαλιστικού και αντιφασιστικού κινήματος που έχει στόχο να αποτινάξει από την πλάτη του κόσμου την εκμετάλλευση και την καταστολή.

Οι διασκέψεις εργασίας είναι ετήσιες και πρώτο μας μέλημα ήταν να φέρουμε σε επαφή τα διαφορετικά ενδιαφέροντα των οργανώσεων που συμμετέχουν καθώς η κάθε μια έχει διαφορετική ιστορία, πολιτική θέση και αγωνιστική κουλτούρα που βασίζεται στις διαφορετικές συνθήκες που επικρατούν σε κάθε χώρα.

Οπότε το κοινό μας σύνθημα δεν άργησε να βρεθεί.

Οικοδομήστε τη διεθνή αλληλεγγύη – καταστρέψτε τον καπιταλισμό.

Η ανάπτυξη μιας κοινής θεωρητικής και πρακτικής βάσης για όλους μας δεν ήταν εύκολη. Όσο διαφορετική είναι η δυναμική που αναπτύσσει η καπιταλιστική κρίση στις διάφορες χώρες τόσο διαφορετικές είναι και οι αντικειμενικές συνθήκες του ταξικού πολέμου και οι διαδικασίες της οργάνωσης των επαναστατών. Όσο η κρίση γιγαντώνεται, τόσο εντείνεται η επίθεση που αναπτύσσει η αντεπανάσταση ενάντια στις διάφορες περιοχές και μορφές της αντίστασης, ενάντια στους ταξικούς αλλά και συνολικά στους επαναστατικούς αγώνες. Γι' αυτό και αποκτά ιδιαίτερη σημασία η ανάπτυξη μιας αποτελεσματικής διεθνούς αλληλεγγύης της τάξης μας παράλληλα με τις υποκειμενικές αλλά και τις αντικειμενικές κοινωνικές συνθήκες που δεν παύουν στιγμή να αλλάζουν.

Η δωδεκάχρονη ιστορία της διαδικασίας της Διεθνούς Κόκκινης Βοήθειας

χαρακτηρίζεται και από ποιοτικά βήματα και από πισωγυρίσματα. Ολα αυτά τα χρόνια έχουμε αναπτύξει μια μέθοδο ώστε η διαδικασία μας να προχωρά βήμα-βήμα παράλληλα με τη διαλεκτική που αναπτύσσεται ανάμεσα στην επανάσταση και την αντεπανάσταση.

Μέρος αυτής της διαδικασίας είναι η διαλεκτική σχέση ανάμεσα στη θεωρία και την πράξη, ανάμεσα στην ανάλυση της αντικειμενικής κατάστασης της συντονισμένης ανάπτυξης της αντεπανάστασης διεθνώς και της συμπαγούς πρακτικής της επαναστατικής αλληλεγγύης.

Κάθε έξι μήνες οργανώνουμε διήμερη διάσκεψη. Οι θεματικές της πρώτης διάσκεψης αναφέρονται στην οικοδόμηση της Διεθνούς Κόκκινης Βοήθειας, τις μεθόδους και τα οργανωτικά βήματα. Κι ένα από τα θέματα που μας απασχόλησε ήταν «η ενότητα ενάντια στη διάσπαση», ο τρόπος με τον οποίο χειριζόμαστε αντιπαραθέσεις όπως για παράδειγμα στην υπεράσπιση φονταμενταλιστών κρατουμένων. Στη δεύτερη διάσκεψη οι θεματικές κινούνται γύρω από πρακτικά ζητήματα. Εκεί σχεδιάζουμε καμπάνιες και καθορίζουμε τις τοπικές ή τις διεθνείς κοινές πρακτικές που θα αναπτύξουμε τον επόμενο χρόνο.

Ο σχεδιασμός της κάθε καμπάνιας αντανάκλα τις αντικειμενικές συνθήκες και τις υποκειμενικές ανάγκες της διεθνούς επαναστατικής αλληλεγγύης. Οι καμπάνιες προτείνονται ανάλογα με την κατάσταση που επικρατεί σε κάθε χώρα. Κι αυτό μπορεί να συμβεί λόγω των πολιτικών διαδικασιών που εξελίσσονται ενάντια σε μάχιμους συντρόφους (όπως είναι οι σύντροφοι του Επαναστατικού Αγώνα στην Ελλάδα ή του PCP-M στην Ιταλία) ακόμη και λόγω της επίθεσης της αντεπανάστασης ενάντια σε ολόκληρα κινήματα (όπως εναντίον των αντιφασιστών στη Γερμανία ή του αναρχικού κινήματος στην Ιταλία) όπου για να δικαιολογήσουν τις επιθέσεις επικαλούνται λόγους όπως η ανατροπή του πολιτεύματος και η τρομοκρατία.

Είμαστε αποφασισμένοι να εναντιωθούμε στη διεθνώς οργανωμένη καταστολή και να μη διασπαστούμε από διαμάχες όταν προκύπτουν ζητήματα όσον αφορά την επαναστατική αλληλεγγύη μεταξύ διαφορετικών πολιτικών θέσεων. Στόχος μας είναι να χρησιμοποιήσουμε την αλληλεγγύη σαν ένα πρακτικό όπλο.

Η επιτροπή του Μιλάνου και η αλληλεγγύη που αναπτύσσει για την υπεράσπιση των μάχιμων κομμουνιστών θα πρέπει να κατανοηθεί σε αυτό ακριβώς το γενικό πλαίσιο. Από το ίδιο γενικό πλαίσιο και σε επίπεδο κεντρικής καμπάνιας προσδιορίζεται και η υποστήριξή μας στους συντρόφους του Επαναστατικού Αγώνα. Και με το ίδιο γενικό πλαίσιο βρισκόμαστε εδώ σήμερα. Και στις δύο πολιτικές διαδικασίες επικεντρώνουμε στις πολιτικοστρατηγικές προτάσεις των φυλακισμένων. Τα πολιτικά τους κείμενα έχουν μεταφραστεί σε διάφορες γλώσσες, έχουν διανεμηθεί σε μπροσούρες και έχουν εκδοθεί διαδικτυακά.

Με τους συντρόφους του Επαναστατικού Αγώνα έχουμε γυρίσει κι ένα βίντεο-συνέντευξη με στόχο τη δημοσιοποίηση του αγώνα τους, καθώς μία σωστή -κατά τη γνώμη μας- εκδοχή της αλληλεγγύης είναι να αναφέρεσαι στην ίδια τη μορφή και το περιεχόμενο του αγώνα.

Μία ακόμη καμπάνια αφορά στους φυλακισμένους που αρνούνται να υποκύψουν, που αρνούνται να «σπάσουν». Τους αδάμαστους πολιτικούς κρατούμενους που υπερασπίζονται την επαναστατική τους ταυτότητα και παραμένουν δέσμιοι μετά από 20 και 30 χρόνια φυλακή. Σε μια εποχή που η αντιπαράθεση ανάμεσα στις τάξεις εντείνεται, όπου η παγκόσμια κρίση αναπτύσσεται και οι μάζες κατεβαίνουν στο δρόμο, αγωνιστές όπως ο George Ibrahim Abdallah (μάχιμος κομμουνιστής FARL) ή ο Marco Camenisch (αναρχικός επαναστάτης) παραμένουν δέσμιοι. Στην Ισπανία ψηφίστηκαν νέοι νόμοι προκειμένου να παραταθεί η φυλάκιση για δέκα επιπλέον χρόνια. Κι αυτή η εξέλιξη αφορά άμεσα τους επαναστάτες κρατούμενους της GRAPO και του PCE(r).

Γιατί όμως αντιμετωπίζουμε αυτές τις διεθνώς συντονισμένες επιθέσεις εναντίον επαναστατών κρατουμένων που βρίσκονται φυλακισμένοι στα κελιά των ιμπεριαλιστών για 20 και 30 χρόνια; Γιατί η αδάμαστη ταυτότητά τους στέκεται ξεκάθαρα ενάντια στον μηχανισμό της καταπίεσης! Η στάση τους είναι μια συμβολική αναφορά στην ιστορία της τάξης μας και των απελευθερωτικών κινήματων παγκοσμίως καθώς η συνέχεια και η ταυτότητά τους είναι τμήμα της επαναστατικής προοπτικής στον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Με τη στάση τους κάνουν κατανοητό στον καθένα πως ακόμη και στα χέρια του πολιτικού εχθρού, η αντίσταση ενάντια στο σημερινό σύστημα δεν σταματά και πως η επαναστατική εναλλακτική παραμένει πάντοτε το επιδιωκόμενο.

2. Οικοδομήστε και υπερασπιστείτε τη διεθνή αλληλεγγύη.

Αυτό είναι ένα από τα πιο γνωστά συνθήματα της Διεθνούς Κόκκινης Βοήθειας που θα συνεχίσει να χρησιμοποιείται και στο μέλλον και που έχει επηρεάσει βαθιά την Κόκκινη Βοήθεια. Δημιουργήθηκε την περίοδο που εξαπολύθηκαν επιθέσεις ενάντια στην επιτροπή στη Ζυρίχη και τις Βρυξέλλες. Στις 12 Φεβρουαρίου του 2007 ο κατασταλτικός μηχανισμός της Ιταλίας εξαπέλυσε μια επίθεση εναντίον των μαχητών της επαναστατικής οργάνωσης PCP-M και συνέλαβε τους συντρόφους που αποτελούσαν τη διαδικασία του Μιλάνου. Ταυτόχρονα, με τις ίδιες κατηγορίες και κάτω από διεθνείς πιέσεις για νομική συνδρομή, η αστυνομία επισκέφθηκε σύντροφο από τη επιτροπή της Διεθνούς Κόκκινης Βοήθειας στη Ζυρίχη. Ενα χρόνο αργότερα το ίδιο συνέβη και σε σύντροφο στο Βέλγιο και στη συνέχεια συνελήφθησαν 3 ακόμη σύντροφοι. Ακόμη δεν είναι ξεκάθαρο εάν

οι διώξεις θα προχωρήσουν. Η επαναστατική αλληλεγγύη και η δράση της αναμένουν την εκδήλωση μιας πιθανής επίθεσης.

Πέρα από τις δύο ετήσιες διασκέψεις, το κεντρικό όργανο της Διεθνούς Κόκκινης Βοήθειας είναι η επιτροπή. Επιπλέον, υπάρχει η διεθνής γραμματεία καθώς και μια ομάδα εργασίας που αναπτύσσει θεωρητικά ζητήματα όπως από τι συνίσταται μια πολιτική διαδικασία, ανάλυση της διεθνούς αντεπαναστάσης, ιστορία της Διεθνούς Κόκκινης Βοήθειας κτλ.

Παράλληλα με τις καμπάνιες, τις αναλύσεις και τις θεωρητικές εκδόσεις, η προσούρα με τον τίτλο «Διεθνής Αλληλεγγύη» εκδίδεται σε διαφορετικές γλώσσες με θεματικές όπως: πως προωθούμε πολιτικά μια διαδικασία, κείμενα πολιτικών κρατούμενων και των οργανώσεών τους, κείμενα για τη διεθνή αντεπαναστάση κτλ.

Σύντομα, το πρώτο μας βιβλίο που γράφτηκε από κομμουνιστές επαναστάτες και αφορά στην επαναστατική ιστορία της Ιταλίας, θα δημοσιευθεί στη Γερμανία ενώ έχει ήδη εκδοθεί στην Ελλάδα.

Κομμάτι της δουλειάς μας είναι και η επαφή και η ανταλλαγή εμπειριών με διάφορες οργανώσεις και τους πολιτικούς τους κρατούμενους σε διάφορες χώρες.

Σε αυτό το σημείο θα ολοκληρώσω τη σημερινή παρουσίαση και θα ήθελα να σας ευχαριστήσω για τη δυνατότητα που μου δώσατε να συμμετάσχω ως ενεργό κομμάτι αυτής της πρωτοβουλίας. Επίσης όποιος θέλει μπορεί να απευθύνει ερώτηση καθώς στην αίθουσα παρευρίσκεται σύντροφος της επιτροπής.

Κλείνοντας, θα ήθελα να αναφερθώ στους μάχιμους ιταλούς πολιτικούς κρατούμενους του PCP-M καθώς και στον Marco Camenisch που μας ζήτησαν να μεταφέρουμε τους επαναστατικούς τους χαιρετισμούς στην συνάντηση καθώς όλοι τους είναι πεπεισμένοι πως η διήμερη εκδήλωση για τον αγώνα και την επανάσταση είναι ένα σωστό βήμα στην προοπτική του αγώνα διεθνώς.

3. Η αλληλεγγύη ως κομμάτι του αγώνα για την κοινωνική επανάσταση.

«Ο αγώνας σήμερα και η προοπτική της διεθνούς κοινωνικής επανάστασης ως απάντηση στην κρίση του συστήματος».

Ως επιτροπή για τη Διεθνή Κόκκινη Βοήθεια πιστεύουμε πως η αλληλεγγύη αντιπροσωπεύει και ταυτόχρονα είναι μια αντίληψη του αγώνα. Είναι ένα όπλο από την πλευρά των επαναστατημένων στον αγώνα για μια επαναστατική προοπτική και κατ' επέκταση της ανάπτυξης της επαναστατικής διαδικασίας. Η αλληλεγγύη δεν θέτει ένα ακαδημαϊκό αόριστο ερώτημα που απλά κοσμεί τις αφίσες μας. Η αλληλεγγύη είναι ένα εργαλείο για τις μάχες του αύριο τις οποίες θα πρέπει να αναπτύξουμε από

κοινού και ταυτόχρονα θα πρέπει να σεβαστούμε τη συνθετότητα που θέτει το ζήτημα κατά τη διάρκεια της διεθνούς ανάπτυξης αυτής της ιδέας. Η επαναστατική αλληλεγγύη έχει πρακτική αξία!

Στο μήνυμα όπου εξέφραζαν την αλληλεγγύη τους οι σύντροφοι του Επαναστατικού Αγώνα ενώ βρίσκονταν ακόμη στη φυλακή (σε μια δίωξη που ασκήθηκε εναντίον μου το περασμένο φθινόπωρο) μου έγραψαν τα εξής:

«Η διεθνής αλληλεγγύη είναι μια σχέση που συνδέει και προωθεί τους αγώνες μας. Μπορεί να γίνει η βάση για την ανάπτυξη ενός διεθνούς επαναστατικού κινήματος».

Ο τρόπος που προωθείτε τη διαδικασία σας πολιτικά, ο διεθνής χαρακτήρας και η πρωτοβουλία για αυτή τη διήμερη εκδήλωση γίνεται αντιληπτός από μας σε αυτό το γενικό πλαίσιο. Αυτός είναι και ο λόγος που εμείς ως κομμουνιστές και μέλη της επιτροπής συμμετέχουμε σε αυτό το διήμερο όπως ήδη αναφέραμε.

Η αλληλεγγύη έχει τεράστια σημασία σήμερα ακόμη και στην πιο πλατιά της ερμηνεία. Αποκτά μια κεντρική λειτουργία στο να συνδέει τις πολλές διαφορετικές περιοχές του αγώνα και πολύ συχνά είναι η πρώτη αντίδραση σε διάφορες κοινωνικές καταστάσεις (πραγματικότητες) ενάντια στη διαίρεση, τη διαφοροποίηση και τη διάβρωση του προλεταριάτου που βασίζεται στην κυρίαρχη ιδέα της σύμπτωσης και που συστηματικά υποστηρίζεται από την αστική τάξη και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Η αλληλεγγύη είναι η αλυσίδα που συνδέει τις διαμαρτυρίες που αφορούν κοινωνικο-οικολογικά κεντρικά σημεία, εργατικούς αγώνες ή την αντίσταση των περιθωριοποιημένων όπως οι παράνομοι μετανάστες. Εάν αυτή η αλυσίδα γίνει προφανής, τότε η τάξη μας μπορεί να αναγνωρίσει τον εαυτό της ως τάξη και τοπικά και σε διεθνές επίπεδο.

Από ένα τέτοιο γεγονός μπορεί να αντληθεί η δύναμη και το κουράγιο ώστε μεμονωμένα γεγονότα να θεωρούνται κοινά γεγονότα προκειμένου να αναπτυχθεί μια λειτουργική επικοινωνία κι εντέλει να μάθουμε από νέες εμπειρίες. Η συνάφεια των μαζών και οι εμπειρίες που θα προκύψουν μπορούν να γίνουν τμήμα της βάσης για τα επόμενα βήματα του αγώνα ενάντια στο σύστημα.

Η αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους είναι κομμάτι αυτής της αντίληψης του αγώνα. Αλληλεγγύη σημαίνει πως η προστασία των φυλακισμένων θα πρέπει να είναι κοινός τόπος. Η ιδέα είναι να μεταδώσουμε την αντίληψη πως αγωνιζόμαστε μαζί στο δρόμο και δεν θα απομονωθούμε από τους τοίχους της φυλακής αντιμετωπίζοντας τον εχθρό μόνοι.

Η αλληλεγγύη που εκφράζεται πρακτικά υπέρ των φυλακισμένων είναι ένα σημαντικό πεδίο για τους νεαρούς μαχόμενους που μπορούν να βιώσουν την αλληλεγγύη ως μια επαναστατική αξία ενάντια στην αστική ιδιότητα

(στον αστικό ατομικισμό). Η αλληλεγγύη άλλοτε είναι συμπαγής και άλλοτε η εφαρμογή της είναι πολύ πιο πολύπλοκη από ότι ένα σύνθημα.

Παραθέτω την άποψη των κομμουνιστών κρατούμενων της συλλογικότητας Αυγορα (από τη διαδικασία του PCP-M):

«Η πιο χρήσιμη αλληλεγγύη για τους μαχόμενους επαναστάτες φυλακισμένους είναι η ανάπτυξη του επαναστατικού αγώνα. Είναι γεγονός πως η καλύτερη (όχι όμως η μόνη) αλληλεγγύη που μπορεί να εφαρμοστεί για τους φυλακισμένους είναι η συνέχιση του επαναστατικού αγώνα. Αυτή είναι μια δήλωση που έχει μια παγκόσμια αξία για μας αλλά και για κάθε επαναστατική οργάνωση που πιστεύει πως η υπάρχουσα ιμπεριαλιστική τάξη θα πρέπει να ανατραπεί από αυτούς που θα επιτεθούν στην εξουσία της. Με αυτό τον τρόπο επεκτείνουμε το στενό ορισμό της αλληλεγγύης στη προοπτική να συμπεριλάβει και την επαναστατική μαχημότητα».

Η έκδοση των πολιτικο-προγραμματικών θέσεων της οργάνωσης από μέρους μας καταδεικνύει πως κατανοούμε τις απόψεις τους. Κι αυτό πραγματοποιείτε όταν δημοσιοποιούνται οι εμπειρίες του αγώνα, οι αντανakλάσεις και οι αναλύσεις, όταν τους δίνεται η δυνατότητα να είναι μέρος του αγώνα παρ' όλες τις αντικειμενικές δυσκολίες.

Ως επιτροπή πιστεύουμε πως όσον αφορά το χτίσιμο ενός διεθνούς δικτύου αλληλεγγύης (όπως η Διεθνής Κόκκινη Βοήθεια) θα πρέπει να συμπεριλαμβάνεται η πλευρά των επαναστατών στο σύνολό τους. Αυτό σημαίνει πως θα συμπεριλαμβάνει τις πλέον προοδευτικές και μαχητικές επαναστατικές οργανώσεις. Σημαίνει να οικοδομείς συμπαγή ενότητα στη δράση μεταξύ διαφορετικών πολιτικών θέσεων και ταυτόχρονα να σέβεσαι τα διαφορετικά επαναστατικά ρεύματα.

Εάν η αλληλεγγύη παρακάμψει τα εθνικά σύνορα και αποκτήσει διεθνή χαρακτήρα οι αγώνες αποκτούν νέα ώθηση και μεγαλύτερη δυναμική.

Διεθνής Επιτροπή για την Κόκκινη Βοήθεια

Εισηγήτρια

Να υπενθυμίσουμε ότι και σήμερα η εκδήλωση μαγνητοφωνείται. Οποιος στη συνέχεια θέλει να τοποθετηθεί ή να διατυπώσει κάποια ερώτηση στους ομιλητές, μπορεί απλά να ζητήσει να μη μαγνητοφωνηθεί, εάν δεν το θέλει.

Εισήγηση

Η απόφαση της Συνέλευσης για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα

να βάλει αυτή τη θεματολογία για τη δεύτερη ημέρα της εκδήλωσης, καθορίστηκε από το γεγονός ότι κατά την εκδήλωση στις 8 και 9 Μαρτίου στο Πολυτεχνείο, έγινε μια εκτενής συζήτηση πάνω σε αυτά τα ζητήματα κατόπιν ερωτημάτων προς τους ομιλητές αλλά και τοποθετήσεων πολλών από τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που παραβρέθηκαν εκεί. Και αυτό συνέβη παρά το γεγονός ότι η θεματολογία εκείνης της εκδήλωσης αφορούσε για την πρώτη ημέρα, την οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας και για τη δεύτερη, την καταστολή, τις συλλήψεις, τη δίκη και την αλληλεγγύη. Η συζήτηση που αναπτύχθηκε δεν περιορίστηκε στη θεματολογία της εκδήλωσης, και τα ζητήματα που τέθηκαν, αντανακλούν τις αγωνίες, τα ερωτήματα και τις πολιτικές ανάγκες για την προοπτική του αγώνα, την αναγκαιότητα αλλά και τις δυνατότητες να αναπτυχθεί ένα επαναστατικό κίνημα σήμερα. Ένα κίνημα που θα μπορέσει να βάλει τους όρους για την κοινωνική Επανάσταση.

Ένας επίσης, σημαντικός λόγος για την απόφασή μας να προχωρήσουμε σε αυτή την εκδήλωση και με τη συγκεκριμένη θεματική, ήταν το γεγονός ότι παρόλο που η συνέλευση αυτή έχει συγκεκριμένο πολιτικό αντικείμενο ενασχόλησης -την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα-, η στάση και οι τοποθετήσεις των ίδιων των συντρόφων που διώκονται για αυτή την υπόθεση, στήριζαν πάντα και προωθούσαν την κοινωνική Επανάσταση. Δηλαδή, ο ίδιος ο πολιτικός λόγος των συντρόφων, κατ' επέκταση και η ίδια η υπόθεση, είναι αδιαχώριστη με το ζήτημα που ερχόμαστε σήμερα εδώ να συζητήσουμε.

Εξάλλου, για εμάς κάθε μορφή δράσης, ότι θεματική και στόχους και αν έχει, όποια πολιτική αιχμή και αν βάζει, οφείλει να αναζητά τρόπους ώστε να συνδέει και να προωθεί τον κεντρικό, τον κυρίαρχο για κάθε αγωνιστή στόχο που δεν είναι άλλος από την ενίσχυση του επαναστατικού κινήματος και την προώθηση της κοινής σε όλους επαναστατικής υπόθεσης. Γιατί μόνο αν επιδιώκουμε τη σύνδεση των διαφορετικών θεματικών και αιχμών των δράσεων που αναπτύσσουμε, αν καταφέρνουμε αυτές να συγκλίνουν προς την κατεύθυνση ενδυνάμωσης του ευρύτερου αγώνα, αν καταφέρνουμε να συμβάλλουμε στη ριζοσπαστικοποίησή του και να προωθούμε συνολικά την καθεστωτική ανατροπή, με λίγα λόγια, αν καταφέρνουμε να προχωράμε μπροστά το ζήτημα της Επανάστασης, τότε κατά την άποψή μας, αποκτούν νόημα οι ίδιες οι δράσεις μας.

Στη σημερινή ημέρα της εκδήλωσης, είναι μαζί μας οι σύντροφοι:

- 1) Η Μπριγκίτε Αστονκ (Brigitte Asdonk) από τη Γερμανία που συμμετείχε στη RAF,
- 2) Ο Αντρέας Φόγκελ (Andreas Vogel) από τη Γερμανία που συμμετείχε στην 2 Ιούνη,

- 3) Ο Σασουά Μπερτράντ (Bertrand Sasso) από το Βέλγιο που συμμετείχε στους Μαχόμενους Κομμουνιστικούς Πυρήνες,
- 4) Η Τζην Γουέρ (Gene Ware), αναρχική συντρόφισσα από την Αγγλία,
- 5) Ο Χοσέ Ροντρίγκεζ (Jose Rodríguez), αναρχικός σύντροφος από την Ισπανία,
- 6) Η Αντι (Andy) από την Επιτροπή για μια Διεθνή Κόκκινη Βοήθεια,

Η εποχή μας, έχει πολλές σημαντικές ιδιαιτερότητες. Θα μπορούσαμε να πούμε πως διανύουμε μια ιστορική περίοδο- καμπή, τόσο για τον αγώνα όσο και για την κοινωνία συνολικά. Αυτή η ιστορική περίοδος χαρακτηρίζεται από έντονες αλλαγές και μεταβολές σε όλα τα επίπεδα: στο πολιτικό, το οικονομικό, το κοινωνικό. Αιτία για αυτές τις αλλαγές είναι η κρίση του συστήματος, οι επιπτώσεις της σε κάθε κοινωνική δραστηριότητα και οι προσπάθειες του καθεστώτος να την αντιμετωπίσει.

Το σύστημα γίνεται όλο και πιο επιθετικό και η νεοφιλελεύθερη επίθεση εντείνεται σε όλες τις ευρωπαϊκές και όχι μόνο, χώρες. Οι κυβερνήσεις επιχειρούν ματαιώς, να πείσουν την κοινωνική βάση των χωρών που εξουσιάζουν, ότι με την ένταση του νεοφιλελευθερισμού θα καταφέρει το σύστημα να ανακάμψει. Η Ελλάδα ως γνωστό, βρίσκεται υπό την ηγεμονία της τρόικας (του ΔΝΤ, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας), η οποία σε συνεργασία με τις ελληνικές κυβερνήσεις, έχει επιβάλει το μνημόνιο, το οποίο προβάλλεται ως η μοναδική λύση για την επίλυση του προβλήματος του ελληνικού χρέους και την αποφυγή της κατάρρευσης της ελληνικής οικονομίας. Μια ατελείωτη σειρά μέτρων νεοφιλελεύθερου χαρακτήρα επιβάλλονται, αυξάνοντας τις κοινωνικές και ταξικές ανισότητες. Οι συνθήκες που διαμορφώνονται στη χώρα, είναι οι χειρότερες τις τελευταίες δεκαετίες. Στο όνομα της αντιμετώπισης της κρίσης, η εξουσία επιτίθεται σε εργασιακά και κοινωνικά κεκτημένα, στις περικοπές ως και την κατάργηση κοινωνικών παροχών, ξεπουλάει τη δημόσια περιουσία, επιβάλλει δυσβάσταχτες φορολογικές επιβαρύνσεις στην κοινωνική βάση. Οι άνεργοι αυξάνονται με ραγδαίους ρυθμούς, μεγάλα κοινωνικά στρώματα περνούν στο περιθώριο, η φτώχεια και η εξαθλίωση αποτελούν όρους ζωής για όλο και περισσότερους ανθρώπους.

Η ένταση της εκμετάλλευσης από τα αφεντικά, η ραγδαία αύξηση των ανέργων, η διόγκωση της φτώχειας, αντανakλούν μια σοβαρή επιδείνωση των κοινωνικών συνθηκών σε όλα τα επίπεδα. Οι εξουσιαστές ισχυρίζονται, ότι μέσα από την επιδείνωση των συνθηκών διαβίωσης, θα ξεπεραστεί η κρίση και θα επανέλθει το σύστημα στην κανονική του λειτουργία. Αρκεί να δεχτεί η κοινωνία να κάνει θυσίες για αυτό.

Η κοινωνική κατάσταση έτσι όπως διαμορφώνεται, με την όξυνση των κοινωνικών και ταξικών ανισοτήτων, έχει υπονομεύσει την αξιοπιστία του

συστήματος και όλο και περισσότεροι άνθρωποι αμφισβητούν, αντιδρούν, αγωνίζονται ακόμα και εξεγείρονται εναντίον του.

Το γεγονός ότι έχει χαθεί μεγάλο μέρος της πολιτικής και κοινωνικής συναίνεσης στο καθεστώς, το αναγνωρίζουν όλοι σήμερα. Το αναγνωρίζει και το ίδιο το καθεστώς, και για αυτό το λόγο παρουσιάζει όλο και πιο ολοκληρωτικό χαρακτήρα. Επιτίθεται σε όσους αγωνίζονται, καταστέλλει, φυλακίζει. Οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα αναγνωρίζουν, πως ένας νέος ολοκληρωτισμός διαμορφώνεται. Αναγνωρίζουν πως ζούμε μια δικτατορία.

Το πολιτικό και κοινωνικό περιβάλλον είναι ιδιαίτερα ρευστό. Και αυτό αντανακλάται στις κινητοποιήσεις, τις διαδηλώσεις, τις εξεγέρσεις που εκδηλώνονται, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και σε πολλές άλλες χώρες της Ευρώπης. Και αυτά τα κοινωνικά γεγονότα αναδεικνύουν την όλο και διευρυνόμενη διάσταση που δημιουργείται μεταξύ των χαμηλών στρωμάτων της κοινωνίας και της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας.

Παράλληλα, ένα ευρύ φάσμα κοινωνικών αντιστάσεων οργανώνεται και δρα σήμερα ενάντια στις πολιτικές επιταγές της κυριαρχίας. Οσον αφορά την Ελλάδα, οι αντιστάσεις αυτές και οι αιχμές τους είναι πολλές. Από τις πολυάριθμες ομάδες και συλλογικότητες του ευρύτερου αντικαθεστωτικού κινήματος, τις αυτό-οργανωμένες καταλήψεις και τα πολιτικά στέκια -πολλά από τα οποία προϋπάρχουν, όμως το τελευταίο διάστημα προσελκύουν περισσότερους ανθρώπους-, τις λαϊκές συνελεύσεις σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας, τα εργατικά σωματεία βάσης ως τις ομάδες δράσης στον κυβερνοχώρο, η αντίσταση σήμερα, δείχνει τόσο το εύρος των μέσων που χρησιμοποιούνται όσο και την πολυάριθμη θεματική της. Τα περισσότερα από αυτά τα εγχειρήματα αντίστασης, οργανώνονται σε οριζόντια και εξωθεσμική βάση, καθώς η αμφισβήτηση στο πολιτικό καθεστώς, δείχνει να καθορίζει σε μεγάλο βαθμό τη δημιουργία δομών αγώνα, έξω από το κυρίαρχο εξουσιαστικό μοντέλο της αντιπροσώπευσης, μακριά από λογικές της πολιτικής εξειδίκευσης και της ιεραρχίας.

Οσον αφορά τις κινητοποιήσεις που αποφασίζονται και καλούνται από τα καθεστωτικά συνδικάτα (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ), αυτές, μπορεί να κατεβάζουν χιλιάδες ανθρώπων στους δρόμους, όμως, αυτό το γεγονός δεν αντανακλά, ούτε κάποια μαζική συμμετοχή σε αυτά τα συνδικαλιστικά όργανα που αποτελούν εργαλεία της εξουσίας, ούτε και την ύπαρξη κάποιας ψευδαίσθησης για τον χειραγωγικό και καθεστωτικό τους ρόλο. Ως ένα βαθμό θα λέγαμε, ότι αυτά τα καλέσματα, λειτουργούν ως αφορμή για την κάθοδο των ανθρώπων στους δρόμους, οι οποίοι όμως, δεν συμμερίζονται στην πλειοψηφία τους την πολιτική θέση των καθεστωτικών συνδικάτων. Εξάλλου, η συχνά μαζική συμμετοχή ανθρώπων σε συγκρούσεις με την αστυνομία στους δρόμους, καθώς και οι επιθέσεις, ή ακόμα και οι απόπειρες

εισβολής στο κοινοβούλιο, αναδεικνύουν πόσο μεγάλη πολιτική απόσταση υπάρχει, μεταξύ αυτών που κατεβαίνουν στις συγκεντρώσεις και τις πορείες, και αυτών των καθεστωτικών συνδικάτων που τις καλούν.

Υπό τις υπάρχουσες πολιτικές συνθήκες και με δεδομένο το μεγάλο βαθμό απονομιμοποίησης στις κοινωνικές συνειδήσεις του καθεστώτος, γεννιούνται σοβαρά ζητήματα σχετικά με τον αγώνα. Μπορούν οι σημερινές μορφές αντίστασης να προσελκύσουν το διευρυμένο αριθμό των ανθρώπων που έχουν γυρίσει την πλάτη στην καθεστωτική πολιτική, και κυρίως αυτή που αντιπροσωπεύουν τα άλλοτε μεγάλα κόμματα που κατείχαν την εξουσία; Μπορούν σήμερα να δώσουν απαντήσεις στα φλέγοντα ζητήματα που απασχολούν την κοινωνική βάση και να θέσουν με βάση αυτές τις απαντήσεις, μια προοπτική ανατροπής του καθεστώτος; Μπορεί ο ένοπλος αγώνας να συνεισφέρει αποτελεσματικά προς την κατεύθυνση διαμόρφωσης ενός διευρυμένου και ριζοσπαστικού κινήματος, με κατεύθυνση την καθεστωτική ανατροπή και την Επανάσταση; Πώς ερμηνεύει σήμερα το κίνημα τις πολιτικές εξελίξεις και τις αντικειμενικές συνθήκες, έτσι όπως αυτές διαμορφώνονται;

Υπάρχει η ερμηνεία από το κίνημα για την κρίση του συστήματος και για τις μεταβολές των αντικειμενικών συνθηκών; Κατά την άποψή μας, αυτό που πρέπει να εκτιμηθεί αρχικά, είναι το κατά πόσο το ίδιο το σύστημα μπορεί να διαχειριστεί την κρίση και να ανακάμψει. Να εκτιμηθεί το βάθος, οι αιτίες και οι προοπτικές αυτής της κρίσης, και το ενδεχόμενο το αδιέξοδο στο οποίο βρίσκεται το σύστημα σήμερα, να είναι όχι μόνο πραγματικό, αλλά να είναι σχεδόν ανυπέρβλητο, τουλάχιστον για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα.

Υπάρχει ή όχι επιτακτική ανάγκη στην εποχή μας για επιτάχυνση των επαναστατικών διαδικασιών και προσπαθειών από τους αγωνιστές;

Από την άλλη, οι υποκειμενικές συνθήκες που αφορούν στην πολιτική ωρίμανση των επαναστατικών συνειδήσεων, είναι τέτοιες που να αντανakλούν την επιτακτικότητα των ζητημάτων της εποχής μας; Υπάρχει ο υποκειμενικός αυτός παράγοντας, τα επαναστατικά αυτά υποκείμενα που να μπορούν να θέσουν τους όρους για την κοινωνική Επανάσταση; Και αν ναι, τότε με ποιους τρόπους αυτό μπορεί να επιχειρηθεί;

Πώς εντέλει, βλέπουμε την επαναστατική προοπτική και τον τρόπο που θα επιχειρηθεί η κοινωνική Επανάσταση; Για ποια Επανάσταση μιλάμε;

Όλα αυτά τα ερωτήματα πιστεύουμε, ότι όχι μόνο είναι αυτά που τίθενται από τις ίδιες τις απαιτήσεις της εποχής μας, αλλά αντανakλούν και τις αγωνίες πολλών από τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που εμπλέκονται, με τον άλφα ή βήτα τρόπο, στον αγώνα σήμερα. Πρόκειται εξάλλου, για μερικά από τα ερωτήματα που τέθηκαν στην εκδήλωση που πραγματοποίησε η Συνέλευση για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα

και που συζητήθηκαν.

Σε αυτή την εκδήλωση, μας δίνεται η ευκαιρία να ακούσουμε τους συντρόφους από το εξωτερικό, σχετικά με τις πολιτικές και κοινωνικές συνθήκες που επικρατούν αυτή την περίοδο στις χώρες τους, για την κατάσταση του αγώνα σε αυτές, για τις προοπτικές του.

Μας δίνεται επίσης, η ευκαιρία να αναπτύξουμε αυτά τα ζητήματα και τα ερωτήματα που αναφέραμε νωρίτερα, βάζοντάς τα σε μια διεθνοιστική βάση. Εξάλλου, ο ίδιος ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση από τους πάσης φύσεως κοινωνικούς διαχωρισμούς που επιβάλλει η κυριαρχία -τους ταξικούς, τους κοινωνικούς, τους εθνικούς, τους φυλετικούς-, είναι ενιαίος για κάθε χώρα, σε όποια γωνιά του πλανήτη και αν διεξάγεται. Είναι ενιαίος στον ίδιο βαθμό που είναι κοινή για όλους τους ανθρώπους η υπόθεση της κοινωνικής Επανάστασης.

Τέλος, μας δίνεται η μοναδική ευκαιρία, να συζητήσουμε για την αναγκαιότητα, ίσως και τη δυνατότητα σύνδεσης του αγώνα σε ευρωπαϊκό τουλάχιστο επίπεδο. Μια τέτοια συζήτηση έχει ως εφιαλτήριο το γεγονός, ότι η αλληλεγγύη στους αγωνιστές που διώκονται για συμμετοχή στον Επαναστατικό Αγώνα, έχει εδώ και καιρό πάρει διεθνή χαρακτήρα, ενώ η σημερινή εκδήλωση από μόνη της, είναι μια από τις δράσεις που έχουν πραγματοποιηθεί σε συνεργασία με τους συντρόφους από άλλες χώρες. Τη διεθνοποίηση της αλληλεγγύης σε αυτή την υπόθεση, έχουν καταφέρει οι σύντροφοι από την Ευρώπη που από τους πρώτους μήνες των συλλήψεων, έχουν πραγματοποιήσει δράσεις αλληλεγγύης και προωθούν το λόγο των συντρόφων στο εξωτερικό.

Τα ερωτήματα που έχουμε θέσει προς συζήτηση σε αυτή την εκδήλωση, πιστεύουμε εξάλλου, ότι απασχολούν σήμερα πολλούς συντρόφους ανά τον κόσμο, και οι διεθνείς εξελίξεις όσον αφορά την παγκόσμια κυριαρχία και τις μεταλλαγές της, καθιστά παντού όλο και μεγαλύτερη, όλο και επιτακτικότερη την ανάγκη, για μια διευρυμένη συζήτηση σχετικά με τον αγώνα, το μέλλον και τις προοπτικές του. Για μια συζήτηση που πρέπει να ξεκινήσει άμεσα, για τις δυνατότητες ανάπτυξης ενός κινήματος, με προοπτική την ανατροπή του καθεστώτος και την Επανάσταση.

Εισηγήτρια

Ακολουθεί ανάγνωση κειμένου του συντρόφου Μάρκο Καμένις από τις ελβετικές φυλακές.

Ελβετία: Επαναστατικός χαιρετισμός του φυλακισμένου αναρχικού Μάρκο Καμένις, επ' ευκαιρία της εκδήλωσης για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα (Αθήνα, 7-8 Ιούνη 2012).

Από την Ελβετία στέλνω τους θερμότερους επαναστατικούς μου χαιρετισμούς σε σας, συντρόφισσες και σύντροφοι, επ' ευκαιρία της εκδηλώσης-ημερίδας στις 7-8 Ιούνη στην Ελλάδα. Τα θέματα της συνάντησής σας –ιστορία, τρέχουσα πραγματικότητα και προοπτική της διεθνούς κοινωνικής επανάστασης– είναι ζωτικής σημασίας και πιο επίκαιρα από ποτέ, σ' αυτούς τους καιρούς της μη αναστρέψιμης κρίσης του κυρίαρχου συστήματος.

Ποτέ δεν ήταν οι καιροί τόσο ώριμοι κι επιτακτικοί για την πραγμάτωση και την οργάνωση του διεθνοιστικού αγώνα προς την κατεύθυνση μιας κοινωνικό-επαναστατικής προοπτικής ως μόνης λύσης απέναντι στην κρίση του κυρίαρχου συστήματος, και για το σκοπό αυτόν η οικοδόμηση μιας διεθνοιστικής επαναστατικής αλληλεγγύης είναι απολύτως αναγκαία· τούτες είναι δηλώσεις δικές σας, Πόλα και Νίκο, καθώς και πληθώρας μάχιμων συντρόφων που 'ναι περισσότερο από προφανείς και διαμοιρασμένες. Αυτό επιβεβαιώνεται κι απ' την αυξανόμενη λαϊκή συναίνεση για μαχητική και ένοπλη επαναστατική παρέμβαση και την αντίστοιχη ένταση του φόβου και της τρομοκρατίας του συστήματος. Μπορούμε να εντοπίσουμε τη διεύρυνση της συναίνεσης, έστω και σε διαφορετικό βαθμό, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και σε πολλές άλλες χώρες της Δύσης και του κόσμου, την ώρα που η τρομοκρατία εκ μέρους των ελίτ και η διεθνής προώθηση της καταστολής τους είναι πολύ πιο σαρωτική και ενοποιημένη. Αυτό καθιστά ακόμα πιο σημαντική και επείγουσα μία εποικοδομητική ισχυρή ώθηση –ανάλυση και πρακτικής– προς τη διεθνοιστική επαναστατική αλληλεγγύη πέρα από τάσεις, κι όχι μόνο ενάντια στην καταστολή, αλλά σε ακόμα γενικότερο πλαίσιο, για μια σύγκλιση των επαναστατικών οδών που βρίσκονται σε ισχύ και υπό κατασκευή!

Αλληλεγγύη και αγάπη σε σας, συντρόφια, μέσα κι έξω απ' τα μπουντρούμια που, στην Ελλάδα και παντού στον κόσμο, σ' αυτή την πολύτιμη στιγμή και σε πολλές άλλες δημιουργείτε μέσα από επιθέσεις ταξικής δικαιοσύνης μια πλατφόρμα και ευκαιρία για την επαναδρομολόγηση της αντεπίθεσης με το ίδιο αιτιολογικό, συμβάλλοντας έτσι στην αντίσταση διαρκείας και στην επαναστατική επίθεση!

Ετσι ώστε να κυνηγηθούν ακόμα και μες στους καμπινέδες τους (που 'ναι σίγουρα μες στο λούσο)...!

Ετσι ώστε η φωτιά και το επαναστατικό σαμποτάζ με κάθε δυνατό μέσο, η φωνή του δυναμίτη και των Τοκάρεφ... να τους καταδιώξουν αμείλικτα κι όλο και περισσότερο, στις φωλιές τους, στους δρόμους και παντού, μέρα και νύχτα!

Συνεχίζοντας να τους επιστρέφουμε ένα απειροελάχιστο μέρος απ' τον

τρόμο και την οδύνη που, για αιώνες, έχουν ρίξει στον κόσμο και σε καθετί έμβιο για να πλουτίσουν, ώσπου να γίνει τούτη η πράξη συνεισφορά, συμμετοχή και οργάνωση στην εξέγερση και στη γενικευμένη και διεθνή κοινωνική λαϊκή επανάσταση!

Αλληλεγγύη και αγάπη σε σας, συντρόφια Πόλα, Νίκο, και στους κατηγορούμενους συντρόφους της δίκης του Επαναστατικού Αγώνα!

Αλληλεγγύη και αγάπη σε σας, αδέρφια της ΣΠΦ/Ατυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας μέσα κι έξω απ' τις φυλακές στην Ελλάδα, και σε σας, συντρόφια της Ατυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας/Διεθνούς Επαναστατικού Μετώπου (FAI/FRI), σε όλο τον κόσμο!

Αλληλεγγύη και αγάπη σε κάθε άτομο και λαό, μέσα ή έξω απ' τη γαλέρα, που αγωνίζεται εναντίον αυτού του παγκόσμιου συστήματος-γαλέρας!

Μέχρι ν' απαλειφθεί και να καταστραφεί κάθε καταπίεση, εκμετάλλευση, εξουσία, κράτος και φραγμός!

Αρχές Ιούνη 2012, Marco Camenisch, φυλακή Λέντσμπουργκ, Ελβετία

Εισηγητής

Ο σύντροφος Χοσέ Ροντρίγκεζ θα κάνει μια τοποθέτηση σχετικά με την κρίση.

Χοσέ Ροντρίγκεζ

Η κρίση στην ισπανική επικράτεια ξεκίνησε να γίνεται εμφανής κατά τη διάρκεια της πρωθυπουργίας του Ροδρίγκεθ Θαπατέρο, με τους σοσιαλδημοκράτες του PSOE (Εργατικό Σοσιαλιστικό Κόμμα Ισπανίας). Η κρίση συνδέεται κυρίως με την έκρηξη της αποκαλούμενης «φούσκας ακινήτων» και είχε ως απότοκο την κατάρρευση των μεσιτικών εταιρειών, την αχαλίνωτη αύξηση της ανεργίας, που σήμερα ξεπερνά το 24% (ενώ κατά τη διάρκεια των χρόνων του κατασκευαστικού «μπουμ» ήταν 7,95%), και τη γενική πτώση της οικονομίας.

Αυτό που αρχικά έκανε η σοσιαλιστική κυβέρνηση ήταν να αρνηθεί ότι η κρίση οφειλόταν σε τοπικά-εθνικά αίτια, ρίχνοντας την ευθύνη στις «διεθνείς χρηματοπιστωτικές αγορές». Ωστόσο, από το 2009 χρειάστηκαν να εφαρμόσουν μέτρα για να επιχειρήσουν να φρενάρουν την κατάρρευση της οικονομίας. Πρόκειται για μέτρα όπως η αύξηση του ΦΠΑ, η άρση καθορισμένων κοινωνικών παροχών, επιδοτήσεις στον τομέα των ακινήτων και τόνωση των δημόσιων κατασκευαστικών έργων.

Με την επιδείνωση της κρίσης κατά τη διάρκεια του 2010 η σοσιαλιστική κυβέρνηση έλαβε νέα μέτρα, ανάμεσα σε άλλα το πάγωμα των συντάξεων και τη μείωση των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων κατά 5%, αλλά και μία νέα εργασιακή μεταρρύθμιση που βασικά διευκολύνει τους εργοδότες να απολύουν εργαζόμενους, μέσω και της μείωσης των ημερομισθίων ανά εργάσιμο έτος που προσμετρούνται για την αποζημίωση που οφείλουν να τους καταβάλουν. Αυτή η μεταρρύθμιση, που παρουσιάστηκε ως σχέδιο νόμου, καταγγέλθηκε από τα πλειοψηφικά συνδικάτα με μια γενική απεργία στις 29 Σεπτέμβρη 2010. Η εν λόγω απεργία ήταν αποτυχημένη όσον αφορά τα ποσοστά συμμετοχής, πέρα από τους τομείς που ελέγχονταν από τα εν λόγω συνδικάτα (βιομηχανία, δημόσιος τομέας, κ.α).

Σε λιγότερο από ένα μήνα μετά από αυτή την απεργία, ο Βαλεριάνο Γκόμεθ, μέλος της ομοσπονδιακής επιτροπής του συνδικάτου UGT (Γενική Ένωση Εργαζομένων, προσκείμενη στο PSOE), γίνεται υπουργός Εργασίας. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Γκόμεθ συμμετείχε στην απεργιακή διαδήλωση της 29ης Σεπτέμβρη, παρ' όλα αυτά η εργασιακή μεταρρύθμιση όχι μόνο δεν ακυρώθηκε αλλά κατά τη διάρκεια του 2011 σκλήρυνε ακόμα περισσότερο με την επιβολή νέων μέτρων που έφταναν στο σημείο να ρίχνουν το κόστος της απόλυσης εργαζομένων για τα αφεντικά και να αυξάνουν την εργασιακή επισφάλεια. Ένα στοιχείο που αποδεικνύει την άγρια επέλαση στα εργασιακά (κυρίως στον κατασκευαστικό τομέα, που είχε την χρυσή του εποχή την περίοδο της φούσκας ακινήτων), η ανεργία ανάμεσα στις τάξεις των νέων από 16 ως 25 ετών εκτινάχτηκε στο 50% το 2011, από το 17% που ήταν το 2006.

Ένα άλλο μέτρο που συμφωνήθηκε ανάμεσα στο κράτος και τα πλειοψηφικά συνδικάτα (ενν. τα ξεπουλημένα συνδικάτα) ήταν το αποκαλούμενο «πενσιονάθο» (συνταξιοδοτικό) μέσω του οποίου τον Γενάρη 2011 αυξάνεται προοδευτικά το όριο συνταξιοδότησης από τα 65 στα 67 χρόνια, με αποτέλεσμα η αριστερά να χάνει ένα από τα ιστορικά της εμβλήματα, τη συνταξιοδότηση στα 65 χρόνια για όλους.

Αυτές οι αντεργατικές πολιτικές και πολιτικές στήριξης στους κερδοσκόπους που βύθισαν την οικονομία (μιας και ενώ κόβονταν κοινωνικά δικαιώματα η σοσιαλιστική κυβέρνηση έδωσε δύο γενναιόδωρα πακέτα διάσωσης στον χρηματοπιστωτικό τομέα στην Ισπανία κατά τη διάρκεια του 2008 και 2009) τις χρεώθηκε το PSOE, που βυθίστηκε με τη σειρά του στις εκλογές των αυτόνομων κοινοτήτων το Μάη του 2011 (όταν αναδύεται και το κίνημα 15-M, γνωστό ανά τον κόσμο ως «αγανακτισμένοι»), αλλά και στις γενικές εκλογές του Νοέμβρη 2011, σημειώνοντας τα χειρότερα εκλογικά αποτελέσματα της ιστορίας του.

Με περισσότερα από 10 εκατομμύρια ψήφους, το συντηρητικό Λαϊκό Κόμμα (PP-Partido Popular) εγκαθίσταται στο παλάτι της Μονκλόα, με

αρχηγό τον Μαριάνο Ραχού. Η ισπανική δεξιά δεν έχει τα προβλήματα που είχε η αριστερά για να εφαρμόσει κατά γράμμα τις πολιτικές της Τρόικα (την απώλεια της στήριξης από την εκλογική της βάση, λόγω των αντεργατικών πολιτικών), και έτσι ανακοίνωσε μια σειρά αντικοινωνικών μέτρων (νέα αύξηση των έμμεσων φόρων, μεγάλες περικοπές στον εκπαιδευτικό τομέα, εισαγωγή της συνδρομής για την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, ιδιωτικοποίηση δημόσιων οργανισμών, και μια νέα εργασιακή μεταρρύθμιση στη γραμμή της διευκόλυνσης των απολύσεων και της πτώσης του κόστους παραγωγής). Όλα αυτά προκάλεσαν αναρίθμητες κινητοποιήσεις, μια νέα γενική απεργία στις 29 Μάρτη 2012, και την πρώτη γενική απεργία στον εκπαιδευτικό τομέα, το Μάη που μας πέρασε. Αυτή τη στιγμή, το αποκαλούμενο «πριμ κινδύνου» (σημ.μτφ: πριμ κινδύνου ονομάζεται το πρόσθετο ποσοστό απόδοσης που απαιτεί ένας επενδυτής για να αναλάβει μη ασφαλείς επενδύσεις) είναι σε επίπεδα παρόμοια με αυτά που προκάλεσαν την παρέμβαση του μηχανισμού στήριξης στην Ιρλανδία ή στην Ελλάδα και σήμερα μάθαμε, όπως φαίνεται θα μπει στον μηχανισμό στήριξης και η Ισπανία. Η κατάρρευση της Bankia (συγχώνευση διάφορων Ταμειυτηρίων όπως η Caja Madrid, Bancaja και Banco de Valencia), η οποία έπρεπε να εθνικοποιηθεί από την κυβέρνηση ώστε να αποφευχθεί η πτώχευσή της, σχεδόν προκάλεσε ένα «κορραλίτο» (ανεπίσημος όρος που περιγράφει το πάγωμα των τραπεζικών καταθέσεων στην Αργεντινή το 2001) και προκάλεσε ένα κύμα γενικής αγανάκτησης.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο πρόσφατα απολυθείς διευθυντής της Bankia, ονόματι Ροδρίγο Ράτο, διετέλεσε υπουργός Οικονομικών με το PP – Λαϊκό Κόμμα κατά τη διάρκεια της φούσκας και αργότερα βρέθηκε στη θέση του γενικού διευθυντή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Η περίπτωση της Bankia είναι εξαιρετικά σοβαρή, μιας και στο διαχειριστικό της συμβούλιο συμμετέχουν μέλη των ξεπουλημένων συνδικάτων UGT και CCOO (Γενική Συνομοσπονδία Εργατικών Επιτροπών, προσκείμενη στο κομμουνιστικό κόμμα, που αναγνώρισε δημόσια την ευθύνη της για τα γεγονότα). Τα εν λόγω συνδικάτα πριμοδοτήθηκαν για χρόνια με ευνοϊκά δάνεια από τον υπό κατάρρευση όμιλο της Bankia. Θα πρέπει να πούμε ότι τα Ταμειυτήρια (Cajas de ahorro) στην Ισπανία, αποτελούν δομές του χρηματοπιστωτικού συστήματος που αν και δεν διαφέρουν σχεδόν σε τίποτα από τις τράπεζες, υποτίθεται ότι οφείλουν να χρησιμοποιούν τμήμα των κερδών τους για κοινωνικά σκοπούς.

Περνώντας τώρα στη δεύτερη θεματική που είναι η «αντίσταση, η κοινωνική απάντηση στην κρίση» αυτή ξεκίνησε να γίνεται εμφανής το 2010. Συγκεκριμένα στη Μαδρίτη (όπου μένω) η πιο σημαντική κινητοποίηση πριν από την εμφάνιση των «αγανακτισμένων» ήταν η «άγρια» απεργία

των εργαζομένων στο Μετρό της Μαδρίτης τον Ιούνιο 2010, όταν το διοικητικό συμβούλιο των εργαζομένων, στο οποίο συμμετέχουν συνδικαλιστές των UGT, CCOO, Solidaridad Obrera (Εργατική Αλληλεγγύη, αναρχοσυνδικαλιστικό συνδικάτο που προέκυψε από διάσπαση της CNT και συμμετέχει στις συνδικαλιστικές εκλογές) και το Συνδικάτο των Οδηγών, αποφάσισε να παραλύσει το Μετρό της Μαδρίτης για 2 μέρες, ενάντια στην απόφαση της τοπικής κυβέρνησης (PP) για μείωση 5% των μισθών, σπάζοντας έτσι τη συλλογική σύμβαση που είχε υπογραφεί στις αρχές του ίδιου έτους.

Το Μετρό παρέλυσε για 2 μέρες και η πόλη μετατράπηκε σε κυκλοφοριακό χάος. Δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενων φτάνουν αργά ή δεν φτάνουν καθόλου στις δουλειές τους, ενώ τα δεξιά μίντια που είναι πολύ ισχυρά στην Ισπανία (3 από τις 4 μεγάλες εφημερίδες σε εθνικό επίπεδο ελέγχονται από την δεξιά) εξαπολύουν μια άνευ προηγουμένου επίθεση στα συνδικάτα, κατηγορώντας τα σχεδόν για «τρομοκρατία». Η τοπική κυβέρνηση με τη σειρά της δέχεται να διαπραγματευτεί το ποσοστό περικοπής του μισθού, που αν θυμάμαι καλά κλειδώσε κάπου ανάμεσα στο 1 και 2%.

Ο συνδυασμός των δύο προαναφερθέντων στοιχείων (ή αυτό που λαϊκότροπα ονομάζεται στρατηγική «με το καρότο και το μαστίγιο») απενεργοποίησαν τις κινητοποιήσεις, που αν είχαν επεκταθεί σε άλλους τομείς εργαζομένων που ήταν διατεθειμένοι να σταθούν σε αλληλεγγύη (όπως οι οδηγοί λεωφορείων της Δημοτικής Επιχείρησης Μεταφορών) θα μπορούσαν να είχαν σημάνει μια δυναμική ώθηση της κοινωνικής σύγκρουσης.

Η προαναφερθείσα γενική απεργία του Σεπτεμβρίου 2010 δεν άλλαξε πολλά πράγματα σε σχέση με την κοινωνική ειρήνη στην πρωτεύουσα, αλλά σε άλλες πόλεις, όπως στη Βαρκελώνη, έλαβαν χώρα συγκρούσεις με τους μπάτσους που χαρακτηρίστηκαν από συγκεκριμένα μίντια ως έργο των «αντισιστέμα» (παρά-αστυνομικός όρος που χρησιμοποιείται εκτενώς αυτά τα χρόνια για να δηλητηριάσει την κοινή γνώμη) από την Ιταλία, Ελλάδα και Ισπανία. Βέβαια, οι μπάτσοι έφτασαν στο σημείο να ρίξουν στον αέρα με πυροβόλα όπλα για να διαλύσουν τις πικετοφορίες στην αεροναυπηγική φάμπρικα CASA, στην περιοχή του Χετάφε, κάνοντας προφανή τη νευρικότητα και τον πανικό της κυβέρνησης μπροστά στην αύξηση της κοινωνικής σύγκρουσης.

Μετά την υπογραφή του «πενσιονάθο/συνταξιοδοτικού» στις 27 Γενάρη 2011, πραγματοποιείται μια διαδήλωση καλεσμένη από το αναρχοσυνδικαλιστικό συνδικάτο CGT (διάσπαση της ιστορικής CNT που προέκυψε κατά τη μεταπολίτευση, και συμμετέχει στις συνδικαλιστικές εκλογές και τα διοικητικά συμβούλια) και άλλες μικρές ομάδες και συνδικάτα της άκρας αριστεράς, (τα οποία) συγκρότησαν μια πλατφόρμα υπό το σύνθημα «πρέπει να τους

κόψουμε τη φόρα». 12.000 άτομα, ένα νούμερο μεγάλο σε σύγκριση με άλλες κινητοποιήσεις που είχαν καλεστεί προηγούμενα από την ίδια πλατφόρμα, πορεύτηκαν στο κέντρο της πρωτεύουσας με αγωνιστικό πνεύμα.

Φτάνοντας κοντά στο Κογκρέσο των Αντιπροσώπων ξεκίνησαν μικρής κλίμακας συγκρούσεις με τα αντίστοιχα ΜΑΤ (UIP, Μονάδα Αστυνομικής Παρέμβασης), πυρπολήθηκαν κάδοι και πραγματοποιήθηκαν επιθέσεις εναντίον μερικών τραπεζών. Ο δεξιός Τύπος λογόκρινε τις ειδήσεις αυτές και μόνο η προοδευτική Ελ Παίς έκανε λόγο για «πεδίο μάχης ενάντια στο συνταξιοδοτικό». Είναι προφανές το συμφέρον των δεξιών μίντια να διατηρήσουν απόλυτη την εικόνα της κοινωνικής ειρήνης και την απουσία διαμαρτυριών ενάντια στην κρίση.

Ωστόσο, ούτε τα πλειοψηφικά συνδικάτα (λαϊκότροπα γνωστά ως «κίτρινα συνδικάτα») ούτε όσα τοποθετούνται στην ακροαριστερά και στον αναρχοσυνδικαλισμό (CGT, CNT, COBAS και άλλα) ήταν ικανά να λειτουργήσουν ως καταλύτες της κοινωνικής δυσaréσκειας. Τα πρώτα λόγω του ότι εδώ και χρόνια η πολιτική κοινωνικής ειρήνευσης τα έχουν μετατρέψει σε τεράστιους γραφειοκρατικούς μηχανισμούς, επικεντρωμένους σε ειδικούς τομείς (βιομηχανία, δημόσιο, τουρισμός) που επιδιώκουν μονάχα τη δική τους επιβίωση, τα προνόμια και τη διαιώνιση τους, προδίδοντας τα γενικά συμφέροντα του προλεταριάτου και τα δεύτερα λόγω της περιορισμένης κοινωνικής τους απεύθυνσης δεν κατάφεραν ούτε αυτά να λειτουργήσουν ως καταλύτες της κοινωνικής δυσaréσκειας.

Σε αυτό το σημείο αναδύθηκαν διάφορες συλλογικότητες (Νεολαία χωρίς Μέλλον, Πραγματική Δημοκρατία Τώρα) διεκδικώντας βασικά την επιστροφή στην «κατάσταση ευμάρειας», τη βελτίωση της «ποιότητας» της ισπανικής δημοκρατίας και τον δημοκρατικό έλεγχο των οικονομικών συναλλαγών. Παρόμοια στην Πορτογαλία εμφανίζεται το κίνημα της «Στριμωγμένης γενιάς». Η «Νεολαία χωρίς Μέλλον», μια ομάδα νέων φοιτητών που συγκροτήθηκε υπό το σύνθημα «χωρίς σπίτι, χωρίς δουλειά, χωρίς σύνταξη, χωρίς φόβο» και που χρησιμοποίησε ως στάνταρ χρώμα προπαγάνδας το κίτρινο, κάλεσε μια διαδήλωση στη Μαδρίτη τον Απρίλη 2011. Ένα μήνα μετά, η πλατφόρμα «Πραγματική Δημοκρατία Τώρα», η οποία ανάμεσα σε άλλα θέτει και ζητήματα «τόσο» επαναστατικά όπως η κατάργηση των προνομίων της πολιτικής τάξης, μέτρα ενάντια στην απεργία, έλεγχο των τραπεζών, μέτρα υπέρ των πολιτειακών ελευθεριών, τη συμμετοχική δημοκρατία κ.α. από κοινού με άλλες ομάδες καλεί τη διαδήλωση της 15ης Μάη, που παράγει το κίνημα των «αγανακτισμένων». Αυτή η διαδήλωση της 15ης Μάη μπορεί να θεωρηθεί επιτυχημένη μιας και συμμετείχαν δεκάδες χιλιάδες. Στο τέλος της διαδήλωσης ο κόσμος του ελευθεριακού μπλοκ και ο κόσμος της «Νεολαίας χωρίς Μέλλον»

αποχώρησαν από την Πουέρτα ντελ Σολ -όπου οι διοργανωτές είχαν στήσει μια συναυλία- με κατεύθυνση στην κοντινή πλατεία του Καγιάο. Εκεί μια σειρά ματατζήδων επιχείρησε να εμποδίσει την πρόσβαση των νεολαίων στην Γκραν Βία, βασική εμπορική οδός της πόλης.

Είναι η στιγμή που ξέσπασαν συγκρούσεις με τους μπάτσους. Αυτοί που συγκρούονταν ήταν οι ελευθεριακοί νεολαίοι και όχι βέβαια η «Νεολαία χωρίς Μέλλον», ή οι τύποι της «Πραγματικής Δημοκρατίας Τώρα», μιας και αυτοί αυτοκαθορίζονταν ως πασιφιστές και υπέρμαχοι της πολιτικής ανυπακοής. Κάδοι πυρπολήθηκαν και πραγματοποιήθηκαν επιθέσεις σε τράπεζες και στους μπάτσους σε διάφορα σημεία του κέντρου της Μαδρίτης. Την ίδια ώρα, μέλη της «Νεολαίας χωρίς Μέλλον», πολέμιοι των συγκρούσεων, επέπλητταν τους ελευθεριακούς νεολαίους που εξαπέλυαν επιθέσεις εναντίον της αστυνομίας, επιχειρώντας παράλληλα να κάνουν μια «σεντάδα/καθιστική διαμαρτυρία», η οποία καταστάλθηκε άγρια από τα αντίστοιχα ΜΑΤ.

Τελικά μια μικρή ομάδα νεολαίων ανάμεσα στους οποίους και μερικοί ελευθεριακοί αποφάσισαν να στρατοπεδεύσουν (στην πλατεία) σε ένδειξη διαμαρτυρίας ενάντια στην καταστολή. Ετσι προέκυψε η πρώτη συνέλευση με πρωτοβουλία των ελευθεριακών συντρόφων.

Την επόμενη μέρα καταφτάνει και άλλος κόσμος για να στηρίξει τους καταληψίες της πλατείας και τελικά την Τρίτη τα ξημερώματα στις 17 Μάη η αστυνομία εκκενώνει την πλατεία. Το απόγευμα της ίδιας μέρας δεκάδες χιλιάδες γεμίζουν την πλατεία σε ένδειξη αλληλεγγύης και ξεκινάει η κατάληψή της που θα διαρκέσει ένα μήνα.

Οι συνελεύσεις γενικεύτηκαν και προέκυψαν οι πρώτες επιτροπές ή ομάδες εργασίας όπως η νομική, η πληροφόρησης και σεβασμού (η επονομαζόμενη «σεβασμού» ήταν υπεύθυνη για την αποτροπή συγκρούσεων στην κατελημμένη πλατεία – πρόκειται ουσιαστικά για ένα είδος εσωτερικής αστυνόμευσης), παρά το γεγονός ότι δεν χρησιμοποιούσαν βία. Ουσιαστικά αυτό που έκαναν ήταν να μην χρησιμοποιούν βία, αλλά όταν έβλεπαν κόσμο που ήθελε να προχωρήσει λίγο παραπάνω και να συγκρουστεί ή φαινόταν σε εκείνους ότι ήθελε να συγκρουστεί με την αστυνομία, τον κύκλωναν ένα μεγάλο πλήθος αυτής της «ομάδας σεβασμού» και έχοντας τα χέρια ψηλά με τον γνωστό αυτισμό έλεγαν «όχι στη βία, όχι στη βία»!

Η απαγόρευση συγκεντρώσεων στην Sol από το κεντρικό εκλογικό συμβούλιο – σημειωτέον ότι πλησιάζουν εκλογές της 22ης Μάη -προκάλεσε το αντίθετο αποτέλεσμα. Πλήθος κόσμου κατέφθασε στην Πλατεία όπου συζητούσαν σε συνελεύσεις και πηγαδάκια για την τρέχουσα κατάσταση.

Εν τω μεταξύ το κίνημα εξαπλώθηκε και στο υπόλοιπο της ισπανικής επικράτειας όπου καταλήφθηκαν πλατείες σε πολλές πόλεις. Οι διεκδικήσεις που αντηχούσαν στα μίντια και στις συνελεύσεις ήταν αποκλειστικά

οι προτάσεις των πιο ρεφορμιστικών τμημάτων του κινήματος. Πρόκειται για αιτήματα που σχετίζονται με τη μεταρρύθμιση του εκλογικού νόμου, τον αποτελεσματικό διαχωρισμό των κρατικών εξουσιών, την καταπολέμηση της διαφθοράς και τη σύσταση μηχανισμού ελέγχου των τραπεζικών ιδρυμάτων από την πολιτεία. Παρ' όλα αυτά η παρουσία των ελευθεριακών στις συνελεύσεις ενίσχυσε τον αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα του κινήματος, αλλά όχι σε τέτοιο βαθμό ώστε να κατορθώσει να αποτελέσει πραγματικό αντίβαρο στα ρεφορμιστικά αιτήματα.

Ενα άλλο σημαντικό ζήτημα είναι ο απόλυτα πασιφιστικός χαρακτήρας αυτών των κινητοποιήσεων. Εφτανε κανείς στο σημείο να βιώνει καταστάσεις τελείως γελοίες, όπου ομάδες ανθρωπιστών, χριστιανοί βάσης κ.ά. φώναζαν για ώρα «όχι στη βία παράγοντας μια αυθεντική ψύχωση ενάντια στη σύγκρουση που τουλάχιστον στη Μαδρίτη συνεχίζει μέχρι σήμερα.

Οι πρώτες μέρες ήταν οι πιο έντονες και κάθε στιγμή ήταν παρούσα η πιθανότητα να χάσει ο ρεφορμισμός τον έλεγχο του κινήματος των συνελεύσεων. Ωστόσο οι ελευθεριακοί της Μαδρίτης, οι μόνοι που δοκίμασαν άλλη κατεύθυνση, παραμένουν περιμένοντας και εμπλεκόμενοι στις επιτροπές και ομάδες εργασίας χωρίς να αμφισβητούν το γενικό δόγμα της μη βίας και αποφεύγοντας κινήσεις που θα προκαλούσαν να βγει ο κόσμος πραγματικά στο δρόμο προσπερνώντας τα όρια που έθετε η Puerta del Sol, όπου άρχισε ήδη να φουσκώνει το κίνημα 15 Μάη.

Η Sol κλείστηκε στον εαυτό της και πολλοί αγωνιστές –μαζί και εγώ– αποφασίσαμε να εγκαταλείψουμε τις συνελεύσεις όντας αηδιασμένοι από την πολιτική ρεφορμιστική μανιπουλάτσια. Ενα μήνα μετά το κίνημα αποφάσισε να αποκεντρωθεί και να δημιουργήσει συνελεύσεις σε γειτονιές και χωριά σε μια προσπάθεια ενός ευρύτερου συντονισμού. Αυτές οι συνελεύσεις σε γειτονιές και χωριά συνεχίζουν μέχρι και σήμερα αν και μειώθηκαν σημαντικά. Από τις 120 που ήταν στην αρχή με χιλιάδες συμμετεχόντων τώρα απομένουν περίπου γύρω στις 30, αν δεν κάνω λάθος. Το κίνημα 15 Μάη είχε και συνεχίζει να έχει κάποιες ενδιαφέρουσες πτυχές. Αυτή την περίοδο πραγματοποιήθηκαν δεκάδες παράνομων διαδηλώσεων, καταλήφθηκαν χώροι, αποτράπηκαν εξώσεις και γενικά αναζωογονήθηκε το ενδιαφέρον για τα κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα. Το δίχως άλλο, οι αρνητικές πτυχές (υπερβολικά ρεφορμιστικός λόγος, μετωπική άρνηση της χρήσης βίας, ανάδειξη ηγετών, μετατροπή των κινητοποιήσεων σε γιορτινές πορείες και περφόρμανς, μεταξύ άλλων) θέτουν σοβαρές αμφιβολίες σχετικά με την ικανότητα του κινήματος αυτού να κινηθεί προς μια κατεύθυνση επαναστατική.

Η γενική απεργία της 29ης Μάρτη 2012 σήμανε μια εκτροπή, λόγω των γεγονότων που έλαβαν χώρα στη Βαρκελώνη (μεγάλη αντικαπιταλιστική

διαδήλωση, μεγάλης κλίμακας ταραχές, εκατοντάδες πυρπολημένοι κάδοι, επιθέσεις σε τράπεζες και στην αστυνομία). Η εξέλιξη του κινήματος των συνελεύσεων στην Βαρκελώνη έλαβε ένα χαρακτήρα πιο αποφασιστικά αντικαπιταλιστικό, μερικώς λόγω της ύπαρξης συνελεύσεων γειτονιάς πριν από την ανάδυση του κινήματος 15 Μάη, αλλά και γιατί οι ελευθεριακοί και άλλες ομάδες δεν έχουν αναστολές να απαντήσουν στις αστυνομικές επιθέσεις στην ίδια γλώσσα.

Άλλη σημαντική πτυχή που προκύπτει απ' το κίνημα 15 Μάη και θα μπορούσε να εξηγήσει σε ένα βαθμό τον θιουδαδανισμό του (που μπορεί ελεύθερα να αποδοθεί ως κοινωνισμός των πολιτών ή απλά ρεφορμισμός) είναι η κοινωνική του σύνθεση. Το κίνημα συνίσταται κατά βάση από κόσμο της μεσαίας τάξης, ανθρώπους που φοβούνται το ενδεχόμενο της ανεργίας και της εξαθλίωσης, γαλουχημένους με τις δημοκρατικές αξίες, που ποτέ πριν δεν είχαν συμμετάσχει σε κοινωνικούς αγώνες.

Αν το κίνημα των συνελεύσεων δεν ριζοσπαστικοποιήσει τον κοινωνικό του λόγο και αν δεν διευρύνει την ταξική του σύνθεση, υπάρχει σοβαρός κίνδυνος αυτά τα κοινωνικά στρώματα να τα χωνέψει η φασιστική προπαγάνδα, η οποία είναι πολύ ενεργή τελευταία. Η υπερβολική μετριοπάθεια του πολιτικού λόγου και η φοβία απέναντι στη χρήση της βίας πρέπει να ξεπεραστούν, κατά τη γνώμη μου. Υπάρχει μια αφελής πίστη στους κόλπους του κινήματος 15-Μ σχετικά με την νομιμότητα και τη δικαιοσύνη κάποιων νορμών, όπως το ισπανικό Σύνταγμα, ή το γεγονός ότι η διαμαρτυρία νομιμοποιείται με το να είναι πασιφιστική αν και χωρίς αδειοδότηση από τις Αρχές, δηλαδή παράνομη.

Υπάρχει επίσης ένας πολιτικός λόγος που βασίζεται στο «είμαστε το 99%» αρνούμενος έτσι την προφανή ύπαρξη εκατομμυρίων ατόμων με αντιδραστική και συντηρητική νοοτροπία. Η κυβέρνηση, από την άλλη, δεν έχει την ίδια γνώμη και θα τροποποιήσει σύντομα τον ποινικό κώδικα ώστε να μπορεί να κατηγορήσει για τρομοκρατία όσους συμμετέχουν ή ενθαρρύνουν μη αδειοδοτημένες διαδηλώσεις, όπου προκαλούνται ταραχές, και επίσης είναι πιθανόν να ποινικοποιήσει την παθητική αντίσταση κατά των Αρχών – η οποία πριν θεωρούνταν πταίσμα – μετατρέποντάς τη σε ποινικά κολάσιμο αδίκημα, δηλαδή κακούργημα. Η αστυνομία είναι κάθε φορά πιο βίαιη κι επιθετική, και δεν έχει αναστολές να χτυπήσει πασιφιστές διαδηλωτές ενόσω αυτοί «γυρνάνε και τ' άλλο μάγουλο».

Κλείνοντας, θεωρώ ότι τα κινήματα αγώνα, οι συνελεύσεις και όλα τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας πρέπει τουλάχιστον να διεκδικήσουν το δικαίωμα στην αυτοάμυνα (ή όπως λέμε εδώ στην Ελλάδα στην αντιβία) και να μην αφήνουμε μόνους τους ανθρώπους οι οποίοι συλλαμβάνονται είτε κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων, είτε εκτός αυτών. Επίσης θεωρώ απαραίτητο να μην χάνουμε ποτέ το αναρχικό πρόσημο στον λόγο μας,

να αγωνιζόμαστε πάντα ενάντια στις φυλακές, ενάντια σε κάθε μορφή κυριαρχίας, ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά και ότι μόνο έτσι ίσως υπάρχει μια πιθανότητα να εκτραπούν τα πράγματα προς μια επαναστατική κατεύθυνση. Ίσως έθιξα περισσότερα ζητήματα από ό,τι μας επιτρέπει ο χρόνος. Σας ευχαριστώ πολύ.

Εισηγήτρια

Να σημειώσουμε ότι λόγω των χθεσινών γεγονότων και της πίεσης του χρόνου που υπήρχε, ο σύντροφος από την Ισπανία (Χοσέ Ροντρίγκεζ) διευκόλυνε τη χθεσινή μέρα και επέλεξε να μην τοποθετηθεί. Επομένως, η χθεσινή του ομιλία θα μοιραστεί γραπτώς. Τον ευχαριστούμε για αυτό.

Τον λόγο έχει η Πόλα Ρούπα, μέλος του Επαναστατικού Αγώνα.

Πόλα Ρούπα

Καλησπέρα και από εμένα.

Ο σύντροφος Χοσέ αναφέρθηκε πριν στην κρίση στην Ισπανία. Η Ισπανία είναι η επόμενη χώρα που χτυπάει σοβαρά αυτή η κρίση. Η κρίση αυτή χτύπησε ήδη την Ελλάδα, το γνωρίζουμε όλοι. Έχει ξεκινήσει εδώ και χρόνια και έχει εκφραστεί με διάφορους τρόπους: μέσα από την κρίση του χρηματοπιστωτικού συστήματος, με την κρίση των πρώτων υλών, με τη κρίση των χρηματιστηρίων. Όλες αυτές οι μορφές που λαμβάνει αποτελούν εκφάνσεις μιας ενιαίας κρίσης, κατά την άποψή μου, της συστημικής κρίσης. Πρόκειται για μια πραγματική κρίση – δεν είναι προσχηματική. Αυτή η κρίση είναι πραγματική και είναι η πιο σοβαρή κρίση του συστήματος στην ιστορία του. Κατά την άποψή μου είναι σοβαρότερη και από αυτή του '29 για τους εξής λόγους: είναι η πρώτη παγκόσμια κρίση, είναι πιο βαθιά ακόμα και από αυτή γιατί η αλληλεξάρτηση του συστήματος έχει προχωρήσει τόσο, που είναι πολύ πιο δύσκολο σήμερα ελεγχθεί, και τα περιθώρια ανάπτυξης του συστήματος είναι πάρα πολύ περιορισμένα σε σχέση με εκείνη την περίοδο.

Υπάρχουν απόψεις ακόμα και στον α/α χώρο, οι οποίες στηρίζουν την άποψη ότι αυτή η κρίση δεν είναι υπαρκτή, είναι προσχηματική. Αυτή η θέση, κατά τη γνώμη μου, είναι λάθος και εγκυμονεί κινδύνους. Ένας κίνδυνος είναι ότι εύκολα μπορεί να εγκλωβιστούμε σε λογικές καθεστωτικές όσον αφορά την επίλυσή της. Και πιο συγκεκριμένα σε καθεστωτικές λογικές που αφορούν τη σοσιαλδημοκρατία και δίνουν μια σειρά προτάσεων-λύσεων διεξόδου, οι οποίες, κατά την άποψή μου, είναι λάθος.

Η κρίση αυτή οφείλεται στη δυναμική του συστήματος. Είναι το ίδιο το σύστημα το πρόβλημα. Είναι το κεφάλαιο το πρόβλημα. Είναι οι διαχωρισμοί,

οι κοινωνικοί και ταξικοί που ευθύνονται για αυτή τη κρίση. Κατά την άποψή μου μια επαναστατική θέση που μπορεί να στηρίξει το επαναστατικό πρόταγμα σήμερα, οφείλει να αναγνωρίσει αυτή τη δυναμική, γιατί εύκολα με αυτό ξεμπερδεύουμε με καθεστωτικές λογικές που προτείνουν πολιτικές διαχείρισής της οι οποίες είναι αδιεξοδικές και αντι-επαναστατικές.

Μια ανάλυση για την κρίση πιστεύω ότι είναι βασική προϋπόθεση για να επικοινωνήσουμε με την κοινωνία σήμερα. Γιατί η κοινωνία σήμερα θέτει πρακτικά ζητήματα ως ερωτήματα, ερωτήματα που αφορούν: την κρίση χρέους για την Ελλάδα, πώς θα λύσουμε το πρόβλημα του χρέους, αν πρέπει να βγούμε από την ΟΝΕ ή όχι, αν πρέπει να βγούμε από την ΕΕ ή όχι, αν πρέπει να γυρίσουμε στη δραχμή ή όχι, αν υπάρχει πολιτικός τρόπος διαχείρισης και διεξόδου από το πρόβλημα.

Κατά την άποψή μου οι επαναστάτες οφείλουν να οπλιστούν πρώτα απ' όλα θεωρητικά για να επικοινωνήσουν πάνω σε αυτά τα ζητήματα με όσους περισσότερους ανθρώπους γίνεται και για να μπορέσουν να παρουσιάσουν μια εμπεριστατωμένη θέση για την ίδια την Επανάσταση. Γιατί, κατά την άποψή μου, η μόνη λύση σε αυτή την κρίση είναι η Επανάσταση.

Αυτή η κρίση μας προσφέρει ευκαιρίες. Η κοινωνία «βράζει». Υπάρχει έντονος κοινωνικός προβληματισμός σε σχέση με το μέλλον, εκδηλώνονται διάφορες μορφές αντίστασης και αντίδρασης στο καθεστώς και ενισχύονται πολιτικά τα άκρα. Αυτή την κοινωνική και πολιτική ρευστότητα αν δεν μπορέσουμε να τη διαχειριστούμε και να την εκμεταλλευτούμε, ώστε η εξέλιξη, η παγίωση κοινωνικά αυτής της ρευστής κατάστασης να καταλήξει προς συμφέρον δικό μας, όχι μόνο θα χαθεί μια μεγάλη ευκαιρία για εμάς που μας δίνεται από την ιστορική συγκυρία που διανύουμε, αλλά θα βρεθούμε σε πάρα πάρα πολύ δύσκολη θέση.

Βρισκόμαστε σε ένα δίλημμα αυτή την περίοδο. Η θα επιχειρήσουμε τώρα τη διαμόρφωση ενός επαναστατικού κινήματος που θα μπορέσει να προωθήσει το επαναστατικό πρόταγμα ή θα χαθούμε.

Ενα επαναστατικό κίνημα οφείλει να συγκροτηθεί εδώ και τώρα και να έχει βασικές κατευθύνσεις και βασικές θέσεις:

Πρώτα απ' όλα τη διαμόρφωση συνεκτικών θέσεων για την κρίση. Τις αιτίες, τις προοπτικές διεξόδου από αυτήν.

Την ετοιμότητα για να έχουμε αποτελεσματική πολιτική αντιπαράθεση με τις καθεστωτικές λογικές όλες.

Τη διαμόρφωση επαναστατικών προτάσεων τώρα, μέσα από τις οποίες μπορούμε να επικοινωνήσουμε με την κοινωνία και να δώσουμε διεξόδους πρακτικές για την ίδια την Επανάσταση.

Τη διαμόρφωση δομών που θα μπορούν να δίνουν εδώ και τώρα πρακτικές

λύσεις σε προβλήματα καθημερινά για αυτούς που πλήττονται περισσότερο από την κρίση. Παραδείγματα χάριν προβλήματα στέγης, διατροφής, ένδυσης, περίθαλψης.

Τη δημιουργία πολύμορφων δομών δράσης με κεντρικό πολιτικό χαρακτήρα που θα επικεντρώνουν στη προώθηση της σύγκρουσης με την κεντρική εξουσία.

Τη δημιουργία δομών αυτοπροστασίας για τους αγωνιστές από τις πάσης φύσης επιθέσεις του καθεστώτος.

Την οργάνωση σε ομοσπονδία του επαναστατικού κινήματος που θα συμπεριλαμβάνει όλες τις πολιτικές δραστηριότητες και οργανώσεις.

Η διαμόρφωση ενός επαναστατικού κινήματος οφείλει να ξεκινήσει τώρα. Τα ζητήματα που μπαίνουν είναι επιτακτικά: αν δεν κάνουμε Επανάσταση, θα ζήσουμε έναν νέο ολοκληρωτισμό. Το γνωρίζουμε όλοι. Αντιθέτως, οι υποκειμενικές συνθήκες κατά την άποψή μου είναι αντιστρόφως ανάλογες με τις αντικειμενικές, με την έννοια ότι δεν μπορούμε να ανταποκριθούμε σήμερα στις προκλήσεις τις ιστορικές.

Αντί να επικεντρώνουμε σε πολιτικές κατεύθυνσης σύγκρουσης με την κεντρική εξουσία, εγκυμονείται ο κίνδυνος ο αγώνας σήμερα να χαθεί στις άπειρες θεματικές και κατευθύνσεις, οι οποίες αδυνατούν όχι μόνο να επικοινωνήσουν μεταξύ τους, αλλά δεν έχουν και πολιτικό περιεχόμενο που να μπορεί να συνδεθεί με την ίδια την κοινωνία και το κύριο ζητούμενο σήμερα, που είναι το ξεπέρασμα αυτής της κρίσης.

Σημειώνεται μια έντονη τάση προς τον εναλλακτισμό, σημειώνεται μια έντονη τάση αφομοίωσης προς καθεστωτικές κατευθύνσεις, και τελευταίο παράδειγμα, για μένα, αυτής της κατάστασης ήταν το γεγονός ότι πολλοί ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ στις τελευταίες εκλογές. Κατά την άποψή μου ο ΣΥΡΙΖΑ είναι το τελευταίο καταφύγιο του καθεστώτος στην Ελλάδα. Όχι γιατί μπορεί να διαχειριστεί την κρίση. Κανείς δεν μπορεί να διαχειριστεί την κρίση. Οι μόνοι που μπορούμε να λύσουμε το πρόβλημα, είμαστε εμείς στην πραγματικότητα. Με την Επανάσταση.

Ο λόγος που προτιμούν τον ΣΥΡΙΖΑ - και που θεωρώ πως αποτελεί το τελευταίο τους καταφύγιο- είναι γιατί είναι το μόνο κόμμα που μπορεί να διαχειριστεί κοινωνικά το πρόβλημα. Επειδή άμεσα θα έχουμε κατάρρευση της ελληνικής οικονομίας με την έξοδο από την ΟΝΕ και την επιστροφή στη δραχμή, όπως όλοι ξέρουμε, ο ΣΥΡΙΖΑ θα έρθει να διαχειριστεί την κοινωνική οργή και θα καταφέρει, κατά την άποψή μου, να φτιάξει ένα τείχος προστασίας για το καθεστώς. Στην πραγματικότητα το δίλημμα για όποιον ψηφίζει τώρα: ΣΥΡΙΖΑ ή αποχή από τις εκλογές είναι ότι διαλέγει ανάμεσα στην κοινωνική ομαλότητα και την έκρηξη.

Κατά την άποψή μου οφείλουμε τώρα επίσης, να διαμορφώσουμε θέσεις πάνω στο ζήτημα της ίδιας της Επανάστασης και της επαναστατικής κοινωνίας. Οφείλω να αναφέρω βέβαια και το ζήτημα του ένοπλου αγώνα μέσα σε όλα αυτά. Αποψή μου είναι ότι είναι πολύ σημαντική η ανάπτυξη ένοπλου αγώνα αυτή την περίοδο γιατί στην πραγματικότητα μέσω αυτού του αγώνα έχεις μοναδικές ευκαιρίες να κοινωνικοποιήσεις το επαναστατικό-βίαιο-ανατρεπτικό πρόταγμα. Και αυτό, βέβαια, στο βαθμό που προϋπάρχει μια στρατηγική πάνω στον αγώνα αυτό. Και αυτή η στρατηγική αφορά δυο κατευθύνσεις: η πρώτη είναι η υπονόμευση των δομών του συστήματος που έχουν κεντρικό ρόλο στη λειτουργία του· και δεύτερον η απόπειρα κοινωνικοποίησης στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό μιας επαναστατικής ανάλυσης για την κρίση και τις προοπτικές διεξόδου από αυτήν.

Όσο αφορά το ζήτημα των προταγμάτων σε σχέση με ένα επαναστατικό κοινωνικό μετασχηματισμό αυτές οι προτάσεις είναι οι εξής:

-Άμεση παύση πληρωμών για το σύνολο του ελληνικού χρέους

-Εξοδο από την ΟΝΕ και την ΕΕ.

-Κατάλυση του συστήματος της οικονομίας της αγοράς και του καπιταλισμού, άμεση απαλλοτρίωση των εταιριών «κοινής ωφέλειας» που είτε βρίσκονται στα χέρια του κράτους είτε έχουν ιδιωτικοποιηθεί.

-Κατάργηση του κράτους και της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας.

-Απαλλοτρίωση όλης της μεγάλης ιδιοκτησίας, δημόσιας ή ιδιωτικής.

-Δημιουργία οριζόντιων μορφών οικονομικής οργάνωσης έξω από τη λογική του κέρδους.

-Δημιουργία οριζόντιων μορφών κοινωνικής και πολιτικής οργάνωσης παντού και κατάργηση κάθε διαχωρισμού κοινωνικού, ταξικού, φυλετικού, εθνικού.

Ο πυρήνας μια επαναστατικής κοινωνικής οργάνωσης μπορεί να είναι η «Κομμούνα» ή «Κοινότητα».

Οι συνελεύσεις παντού στο χώρο δουλειάς, στις γειτονιές, τα χωριά, τις πόλεις θα αποτελούν τον χώρο λήψης αποφάσεων για κάθε δραστηριότητα.

Μια Επανάσταση σήμερα δεν μπορεί να γίνει με άλλο τρόπο πέρα από τη βία – δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο παρά μια ένοπλη Επανάσταση όπως πάντα στην ιστορία.

Για αυτό για μένα μια συζήτηση, για παράδειγμα, σήμερα για τον ένοπλο αγώνα, είναι μια συζήτηση για την ίδια την Επανάσταση.

Θα καταθέσω μια προσωπική σκέψη. Όλο αυτό το χρονικό διάστημα που βρίσκομαι σε αυτόν τον χώρο, ένας ήταν ο μεγαλύτερός μου φόβος. Οτι μπορεί να βρεθώ σε συνθήκες ιστορικές με τεράστιες ευκαιρίες ανατροπής του συστήματος και να μην έχω τις δυνατότητες να τις εκμεταλλευτώ προς

την Επανάσταση.

Πιστεύω ότι δεν πρέπει να χάσουμε αυτή την ευκαιρία και να οργανώσουμε ένα κίνημα επαναστατικό εδώ και τώρα. Γιατί στην πραγματικότητα το δίλημμα είναι ένα. Η θα κάνουμε την Επανάσταση ή θα χαθούμε.

Ευχαριστώ.

Χρήστος Τσιγαρίδας

Η ιδεολογικοπολιτική ζύμωση, η προπαγάνδισή και η αντιπληροφόρηση είναι μόνιμες και βασικές ανάγκες στην έμπρακτη διαδικασία και δράση, Σε ορισμένες μάλιστα περιόδους αυτή η ανάγκη γίνεται πιο επιτακτική και μπορεί να έχει αποφασιστική και καθοριστική σημασία για την δημιουργία των προϋποθέσεων για την επαναστατική αλλαγή της σημερινής καπιταλιστικής εκμεταλλευτικής κοινωνίας.

Το ΠΑΣΟΚ, μετά τις τελευταίες αστικές εκλογές το 2009, ανέλαβε την κυβέρνηση και την κύρια ευθύνη για τους πολιτικούς χειρισμούς, που χρειάζονται για την προσαρμογή όλο και πιο πολύ στις ανάγκες και τα σχέδια της συνολικής εξέλιξης και κρίσης όλου του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτό το πράγμα είναι πια ξεκάθαρο σε όλους, δηλώνεται κιόλας από πολλούς, με άμεσο και έμμεσο τρόπο, ανεξάρτητα από τη συγκεκριμένη κοινωνική και πολιτική τους τοποθέτηση, τις ερμηνείες που δίνουν και τις διάφορες προτροπές και συμβουλές τους. Το ΠΑΣΟΚ πέτυχε στις επιδιώξεις του γιατί κατάφερε, με την δημαγωγία και την καλλιέργεια συγχύσεων και αυταπατών, να παραμερίσει στην αρχή και να διαλύσει και να ισοπεδώσει τόσο τους προλετάριους και όλο τον λαό γενικά, όσο και τις πιο συνειδητές, τις πρωτοποριακές και επαναστατικές δυνάμεις του λαϊκού κινήματος με το να παρουσιάζεται σαν φορέας κάποιας δήθεν σοβαρής κοινωνικής αλλαγής. Σε αυτή του όμως την επιχείρηση δεν θα τα κατάφερνε, αν δεν είχε την ουσιαστική σύμπραξη και των άλλων καθεστωτικών πια δυνάμεων, που είναι τα επίσημα αριστερά κόμματα με την ρεφορμιστική ιδεολογία και πρακτική τους.

Αφού δημιούργησε ένα εκατομμύριο ανέργους, έκλεισε χιλιάδες μικρομεσαίες επιχειρήσεις, εξαθλίωσε τον λαό με φόρους και μειώσεις μισθών και συντάξεων, παράδωσε την κυβέρνηση μαζί με την Ν.Δ. σε υπάλληλο του διεθνούς κεφαλαίου για να ολοκληρώσει την καταλήστευση και εξαθλίωση του Ελληνικού λαού.

Η αδυναμία των επαναστατικών και λαϊκών δυνάμεων, στο σύνολο τους, να αντιταχθούν σε αυτά τα σχέδια και να προβάλλουν έμπρακτα μια διαφορετική επαναστατική προοπτική, οδήγησε στην εξουδετέρωση του λαϊκού και επαναστατικού κινήματος.

Σε αυτή την περίοδο, που ακόμα δεν τελείωσε, δημιουργήθηκε και καλλιεργήθηκε μια ομίχλη από αυταπάτες, συγχύσεις, λάθη και έντονο αποπροσανατολισμό. Αυτές τις αυταπάτες τις καλλιέργησαν και εξακολουθούν να τις τροφοδοτούν όλα τα επίσημα κόμματα, οι πολιτικοί τους οργανισμοί και οι καθεστωτικές κοινωνικές δυνάμεις. Ομως οι αυταπάτες και οι συγχύσεις σχετικά με την «έξοδο από την κρίση», από παραπάνω από ένα χρόνο πριν τις τελευταίες εκλογές και για πολύ καιρό μετά από αυτές, απέκτησαν μια μεγαλύτερη απήχηση και «πειστικότητα» στον κόσμο, στους προλετάριους και μέσα στις δυνάμεις του λαϊκού και επαναστατικού κινήματος, γιατί καλλιεργήθηκαν και τροφοδοτήθηκαν με ιδιαίτερο μάλιστα πάθος και από τις διάφορες αριστερές, εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις και ομάδες όπως επίσης και από τους λεγόμενους «ανένταχτους», «ανεξάρτητους» ή και «αυτόνομους» αριστερούς. Για όλους αυτούς, βέβαια, μια τέτοια δραστηριότητα τους είναι χρήσιμη, είτε γιατί έχουν γίνει και αυτοί φορείς της ρεφορμιστικής ιδεολογίας και πρακτικής των επίσημων αριστερών κομμάτων, είτε γιατί είναι σαν «ανένταχοι» και «ανεξάρτητοι» απόντες από τον οποιοδήποτε κοινωνικό και πολιτικό αγώνα που γίνεται ενάντια στο καθεστώς· βρίσκουν αυτό τον τρόπο για να διαθέτουν μια πολιτική «παρουσία», που βέβαια, μόνο φαινομενικά δεν είναι στην υπηρεσία του καθεστώτος, ενώ το γεγονός ότι σκορπίζουν και ακτινοβολούν συνέχεια και με κάθε τρόπο που μπορούν τη σύγχυση, τις αυταπάτες και την πολιτική ηττοπάθεια και υποταγή, τους βοηθάει να εντάσσονται και να τακτοποιούνται μέσα στο υπάρχον εκμεταλλευτικό καθεστώς.

Ποια πρέπει να είναι τα στηρίγματα της επαναστατικής πρακτικής που να ανταποκρίνονται και να συνδυάζονται με τον επαναστατικό σκοπό

α) οι ξεκάθαρες και ειλικρινείς συνεργασίες και συλλογική δράση τόσο μέσα σε κάθε ιδιαίτερη οργανωτική λειτουργία, όσο και ανάμεσα στις διάφορες πολιτικές ομάδες ή οργανώσεις όπου μπορούν να υπάρξουν,

β) ο αλληλοσεβασμός και άρα και αυτοσεβασμός στις ιδιαιτερότητες και τις ενδεχόμενες διαφορές εκτιμήσεων και διαφωνίες,

γ) η έμπρακτη προσπάθεια αναγνώρισης, αντιμετώπισης και χτυπήματος - ξεπεράσματος των λαθών, των αδυναμιών και κύρια των θεωρητικοποιήσεών τους.

Πρέπει να υπάρξουν οι κατάλληλες πολιτικές πρωτοβουλίες που να προβάλλουν και να ενισχύουν τον σκοπό και την στρατηγική του επαναστατικού λαϊκού αγώνα. Σκοπός και στρατηγική που είναι: να φανεί η κοινωνική αναγκαιότητα για την ανατροπή και καταστροφή του σημερινού καπιταλιστικού καθεστώτος, και παράλληλα να φανερωθεί και να καλλιεργηθεί στην πράξη, ότι κάτι τέτοιο είναι πραγματοποιήσιμο

και μπορεί να γίνει με μόνιμη, μακρόχρονη και σκληρή σύγκρουση ενάντια του.

Για να προχωράμε σ' αυτό το σκοπό του επαναστατικού λαϊκού αγώνα, χρειάζεται να επιδιώκουμε την «πολιτική ήττα» του σημερινού καθεστώτος. Η «πολιτική ήττα» του καθεστώτος είναι προϋπόθεση για να χτυπηθεί και να ανατραπεί και στρατιωτικά, πράγμα που θα οδηγήσει στην κατάκτηση της κοινωνικής και πολιτικής δύναμης και εξουσίας από το ένοπλο λαϊκό και επαναστατικό κίνημα. Η «πολιτική ήττα» του καθεστώτος δεν έχει σχέση με την όποια «εκλογική ήττα» του, ούτε με κυβερνητικές αλλαγές και εναλλαγές, ούτε βέβαια με το κουβεντολόι, τις ατελείωτες αναλύσεις και την θεωρητικολογία για την «κοινωνική αδικία» και τους «παραλογισμούς του καπιταλισμού», πράγματα που στο κάτω-κάτω τα ξέρουν πια όλοι. Δεν μπορεί επίσης να προκύψει σαν αποτέλεσμα κάποιων διεκδικητικών ταξικών αγώνων που το καθεστώς μπορεί κάθε φορά που γίνονται, να τους ικανοποιεί ή όχι, και πάντα μέσα στα πλαίσια της δικής του νομιμότητας και συντήρησης, που φυσικά και αυτή την καταπατάει όταν χρειάζεται να εξασφαλίσει την κυριαρχία και εξουσία του.

Η «πολιτική ήττα» του καθεστώτος θα έρθει σαν το αποτέλεσμα μιας δυναμικής εξέλιξης της συνειδητοποίησης από τους προλετάρους και τις οργανωμένες δυνάμεις του επαναστατικού και λαϊκού κινήματος για την αναγκαιότητα να ανατραπεί το καπιταλιστικό καθεστώς και, σαν το συνεχόμενο και έμπρακτο φανέρωμα της δυνατότητας που υπάρχει, για να πετύχει η ανατροπή του. Αρα, η «πολιτική ήττα» του καθεστώτος θα προχωράει όσο θα εξελίσσεται η γενική διάθεση, σε συγκεκριμένη θέληση και οργανωμένη πρακτική ενάντια του, για την ανατροπή του και για τη δημιουργία επαναστατικής κοινωνικής αλλαγής. Δηλαδή, με άλλα λόγια, κάθε βήμα ανάπτυξης της επαναστατικής ταξικής συνείδησης σημαίνει παράλληλα και ένα βήμα για την «πολιτική ήττα» του καθεστώτος.

Η συνειδητοποίηση όμως της αναγκαιότητας και της δυνατότητας για επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας, δεν μπορεί να δημιουργηθεί στις σημερινές ιστορικές συνθήκες, χωρίς την χρησιμοποίηση της επαναστατικής και λαϊκής βίας ενάντια στην καθημερινή και ολόπλευρη καθεστωτική βία και τρομοκρατία που ασκεί ο καπιταλισμός.

Γι' αυτό η επαναστατική και λαϊκή βία σαν συγκεκριμένη πρακτική και σαν ιδεολογική-πολιτική αντίληψη, δεν είναι μια απλή τακτική για να χρησιμοποιείται σε ορισμένες περιόδους από τις δυνάμεις του επαναστατικού και λαϊκού κινήματος. Είναι ουσιαστικό και μόνιμο συστατικό του επαναστατικού λαϊκού αγώνα και του σκοπού του και άρα αποτελεί μια στρατηγική ανάγκη και επιλογή για τις οργανωμένες δυνάμεις του επαναστατικού και λαϊκού κινήματος, γιατί οι βίαιες-δυναμικές

ενέργειες είναι μόνιμη και βασική μορφή πάλης χωρίς βέβαια να είναι η μοναδική.

Δυστυχώς, κατά τη γνώμη μου, το καθεστώς κατόρθωσε να επιβάλλει και να καθιερώσει, ακόμα και μέσα στη σκέψη και τη συμπεριφορά μεγάλο μέρος του εργαζόμενου λαού που βιώνει την εξαθλίωση και την απόλυτη φτώχεια, την ΑΠΟΔΟΧΗ και την ΑΝΟΧΗ για το σύστημα της καπιταλιστικής εξουσίας και να τον αποπροσανατολίσει για τις αιτίες της κατάστασης του.

Συνοψίζω. Για να μπορέσει λοιπόν να στεριώσει και να αναπτυχθεί το επαναστατικό και λαϊκό κίνημα στις σημερινές συνθήκες, χρειάζεται:

-Να γίνεται και να δυναμώνει η πρακτική της σύγκρουσης ενάντια στο καπιταλιστικό εκμεταλλευτικό καθεστώς με όλους τους τρόπους και τις μορφές πάλης και σε όλους τους τομείς της κοινωνικής και πολιτικής ζωής.

-Να αποκαλύπτεται ότι τα επίσημα αριστερά ρεφορμιστικά κόμματα δεν θέλουν και δεν μπορούν να υπερασπίζονται ούτε τα άμεσα, ούτε και τα γενικότερα επαναστατικά ταξικά συμφέροντα των προλετάρων και ότι παράλληλα η δραστηριότητα τους γίνεται ενάντια στην οποιαδήποτε επαναστατική προοπτική αλλαγής της σημερινής κοινωνίας. Και αυτό το πράγμα χρειάζεται να το αντιληφθούν οι αγωνιστές που δεσμεύονται μέσα σ' αυτά και να αρχίσουν να παίρνουν την ευθύνη για καινούργιες πολιτικές πρωτοβουλίες και για έμπρακτη δράση σε διαφορετική προοπτική από εκείνη που προσφέρει ο ρεφορμισμός, που δεν είναι παρά η προοπτική της μόνιμης διατήρησης του σημερινού καπιταλιστικού εκμεταλλευτικού καθεστώτος.

-Να προχωράει η ιδεολογική, η πολιτική και η οργανωτική αυτονόμηση δυνάμεων του επαναστατικού και λαϊκού κινήματος από την κυριαρχία όλων των αστικών και ρεφορμιστικών καθεστωτικών δυνάμεων και των κομματικών και συνδικαλιστικών φορέων τους. Αυτή η αυτονόμηση και η αντίστοιχη επαναστατική συγκρότηση που συνεπάγεται μπορεί να προχωράει μόνο με τον έμπρακτο αγώνα και την σύγκρουση ενάντια στην καπιταλιστική εξουσία και σε όλες τις μορφές και τους τρόπους που αυτή εκδηλώνεται μόνιμα και καθημερινά.

-Να προσπαθούμε έμπρακτα να δημιουργούμε και άλλες συνθήκες που είναι απαραίτητες για το προχώρημα και το δυνάμωμα του επαναστατικού λαϊκού αγώνα. Τέτοιες απαραίτητες συνθήκες είναι: α) η καταπολέμηση της ιδεολογικής κυριαρχίας και των τρόπων που βρίσκει το εκμεταλλευτικό καθεστώς για να την επιβάλλει άμεσα ή έμμεσα, β) η καταπολέμηση επίσης, της τάσης που υπάρχει για να θεωρητικοποιούνται τα λάθη και οι αδυναμίες, πράγμα που είναι ένα από τα μεγαλύτερα εμπόδια για την ανάπτυξη επαναστατικού και λαϊκού κινήματος και ουσιαστικά καταστρέφει τις δυνάμεις του, γ) η συγκεκριμένη προσπάθεια για την κατοχύρωση και

αξιοποίηση των μέχρι τώρα κατακτήσεων, εμπειριών και γνώσεων του επαναστατικού λαϊκού αγώνα, που οι πιο βασικές από αυτές είναι:

1) η επαναστατική και λαϊκή βία ενάντια στο καπιταλιστικό καθεστώς σαν συγκεκριμένη δυνατότητα πολιτικής πρακτικής που ανοίγει επαναστατική προοπτική.

2) η πρακτική της αντιπληροφόρησης, της προπαγάνδισης και της ιδεολογικής και πολιτικής ζύμωσης που είναι μόνιμες ανάγκες αλλά και όπλα του επαναστατικού και λαϊκού κινήματος.

3) η παρανομία σαν επιλεγμένη πολιτική πρακτική και τοποθέτηση που επιδιώκει να αντιπαρατάσσεται στη «νομιμότητα» και να την χτυπάει. «Νομιμότητα» που το καπιταλιστικό εκμεταλλευτικό καθεστώς την επιβάλλει σαν πλαίσιο της πολιτικής δράσης και των κοινωνικών και ταξικών αγώνων, ώστε να μπορεί να τα ελέγχει και να μην τα αφήνει να γίνονται επικίνδυνα για την κυριαρχία και εξουσία των καπιταλιστών και έτσι να βάζει τεράστια εμπόδια για την δημιουργία και εξέλιξη επαναστατικής ταξικής συνείδησης.

4) εκείνα τα βασικά και αρκετά στοιχεία που υπάρχουν σαν μια ολοκληρωμένη, αλλά όχι και τελειωμένη ιδεολογική και πολιτική βάση του επαναστατικού λαϊκού αγώνα, όπως και για τη θεωρητική γενίκευση των εμπειριών αυτής της πρακτικής από τότε που πρωτοεμφανίζεται στη χώρα μας και σε άλλες χώρες, καθώς και σχετικά με τα προβλήματα που έχει δημιουργήσει στη σημερινή εποχή η παρατεινόμενη εξουσία και κυριαρχία του καπιταλιστικού συστήματος και των ξεχωριστών καθεστώτων και κρατικών μηχανισμών που το αποτελούν.

Χρειάζεται επίσης, να αρχίσει να γίνεται και μια δουλειά, συσχετισμένη με την υπόλοιπη δραστηριότητα που να σκοπεύει να αρχίσει να προσδιορίζει το περιεχόμενο της επαναστατικής κοινωνικής αλλαγής, όχι μόνο σαν την άρνηση του σημερινού καπιταλιστικού καθεστώτος, πράγμα που οπωσδήποτε είναι αναγκαίο και πρωταρχικό, αλλά και σαν πιο συγκεκριμένες τοποθετήσεις για αυτό που θέλουμε να φτιαχτεί πάνω στα ερείπια του.

Μια τέτοια δουλειά μπορεί να ενεργεί και σαν μια πρόσθετη δύναμη για την κινητοποίηση της διάθεσης όλων των προλετάρων και των οργανωμένων δυνάμεων του επαναστατικού και λαϊκού κινήματος σε πιο συγκεκριμένη θέληση, ενεργητικής συμμετοχής στον επαναστατικό λαϊκό αγώνα και την όλο και μεγαλύτερη ανάδειξη και προώθηση της επαναστατικής ταξικής συνείδησης.

Η πολιτική πρακτική που έχει σαν περιεχόμενο και στόχους της τις παραπάνω ανάγκες και τις αντίστοιχες επιδιώξεις, θα μπορέσει να οδηγήσει στο στέριωμα και το δυνάμωμα ιδεολογικό, πολιτικό και οργανωτικό των δυνάμεων του επαναστατικού και λαϊκού κινήματος Και μόνο σ' ένα

τέτοιο δυνάμωμα στηριγμένες θα μπορούν οι οργανωμένες λαϊκές και επαναστατικές δυνάμεις να εκμεταλλευτούν καλύτερα και σωστότερα και τις αντιθέσεις που κάθε φορά υπάρχουν ανάμεσα στις διάφορες μερίδες της κυρίαρχης τάξης, χωρίς να μπερδεύονται από αυτές και να σύρονται πίσω τους μέσα στις μεταβαλλόμενες πολιτικές καταστάσεις και τον λαβύρινθο του καπιταλιστικού καθεστώτος και έτσι όπως αυτός εκδηλώνεται στην καθημερινή ζωή.

Τι θα καταφέρουμε, θα φανεί στο μέλλον. Αν δεν τα καταφέρουμε, το σύστημα θα διαχειριστεί την κρίση και θα ανακάμψει.

Εισηγήτρια

Θα ακολουθήσει η ανάγνωση κειμένου του Δημήτρη Κουφοντίνα από τις φυλακές.

Δημήτρης Κουφοντίνας

Ο αγώνας σήμερα και η προοπτική της διεθνούς κοινωνικής επανάστασης ως απάντηση στη συστημική κρίση.

Εδώ και τέσσερα χρόνια εξελίσσεται μια παγκόσμια οικονομική και χρηματιστική κρίση που η διάρκεια της δεν μπορεί να προβλεφθεί, ενώ ο απίστευτος όγκος και οι συνθήκες συσσώρευσης του οικονομικού κεφαλαίου μπορεί να οδηγήσουν οποιοδήποτε στιγμή σε γενικευμένη χρηματιστική κρίση και παγκόσμιο κραχ. Η κρίση των ευρωπαϊκών τραπεζών και του ευρώ που αναπτύσσεται με αυξανόμενη ταχύτητα από τον περσινό Οκτώβριο, και επικεντρώνεται τώρα στην Ισπανία και την Ιταλία, το αποδεικνύει.

Η αστική τάξη αδυνατεί να βρει μία διέξοδο από την κρίση, όμως προσπαθεί με κάθε κόστος σε ανθρώπινο πόνο να διασώσει την ταξική της κυριαρχία. Από την επίθεση της για να φορτώσει όλο το βάρος της κρίσης στους αδύναμους απειλούνται οι ίδιες οι συνθήκες αναπαραγωγής των λαϊκών τάξεων. Στον σχεδιασμό της ευρωπαϊκής Νέας Τάξης οι αδύναμοι της χώρας μας τοποθετούνται απλώς σε κάπως καλύτερη μοίρα από τους πεινασμένους της υποσαχάριας Αφρικής, όπως με κυνισμό είπε η Λαγκάρτ.

Θα έλεγε βάσιμα λοιπόν κανείς ότι οι αντικειμενικές συνθήκες για αντίσταση και ανατροπή είναι πιο δεδομένες από ποτέ. Η υποκειμενικότητα όμως, ύστερα από τρεις δεκαετίες καταναλωτισμού, ενσωμάτωσης, θεσμικότητας, κυριαρχείται ακόμη από αυταπάτες, ελπίδες ειρηνικής αλλαγής και λογικές ανάθεσης. Το νήμα των επαναστατικών παραδόσεων έχει διακοπεί, η κουλτούρα της σύγκρουσης είναι αναιμική. Ατομικές στρατηγικές διάσωσης εκεί που θα έπρεπε να υπάρχουν μόνο συλλογικές

απαντήσεις. Σιωπή από εκείνους που έχουν την ηθική αρμοδιότητα να σαλπίσουν το κάλεσμα.

Και έλλειψη ενός πειστικού σχεδίου επαναστατικής μετάβασης στην εποχή του Ανθρώπου, μιας αποτελεσματικής απελευθερωτικής στρατηγικής. Ο Φρανσουά Σενέ σε ένα πρόσφατο άρθρο χρησιμοποίησε την όμορφη έκφραση των παλιών θαλασσοπόρων: «uncharted waters». Τα αχαρτογράφητα νερά όπου κανείς δεν ξαναταξίδεψε, για τα οποία δεν υπάρχει χάρτης, δεν υπάρχει ναυσιπλοϊκή οδός. Εμείς καλούμαστε να χαράξουμε πορεία βασισμένοι σε παλιούς χάρτες των ταξιδευτών της εξέγερσης.

Το μέλλον των εργαζομένων και των νέων εξαρτάται ολοκληρωτικά από την δυνατότητα τους να ανοίξουν αυτούς τους καινούργιους δρόμους, από τον τρόπο που η μαχητική και ακηδεμόνευτη δράση τους θα ανοίξει δρόμο στη σκέψη. Δράση που θα ξεκινά από τον αναστοχασμό και την επανοικειοποίηση όλων των κομματιών της συλλογικής μνήμης της επαναστατικής παράδοσης.

Ο αναστοχασμός γύρω από την ένοπλη εμπειρία της 17N οδηγεί στη σκέψη ότι το αναγκαίο υποκείμενο για την επανάσταση στην εποχή μας είναι ένα πολύμορφο κίνημα με συγκρουσιακή κατεύθυνση ρήξης, το οποίο θα προβάλλει τη λογική του συνδυασμού όλων των μορφών αγώνα, χωρίς η μία μορφή να μετατρέπεται από μέσο σε σκοπό και χωρίς καμία μορφή να παραπέμπεται στις ελληνικές καλένδες. Η δυναμική δράση θα πρέπει να γειώνεται με τους πραγματικούς κοινωνικούς αγώνες, να συνδέεται με την πραγματική κίνηση της ταξικής πάλης. Για να εμπλουτίσει πράγματι το οπλοστάσιο των κινητοποιούμενων υποτελών τάξεων, χρειάζεται να εξυπηρετεί τους αγώνες τους, να τίθεται έστω και άρρητα στην υπηρεσία των αγώνων τους, να μην τους υποκαθιστά αλλά μόνο να προεκτείνει ως ένα βαθμό αγώνες χαμένους μέσα στην καθεστωτική νομιμότητα.

Θα αναφερθώ ακόμη στην επανοικειοποίηση εκείνου του κομματιού της συλλογικής μνήμης που αφορά τους ακηδεμόνευτους ταξικούς αγώνες της μεταπολίτευσης, τον παλιό ναυσιπλοϊκό χάρτη που η κυριαρχία και η δαμασμένη αριστερά έχει καταχωνιάσει. Ποια σημάδια-σταθμούς να πρωτοαναφέρω; Η ίδια πρώτα πρώτα η αυθόρμητη λαϊκή εξέγερση της 17 Νοέμβρη του '73. Επειτα με τη μεταπολίτευση, η κατάληψη του Πολυτεχνείου και η μεγάλη πορεία για να την τιμήσει πριν από τις εκλογές, στις 15 Νοέμβρη του '74. Η πυρπόληση της αγγλικής πρεσβείας, η εισβολή στην αμερικάνικη πρεσβεία. Το Μαντέμ Λάκκο, το Μαντούδι, η Πίτσος, η Ιζόλα, η Εσκιμό, η ΑΕΓ, το μεγαλειώδες κίνημα των εργοστασιακών σωματείων. Η ΕΘΥΛ, η ΜΕΛ, το Πέραμα, τα Σπάτα, ο Καλαμάς. Τα οδοφράγματα στις 23 Ιούλη, στις 25 Μάη, οι φωτιές στην Αγία Βαρβάρα.

Σημάδια όλα αυτά και ορόσημα του αντικαθεστωτικού αγώνα, γιατί ξέφευγαν από τα τοπικά όρια και τα περιορισμένα αιτήματα και έφταναν στην ουσία του αγώνα για τη χειραφέτηση της κοινωνία: την αυτοοργάνωση παντού, στους χώρους δουλειάς, στη γειτονιά, στο χωριό, πέρα από τις συνδικαλιστικές και πολιτικές ηγεσίες. Τις τοπικές μικρές εξεγέρσεις, με τη χρήση της λαϊκής αντιβίας απέναντι στην καταστολή και τους απεργοσπάστες. Τη συλλογικότητα, την οργάνωση της αλληλεγγύης, την αναζήτηση άλλων μορφών αντίστασης και συνάρθρωσης των επιμέρους αντιστάσεων.

Όσοι κρατούν ζωντανή την επαναστατική φλόγα χρειάζεται να ερευνήσουν όλες αυτές τις εμπειρίες, όμως πάντοτε υπό την ανατρεπτική προοπτική. Οι ίδιοι θεωρούν ανάξιο να κρύβουν τις απόψεις τους: ανιχνεύουν τις ρότες στα αχαρτογράφητα νερά, όμως ο μπούσουλας δείχνει πάντα την επανάσταση.

Εισηγήτρια

Να υπενθυμίσουμε ότι όση ώρα τοποθετούνται οι ομιλητές, αν υπάρχει κάποια ερώτηση να δίνεται γραπτή για τη διευκόλυνση των μεταφραστών. Ακολουθεί η τοποθέτηση του Αντρέ Φόγκελ από το κίνημα 2 Ιούνη.

Αντρέας Φόγκελ

Καλησπέρα σύντροφοι και συντρόφισσες.

Χθες τέθηκε μία ερώτηση γραπτή στην οποία θα απαντήσω σήμερα και στην οποία κάποιος σύντροφος ρωτούσε πως αντιλαμβάνομαι το ενδεχόμενο που οι ρεφορμιστικές δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ γίνονταν κυβέρνηση.

Το μόνο που έχω να πω πάνω σε αυτό είναι ότι χαίρομαι που ο ίδιος δεν είμαι ρεφορμιστής. Και αυτό για το λόγο ότι στη συγκεκριμένη χρονική κατάσταση το μόνο που [...] Ένα πράγμα θα μπορούσε να κάνει καλά -και για αυτό θα το ψήφιζα- είναι αν έβαζε εξαερισμό μέσα σε αυτή την αίθουσα- η ζέστη είναι αφόρητη- και αν φρόντιζε το χειμώνα στις φυλακές να υπάρχει θέρμανση, καθώς και να αρθούν τα μέτρα που έχουν παρθεί τον τελευταίο καιρό. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με την επανάσταση, αλλά θα διευκόλυνε τη συζήτησή μας εδώ πέρα και θα δημιουργούσε ένα πιο ευχάριστο κλίμα. Η τοποθέτησή μου μπορεί να εμπεριέχει αστεϊσμούς, αλλά αυτό που λέω το εννοώ σοβαρά. Θαυμάζω τον κόσμο που αντέχει την κατάσταση εδώ μέσα. Στη Γερμανία μια ανάλογη συζήτηση μάλλον θα είχε διακοπεί ή θα είχαν βγει όλοι έξω.

Είπα χθες ότι στη Γερμανία αυτή τη χρονική στιγμή δεν υπάρχει κάποια

ένοπλη οργάνωση και εξήγησα κάποιους από τους λόγους για τους οποίους αυτό συμβαίνει. Ο πιο σημαντικό λόγος είναι η απάντηση στην προοπτική και στο βασικό ερώτημα που θέτουμε, αν δηλαδή μπορεί να υπάρξει νίκη της επανάστασης. Πιστεύω ότι στους κύκλους που γίνεται αυτή η εκδήλωση δεν είναι ανάγκη να πείσει ο ένας τον άλλον ότι ο μόνος τρόπος για να ρίξουμε αυτό το καθεστώς είναι μέσω του ένοπλου αγώνα. Στη Γερμανία αυτό είναι μια διαδεδομένη αντίληψη, ένας σοφισμός – κάτι που ισχύει.

Πολύ πιο σημαντικό είναι να τεθούν και να απαντηθούν τα ερωτήματα για το πως ένα επαναστατικό κίνημα μπορεί να δυναμώσει και να θέσει προοπτικές. Αν ο μόνος λόγος για τον οποίο δεν έχει επιτύχει μέχρι σήμερα η επανάσταση είναι ότι ήταν λίγοι αυτοί που έπιασαν τα όπλα, τότε η δουλειά μας δεν θα ήταν πολύ δύσκολη. Το κυριότερο πρόβλημα το εντοπίζω στο ότι δεν μπορούμε να προτάξουμε ένα επαναστατικό πρόγραμμα, το οποίο οι άνθρωποι μπορούν να πιστέψουν ότι μπορεί να γίνει – ότι είναι εφικτό.

Ο μόνος τρόπος για να πέσει ο καπιταλισμός και να νικηθεί το κεφάλαιο ως το τέλος θα είναι η βίαιη ανατροπή του, αλλά αυτό δεν είναι αρκετό για να φέρει την πλειοψηφία του κόσμου κοντά σε εμάς. Το πιο σημαντικό ερώτημα που έχουμε να απαντήσουμε σήμερα είναι πώς θα φέρουμε κοντά μας την πλειοψηφία του κόσμου και θα την κάνουμε μέρος του αγώνα μας για την ανατροπή. Θεωρώ ότι κάποιες ρεφορμιστικές δυνάμεις κάποιες στιγμές στην ιστορία μπορεί να είναι κερδοφόρες αλλά για αυτό δεν ευθύνονται οι ρεφορμιστικές δυνάμεις, είναι δικό μας πρόβλημα. Δεν είναι έκφραση της δικής τους δύναμης, αλλά έκφραση της δικής μας αδυναμίας. Εύχομαι η κατάσταση στην Ελλάδα να διαφέρει κατά πολύ από αυτή στη Γερμανία.

Βλέπω ότι η κατάσταση μετά το 2008 είναι συνεχώς εξεγερτική, παρ' όλα αυτά δεν είμαι σίγουρος αν έχει καταφερθεί να δημιουργηθεί η βάση των δομών αντίστασης που έχουν δημιουργηθεί μέσα στην κοινωνία. Πιστεύω όμως ότι η διεύρυνση των δυνάμεων αυτών, των αντίπαλων πόλων εξουσίας που δημιουργούνται από τα κάτω, από τις δυνάμεις εκείνες που πρέπει να επιτεθούν στο καθεστώς, αυτή τη στιγμή είναι το κεντρικό πρόβλημα όλων σχεδόν των επαναστατημένων και των επαναστατικών δυνάμεων σε όλη την Ευρώπη. Δεν θέλω να αναπτύξω αυτό το σημείο παραπάνω γιατί θεωρώ σημαντικό να ξεκινήσει μια συζήτηση που δεν θα γίνεται μόνο από κάποια έδρα αλλά με τον κόσμο που παρευρίσκεται εδώ.

Σας ευχαριστώ.

Εισηγήτρια

Ακολουθεί ο Σασουά Μπερτράντ από τους Μαχόμενους Κομμουνιστικούς Πυρήνες.

Σασουά Μπερτράντ

Η εισήγησή μου τη σημερινή μέρα σε σχέση με την επαναστατική προοπτική θα είναι περιορισμένη για δύο λόγους. Πρώτον γιατί γνωρίζω λίγο τη σημερινή πραγματικότητα στην Ελλάδα ώστε να μπορώ να παρέμβω με ακρίβεια. Και δεύτερον επειδή είμαι μαρξιστής-λενινιστής, οπότε ανήκω σε ένα ρεύμα διαφορετικό από τη συνέλευση και μεγάλο μέρος των όσων θα μπορούσα να πω σε σχέση με την επαναστατική προοπτική σήμερα έχει αφητηρίες και συμπεράσματα διαφορετικά από τα δικά σας.

Παρ' όλα αυτά θα επιχειρήσω να συνεισφέρω στη συζήτηση επίσης για δύο λόγους. Πρώτον έχουμε τους ίδιους στόχους, την κατάργηση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, της μισθωτής εργασίας, της διαίρεσης της κοινωνίας σε τάξεις, του διαχωρισμού ανάμεσα στη χειρωνακτική και πνευματική εργασία, πόλης και υπαίθρου κτλ. Δεύτερον, αντιμετωπίζουμε τον ίδιο εχθρό. Αυτός εκδηλώνεται εναντίον μας με τον ίδιο τρόπο και για αυτό το λόγο είναι εφικτό να δημιουργήσουμε μια κοινότητα σκέψης και συζήτησης.

Επιπλέον, η διερώτηση σε σχέση με το ζήτημα της βίας και του ένοπλου αγώνα διαπερνά όλα τα επαναστατικά ρεύματα. Στο ιστορικό του Κομμουνιστικού κινήματος, οι Μαχόμενοι Κομμουνιστικοί Πυρήνες βρέθηκαν αντιμέτωποι με κριτικές όπως ότι η ένοπλη πάλη προκαλεί την καταστολή, η ένοπλη πάλη είναι διαχωρισμένη από το μαζικό κίνημα κ.ο.κ. Θα ήθελα λοιπόν, να σας παρουσιάσω κάποιες σκέψεις για αυτό το θέμα.

Οι εκμεταλλευτές έχουν την εξουσία, σχεδιάζουν να την κρατήσουν και έχουν στη διάθεσή τους σημαντικά μέσα για να το πετύχουν αυτό. Με την πάροδο των χρόνων τα κράτη έχουν αναπτύξει μια ολόκληρη θεωρία και μια ολόκληρη τεχνογνωσία προληπτικής αντεπανάστασης. Οι κατασταλτικές τους υπηρεσίες παραμονεύουν για τα παραμικρά σημάδια ανατροπής και αντιδρούν σε αυτά διαθέτοντας μια ολόκληρη γκάμα από μέσα που εκτείνονται από τις μιντιακές εκστρατείες μέχρι τις εκτελέσεις εκτός νόμου.

Όταν λέμε ότι μια επαναστατική πρωτοβουλία προκαλεί την καταστολή, παραβλέπουμε την αληθινή φύση της καταστολής. Το ακριβέστερο είναι να πούμε ότι η επαναστατική πρωτοβουλία είναι ότι ενεργοποιεί τους μηχανισμούς άμυνας του συστήματος. Αυτό όμως είναι αναπόφευκτο. Σε κάθε σοβαρή απειλή η εξουσία θα αντιδράσει και όσο πιο σοβαρή είναι η απειλή, τόσο πιο αναβαθμισμένο θα είναι το επίπεδο της καταστολής.

Στην πραγματικότητα αυτό που θα με ανησυχούσε θα ήταν να μην προκαλέσω την κατασταλτική αντίδραση του κράτους γιατί αυτό θα σήμαινε ότι η εξουσία δεν με αντιλαμβάνεται ως απειλή, ότι μπορεί πολύ εύκολα να αφομοιώσει και να ενσωματώσει αυτά που κάνω και αυτά που λέω.

Στις αρχές της δεκαετίας του '70 ορισμένοι επαναστάτες πίστευαν ότι θα έπρεπε να προκαλέσουν την καταστολή για να κάνουν το δημοκρατικό προσωπείο του συστήματος να πέσει. Αυτό προϋπόθετε εσφαλμένα ότι δεν υπήρχαν αρκετοί λόγοι εξέγερσης· ότι η διαχωριστική γραμμή, το ρήγμα ανάμεσα σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους δεν ήταν αρκετά σαφές. Δεν πρέπει να έχουμε σαν στόχο να προκαλέσουμε την καταστολή, αλλά πρέπει να αντιμετωπίζουμε την καταστολή ως πρόβλημα συγκεκριμένο, πρακτικό και αναπόφευκτο.

Η σχέση αγώνα και καταστολής πρέπει να αναλύεται και πρέπει να βρίσκονται λύσεις. Οχι για να αποφύγουμε την καταστολή - γιατί ο μόνος τρόπος για να αποφύγουμε την καταστολή είναι να υποταχθούμε- αλλά για να βγούμε νικητές από τη διαλεκτική αγώνα-καταστολή. Κάθε πρόοδος, κάθε άνοδος της επαναστατικής διαδικασίας επιφέρει μια αναβάθμιση του επιπέδου της καταστολής και επομένως κάθε στιγμή και σε κάθε στάδιο θα πρέπει να σκεφτόμαστε να την υπερβούμε για να συνεχίσουμε να προχωράμε στο δρόμο της επανάστασης.

Όπως πολλοί αγωνιστές στην Ευρώπη, έτσι κι εγώ εντυπωσιάστηκα από τη ποιότητα των διαδηλώσεων στην Ελλάδα από το υψηλό επίπεδο ανταγωνισμού που εξέφραζαν, από τις συγκρούσεις με την αστυνομία, από τις φθορές στα σύμβολα της εξουσίας και του κεφαλαίου. Πρέπει όμως να αναρωτηθούμε ποιο θα είναι το επόμενο βήμα. Όταν οι κατασταλτικές δυνάμεις δεν θα καταφέρουν πια να περιορίσουν την εξέγερση με γκλομπς, με πλαστικές σφαίρες και με δακρυγόνα, τί πιστεύουμε ότι θα κάνουν; Θα παραιτηθούν και θα επιστρέψουν οι κατασταλτικές δυνάμεις στους στρατώνες τους; Ασφαλώς όχι. Θα πυροβολούν πραγματικά πυρά.

Όλοι οι ρεφορμιστές θα πουν ότι αυτό είναι το χειρότερο σενάριο, πρέπει πάση θυσία να κάνουμε οτιδήποτε για να το αποφύγουμε. Οι επαναστάτες απεναντίας θα πουν ότι είναι ένα βήμα δύσκολο και κρίσιμο σε μια επαναστατική διαδικασία, είναι όμως ένα αναπόφευκτο στάδιο για το οποίο πρέπει να προετοιμαστούμε. Αυτή η αναβάθμιση της καταστολής – τα πραγματικά πυρά σε άοπλους διαδηλωτές είναι συχνά μια ιστορική καμπή. Επαναστατικές διαδικασίες στο παρελθόν έχουν σταματήσει εξαιτίας αυτού. Άλλες αντιθέτως προσπάθησαν να αντιδράσουν με τέτοιο τρόπο, ώστε τα πραγματικά πυρά να προκαλέσουν ένα ακατάβλητο επαναστατικό κίνημα. Ωστόσο για να μην αφεθεί το επαναστατικό κίνημα και παραλύσει από αυτή την αναβάθμιση της καταστολής πρέπει να έχει ως κεκτημένα ορισμένα χαρακτηριστικά.

Καταρχάς το μαζικό κίνημα πρέπει να πειστεί ότι η επαναστατική βία είναι νόμιμη και ότι η βία της εξουσίας είναι παράνομη, πράγμα αντίθετο από ότι λένε οι ρεφορμιστές. Όταν οι ρεφορμιστές αποκηρύσσουν τη βία, στην

πραγματικότητα μιλάνε για την επαναστατική βία. Για αυτούς η βία των κατασταλτικών δυνάμεων είναι νόμιμη γιατί είναι εντός νόμου, είναι νομοθετημένη και είναι αναλογική.

Αυτή η ρεφορμιστική ιδεολογική επιρροή πρέπει να καταγγέλλεται και να καταπολεμάται. Αν δεν την καταπολεμήσουμε, αφοπλίζουμε ιδεολογικά το μαζικό κίνημα και το παραδίδουμε δεμένο χειροπόδαρα στην εξουσία. Η παραδοσιακή αριστερά έχει μια αξιοθρήνητη κουλτούρα θυματοποίησης – λατρεύει να είναι το θύμα. Ετσι από ηθική άποψη νιώθει πιο άνετα με την ιδέα να σκοτωθεί ένας διαδηλωτής από την αστυνομία παρά το αντίθετο -, της είναι πολύ πιο βολικό κάτι τέτοιο, εντάσσεται καλύτερα στα μοντέλα σκέψης της γιατί η παραδοσιακή αριστερά έχει μια μακρά τέτοια παράδοση σκέψης. Ξέρει πολύ καλά να οργανώνει διαμαρτυρίες, να οργανώνει τελετές και να οργανώνει κηδείες.

Για τους αγωνιστές που έχουν επηρεαστεί από αυτή την ιδεολογία είναι πιο εύκολο να χτυπηθούν και να φάνε μια γκλομπιά από έναν αστυνομικό, παρά να δώσουν μια γκλομπιά σε έναν αστυνομικό. Και δεν μιλάω καν εδώ για τον εύλογο, λογικό φόβο των συνεπειών για τις δικαστικές διώξεις κ.ο.κ. Μιλάω περισσότερο για μια βαθιά εδραιωμένη ηθική σκλάβων, ηθική δούλων, όπου είναι υποκειμενικά πιο εύκολο να δέχεσαι χτυπήματα παρά να τα δίνεις.

Ο τρόπος με τον οποίο η αριστερά έχει μια λατρεία για τις μεγάλες της ήττες και τους μεγάλους της ηττημένους είναι ένα άλλο χαρακτηριστικό αυτής της κουλτούρας της θυματοποίησης. Οι νικημένοι έχουν καθαρά χέρια ή οι νικητές έχουμε αναγκαστικά βρώμικα χέρια, γιατί έχει χρειαστεί να αντιμετωπίσουμε δυσκολίες τις οποίες οι νικημένοι δεν έχουν γνωρίσει ποτέ.

Πρέπει λοιπόν να ξεπεράσουμε την κουλτούρα του θύματος και του ηττημένου και αυτό σημαίνει επίσης να περάσουμε στην επίθεση. Γιατί το ζητούμενο δεν είναι απλώς να υπερασπιστούμε τον εαυτό μας ενάντια σε κάτι ή να αντισταθούμε σε κάτι, το ζητούμενο δεν είναι να ζούμε στη σκιά του εχθρού αναπτύσσοντας κάποιους μίζερους μικρούς χώρους και μικρές νησίδες ελευθερίας. Το ζητούμενο είναι να επιτεθούμε στον εχθρό για να τον νικήσουμε, για να σπάσουμε την εξουσία του, για να σπάσουμε τα όργανα της εξουσίας.

Για να περάσουμε στην επίθεση χρειάζεται να αναλύσουμε τον εχθρό. Να διακρίνουμε τα ισχυρά σημεία του και τις αδυναμίες του, να διακρίνουμε τις εσωτερικές αντιφάσεις του και τον τρόπο με τον οποίο μπορούμε να τις εκμεταλλευτούμε, να διακρίνουμε μέσα στους χίλιους τρόπους με τους οποίους εκδηλώνεται και υπάρχει ο εχθρός, ποια είναι τα δευτερεύοντα χαρακτηριστικά, οι δευτερεύουσες πλευρές του και οι πρωτεύουσες. Τότε μόνο θα μπορέσουμε να τους χτυπήσουμε εκεί που πονάνε.

Τα προηγούμενα μοιάζουν προφανή, ωστόσο απέχουμε πολύ από την κατάκτησή τους. Στο εσωτερικό του κομμουνιστικού κινήματος συνεχίζουμε πολύ συχνά να καθορίζουμε τις τακτικές μας επιλογές βάσει συνταγών παλιών που έχουν γίνει άχρηστες εδώ και πολύ καιρό. Τακτικές-επιλογές που ήταν δικαιολογημένες και χρήσιμες πριν από δεκαετίες έχουν τώρα πια παγώσει και παγιωθεί σε ένα άγονο δόγμα. Στο αναρχικό κίνημα -απ' όσο μπορώ να αντιληφθώ- οι σύντροφοι συνεχίζουν να καθορίζουν τις τακτικές επιλογές τους βάσει υποκειμενικών προτεραιοτήτων, βάσει ιδιαίτερων ενδιαφερόντων, βάσει της επόμενης διαδήλωσης ή του πιο ακραίου και σκανδαλώδους τρόπου με τον οποίο εκδηλώνεται ο εχθρός.

Ως κομμουνιστής έχω βέβαια τις απόψεις για τη στρατηγική που θα έπρεπε να ακολουθήσουμε, δεν είναι ωστόσο εδώ ο τόπος και ο χρόνος για να τις εκθέσω. Ως επαναστάτης όμως -και μιλώντας ως επαναστάτης σε επαναστάτες- θα ήθελα να πω ότι αν θέλουμε να νικήσουμε τον εχθρό πρέπει να συγκεντρώσουμε τις δυνάμεις μας για να τον χτυπήσουμε στα κρίσιμα σημεία του, στα κρίσιμα κέντρα του και στα σημεία ανισορροπίας του.

Δυο λόγια ακόμα ως επίλογο. Ακόμα είμαστε λίγοι και τα μέσα μας είναι ελάχιστα, ωστόσο η δύναμη του λαού είναι τεράστια και το επαναστατικό δυναμικό της κοινωνίας είναι επίσης τεράστιο. Για να μετασηματίσουμε αυτό το δυναμικό σε πραγματική ισχύ και να καταστήσουμε νικηφόρα αυτή την πραγματική ισχύ, πρέπει η επανάσταση να φανεί στο μαζικό κίνημα ως ένας στόχος εφικτός.

Για όλα αυτά η ένοπλη προπαγάνδα είναι αναντικατάστατη· ενσαρκώνει τη νόμιμη βία των εκμεταλλευομένων, δείχνει ότι είναι εφικτό να πετύχουμε νίκες και δείχνει ότι ο συσχετισμός δυνάμεων έχει αλλάξει λίγο – και επομένως ότι ο συσχετισμός δυνάμεων μπορεί να αλλάξει (αν αυτή η κατανόηση διευρυνθεί). Ενας αιφνίδιος και γιγάντιος μετασηματισμός, μια γιγάντια μετατροπή του συσχετισμού δυνάμεων θα είναι εφικτή, μόνο αν οι επαναστάτες αναλάβουμε από σήμερα κιόλας όλες τις ευθύνες μας. Ευχαριστώ.

Εισηγήτρια

Ακολουθεί ένα κείμενο - χαιρετισμός από το δίκτυο για την «Ελευθερία για όλους τους πολιτικούς κρατούμενους»

Δίκτυο για την «Ελευθερία για όλους τους πολιτικούς κρατούμενους»

Αγαπημένοι μας σύντροφοι,

Το δίκτυο «Ελευθερία για όλους τους πολιτικούς κρατούμενους» σας στέλνει θερμούς αλληλέγγυους και επαναστατικούς χαιρετισμούς. Σας ευχόμαστε καλή τύχη για τον επαναστατικό σας αγώνα στην Αθήνα.

Πολύ θα θέλαμε να ήμαστε σήμερα μαζί σας αλλά οι προσωπικές μας οικονομικές περιστάσεις δυστυχώς εμπόδισαν τη συμμετοχή μας.

Η αναγκαιότητα και η σημασία των ζητημάτων τα οποία θα συζητηθούν έχουν αποδειχθεί καθημερινά από την πραγματικότητα. Η εγγενής τάση προς την κρίση του συστήματος που δημιουργεί φτώχεια και ταλαιπωρία γίνεται όλο και πιο αισθητή μέρα με τη μέρα. Το ισχύον σύστημα έχει από καιρό πάψει να προσφέρει λύσεις για τα προβλήματα των εκμεταλλεόμενων· την ίδια στιγμή τα επαναστατικά κινήματα καταπιέζονται από την τεράστια δύναμη του κράτους, αφού μόλις έχουν κάνει τα πρώτα τους βήματα.

Για εμάς αυτό δεν είναι ούτε έκπληξη ούτε σκάνδαλο. Είναι η λογική συνέπεια ενός συστήματος που υπερασπίζεται την κυριαρχία του με όλες τις δυνάμεις του, ένα σύστημα που θέλει να αποτρέψει προληπτικά την επερχόμενη θύελλα των επαναστατικών αγώνων. Δεν είναι έκπληξη το γεγονός ότι παραβιάζουν και αγνοούν τους νόμους που αποφασίστηκαν από τους ίδιους.

Αυτό φαίνεται καθαρά και από την δικαστική διαδικασία που διεξάγεται εναντίον των συντρόφων σας – ακριβώς όπως και από τα αναρίθμητα παραδείγματα από την ιστορία και το παρόν των διαδικασιών που διεξάγονται σε όλη την Ευρώπη.

Ετσι ξαναβλέπουμε ότι κάθε έκκληση στην αστική τάξη – σε αυτούς που μας πολεμάνε με όλη τη δύναμή τους – είναι γραπτό να αποτύχει. Οι εχθροί μας ποτέ δεν θα είναι αρμόδιοι μας. Ακριβώς το αντίθετο. Πρέπει να αναπτύξουμε μια επαναστατική προοπτική, μια θεωρία και μια πράξη που θα είναι σε θέση να τελειώσει την εκμετάλλευση και καταπίεση και να ανατρέψει τις καταστάσεις ριζοσπαστικά.

Για αυτό τον λόγο είναι το καθήκον μας να μελετήσουμε την ιστορία των επαναστατικών κινήματων και να τα υπερασπιστούμε εναντίον της προπαγάνδας του καθεστώτος.

Οι τελευταίες εξελίξεις στην Ελλάδα και ο ρόλος της ΕΕ και της Γερμανίας στην ιμπεριαλιστική ιεραρχία ξανά μας αποδείχνουν τη σημασία της διεθνούς αλληλεγγύης. Ενώ τα καθεστώτα του κόσμου μοιράζονται τη Γη και βγάζουν κέρδος από τη φτώχεια που μας δημιουργούν, όλοι μας αγωνιζόμαστε για την επιβίωση – άσχετα από το που ζούμε και ποια γλώσσα μιλάμε.

Γι' αυτό το λόγο, τα συνθήματα μας ισχύουν ακόμα περισσότερο:

Ας μελετήσουμε και ας υπερασπιστούμε την επαναστατική μας ιστορία! – για να μπορέσουμε να δημιουργήσουμε μια επαναστατική προοπτική στη

θεωρία και στην πράξη.

Ας δημιουργήσουμε την διεθνή αλληλεγγύη! – για τον διεθνή αγώνα και για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση – εναντίον των εκμεταλλευτών και καταπιεστών.

Δίκτυο Ελευθερία για όλους τους πολιτικούς κρατούμενους.

Εισηγήτρια

Στη σημερινή εκδήλωση, επειδή νομίζουμε ότι προτεραιότητα έχει να αναπτυχθεί ένας διάλογος και να γίνουν τοποθετήσεις και από τους ομιλητές και από τους παρευρισκόμενους (...) για αυτό τον λόγο η συντρόφισσα Τζην Ουίρ από την Αγγλία επέλεξε να μη τοποθετηθεί λόγω πίεσης και του χρόνου αλλά και να δοθεί η δυνατότητα να αναπτυχθεί αυτή η κουβέντα σήμερα εδώ πέρα. Ακολουθούν ερωτήσεις – τοποθετήσεις.

Ερώτηση (προς τον Μπερτράντ από τους Μαχόμενους Κομμουνιστικούς Πυρήνες)

Ποιά είναι η γνώμη σας για τους θεσμούς γενικότερα αλλά και πως ένα επαναστατικό κίνημα πρέπει να αντιμετωπίζει το ζήτημα των εκλογών, καθώς και τη γνώμη σας για τη ρεφορμιστική αριστερά.

Απάντηση

Σε σχέση με την αριστερά και ακόμα περισσότερο με τη ρεφορμιστική αριστερά δεν υπάρχουν απαντήσεις που ισχύουν και αληθεύουν μια φορά και έξω.

Εχουν υπάρξει ιστορικές συγκυρίες που κάποιου είδους συνεργασία ή μετώπου με την αριστερά υπήρξε χρήσιμη ακόμα και για το επαναστατικό και μαζικό κίνημα. Εδώ όμως και περίπου 50 χρόνια, αυτό έχει πάψει να ισχύει.

Σε σχέση με τις εκλογές το επαναστατικό κίνημα μόνο να χάσει έχει, είτε συμμετέχει, είτε τις αντιμετωπίζει θετικά. Ολα τα επιχειρήματα που υπήρχαν παλαιότερα και υπάρχουν ακόμα, ότι συμμετέχοντας στις εκλογές αποφεύγει το κίνημα τα χειρότερα ή ότι αποκτά ένα βήμα προπαγάνδας και δημοσιότητας, [και] μολονότι μπορεί να μην έχουν ακυρωθεί τελείως ακόμα, ωστόσο είναι ελάχιστα και ανήμπορα να αντιμετωπίσουν τη βασική ένσταση, η οποία είναι ότι συμμετέχοντας στις εκλογές νομιμοποιεί κανείς -και ακόμα περισσότερο νομιμοποιεί όλους- τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς. Με τη συμμετοχή στις εκλογές απλώς ενισχύουμε τη νομιμό-

τητα του σημερινού αντιπροσωπευτικού συστήματος και υπονομεύουμε το στόχο μας που είναι η αυτονομία της επαναστατικής τάξης.

Ερώτηση

Ποιά είναι η γνώμη σας για τον διεθνή αναρχισμό με αιχμή την άμεση δράση πρώτον και δεύτερον ποια είναι η γνώμη σας για τη προοπτική της άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας;

Αντρέας Φόγκελ

Θα είμαι ειλικρινής και θα πω ότι για τη δράση της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας δεν γνωρίζω πολλά πράγματα. Η Ε.Ο. ΣΠΦ στη Γερμανία έγινε περισσότερο γνωστή από την ενέργεια αποστολής του εμπρηστικού δέματος στην καγκελάρια Μέρκελ. Προσωπικά δεν θα επέλεγα την αποστολή εμπρηστικού δέματος, παρ' όλα αυτά χαιρετίζω τον συντονισμό των δράσεων, κάθε μορφής δράσης και την υποστήριξη των ομάδων μεταξύ τους, καθώς και την προσπάθεια εξέλιξης τους προς έναν κοινό στόχο. Θεωρώ πολύ σημαντικό οι επαναστάτες και οι επαναστάτριες όλων των χωρών να βρίσκουν τρόπους για να συνεργάζονται προς μια κοινή στρατηγική.

Σασουά Μπερτράντ

Καταρχάς πιστεύω ότι είναι άσκοπο να ζητάς από κομμουνιστές να συμμετέχουν ή να ασπάζονται τις πρακτικές της FAI, όπως είναι άσκοπο από συντρόφους της FAI να ασπάζονται την άποψη των κομμουνιστών για το κόμμα και τα λοιπά.

Για τους επαναστάτες είναι σημαντικό η ενότητα να τίθεται σε πρώτο πλάνο, ωστόσο ανάλογα με το πεδίο, ανάλογα με τον τομέα και τη συγκυρία μπορεί να είναι πιο συμφέρουσες, πιο σκόπιμες οι μεν ή οι δε πρακτικές. Ο τομέας όπου αυτή η ενότητα των επαναστατών είναι σημαντικότερη είναι σαφώς η αλληλεγγύη σε διεθνές επίπεδο· η αλληλεγγύη τόσο απέναντι στο ζήτημα των πολιτικών κρατουμένων όσο και σε άμεσες δράσεις, διαδηλώσεις, συγκρούσεις, αντιπαραθέσεις κτλ.

Ο δεύτερος τομέας που μπορεί να προάγει την ενότητα των επαναστατών είναι ο τομέας της ανάλυσης, της θεωρίας. Φυσικά κομμουνιστές και αναρχικοί συνεχίζουν να αλληλοκατηγορούνται, οι μεν να κατηγορούν τους δε, είτε για χαοτική αντίληψη είτε για αυταρχισμό, ωστόσο είναι εφικτό να αναπτυχθούν αναλύσεις τόσο για την κατάσταση του εχθρού όσο και

στρατηγικές και μορφές αγώνα που μπορεί να ακολουθηθούν από κοινού. Τόσο στο κομμουνιστικό κίνημα όσο και στο αναρχικό κίνημα έχουν συσσωρευτεί πολύτιμες εμπειρίες, υπάρχουν παρακαταθήκες και θα ήταν πολύ σημαντικό να γίνει δουλειά πάνω σε αυτές και να αφήσουν τις διαφορές του παρελθόντος να χαθούν.

Επειδή όμως οι διαφορές συνεχίζουν να υπάρχουν και είναι σημαντικές, ο τρίτος τομέας στον οποίο πρέπει να γίνει δουλειά για να επιτευχθεί η ενότητα των επαναστατών -και ο πιο δύσκολος τομέας για να επιτευχθεί αυτή η ενότητα- είναι ο τομέας της επαναστατικής πρακτικής.

Πεδία και τομείς όπως οι μορφές οργάνωσης και οι μορφές αγώνα, το κοινό στο οποίο απευθύνεται -ένα επαναστατικό κίνημα- είναι τομείς που εκδηλώνονται πολύ έντονα οι διαφωνίες μεταξύ αναρχικών και κομμουνιστών και είναι αυτοί ακριβώς στους οποίους πρέπει να γίνει κάποια δουλειά.

Αυτές οι διαφορές και τομείς είναι που δυσκολεύουν πολύ το έργο της οργάνωσης, της κατάστρωσης κοινών ενεργειών και επιθέσεων. Επειδή ωστόσο παραμένει το αίτημα να γίνουν αυτά τα πράγματα, για αυτό είναι σημαντικό να ξεπεραστούν αυτές οι διαφωνίες. Αλλού είναι ευκολότερο να ξεπεραστούν αυτές οι διαφορές και να επιτευχθεί η ενότητα, αλλού είναι δυσκολότερο. Σε άλλες χώρες μπορεί να τεθούν στο περιθώριο οι διαφορές κομμουνιστών - αναρχικών πιο εύκολα λόγω άλλων εμπειριών, άλλων καταστάσεων· αλλού όμως αυτό είναι δύσκολο να γίνει ακόμα και σήμερα, γιατί άλλες είναι οι εμπειρίες εκεί.

Σε κάθε περίπτωση καθήκον μας είναι να καταφέρουμε να προωθήσουμε περισσότερο αυτή την υπόθεση, να έχουμε καλύτερα αποτελέσματα, όπως και να έχει από αυτά που έχουμε σήμερα να δείξουμε.

Ερώτηση

Η ανάγκη για κοινωνική επανάσταση είναι η ίδια παντού; Υπάρχουν δηλαδή αντικειμενικές συνθήκες σε διεθνιστικό επίπεδο ή μήπως τελικά το σύστημα έχει ακόμα κάποια στηρίγματα;

Αντρέας Φόγκελ

Θα προσπαθήσω να απαντήσω σύντομα στο ερώτημα αυτό. Όλοι γνωρίζουμε πως έχει εξελιχθεί η ιστορία μέχρι σήμερα. Σίγουρα η κοινωνική επανάσταση δε συμβαίνει ταυτόχρονα σε όλα τα μέρη του κόσμου, την ίδια χρονική στιγμή. Υπάρχουν διαφορετικές συνθήκες και διαφορετικές δυναμικές. Όμως είναι σημαντικό τι γίνεται σε όλους τους τόπους του κόσμου, ώστε να παίρνουμε την πρωτοβουλία των κινήσεων εκεί που

βρισκόμαστε εμείς και με αυτό τον τρόπο να ενδυναμώνουμε την επαναστατική κίνηση που υπάρχει σε κάποιον άλλον τόπο.

Οτι κι αν θέλει να πιστεύει ο καθένας από εμάς ξεχωριστά για τις εξεγέρσεις στον αραβικό κόσμο πριν από ένα χρόνο, το γεγονός αυτό έδειξε ότι όπου υπάρχει μια σπίθα μπορεί να μετατραπεί σε φωτιά και να επεκταθεί σε μεγάλο εύρος. Αυτό αποτελεί ένα πολύ καλό παράδειγμα για να εξηγήσουμε την εποχή την οποία ζούμε. Ζούμε σε μια εποχή ρήξης, σε μια εποχή που αναδύονται δυνατότητες, δυνατότητες τις οποίες πρέπει πολύ απλά να αρπάζουμε.

Φυσικά ο ιμπεριαλισμός έχει ακόμα πάρα πολλές λύσεις, πολλούς άσους στο μανίκι του. Οι ρήξεις και οι επαναστάσεις μπορεί να νικηθούν και να κατασταλούν. Αλλά κάθε εξέγερση και κάθε ρήξη αλλάζει τα δεδομένα για την επόμενη. Για αυτό είμαι πολύ χαρούμενος που ζούμε σε μια εποχή που τα πάντα γίνονται πάλι πιθανά.

Πόλα Ρούπα

Θέλω να πω και εγώ δύο πράγματα σε σχέση με αυτό. Επειδή αυτή η ερώτηση συνδέει την επανάσταση, την ανάγκη για κοινωνική επανάσταση με τις αντικειμενικές συνθήκες, θέλω να παρατηρήσω μια διαφορά.

Οι αντικειμενικές συνθήκες παγκοσμίως καθορίζονται από την εξέλιξη της συστημικής κρίσης και πώς αυτή εκφράζεται σε κάθε περιοχή του πλανήτη και σε κάθε χώρα. Σίγουρα αυτή τη περίοδο ταυτόχρονα δεν εκφράζεται με την ίδια δυναμική και τον ίδιο τρόπο παντού. Αλλού είναι πιο έντονη και αλλού λιγότερο. Κάποιες χώρες δεν τις έχει «χτυπήσει» το ίδιο. Προφανώς αυτό καθορίζει και τον κοινωνικό παράγοντα και το βαθμό ευμεταβλητότητας κάθε κοινωνίας.

Όσο αφορά την Ευρώπη θα έλεγα ότι η περιφέρεια -όπως την ορίζουμε- είναι αυτή που πλήττεται αυτή την περίοδο ιδιαίτερα. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι μπορεί να περιοριστεί εκεί, κατά την άποψή μου τουλάχιστον, αυτή η κρίση. Αργά ή γρήγορα θα υπονομεύσει δομές όπως είναι αυτή της ΕΕ, όπως είναι αυτή της νομισματικής ενοποίησης και τα λοιπά. Θα δοκιμαστούν όλες οι δομές και τα στηρίγματα -όπως αναφέρει και η ερώτηση εδώ πέρα-, τα πολιτικά, τα οικονομικά στηρίγματα του συστήματος.

Και κατά την άποψή μου, επειδή οι ίδιοι γνωρίζουν ότι το σύστημα βρίσκεται σε πολύ οριακό σημείο, ίσως είναι αναμενόμενο για αυτούς ότι η πορεία θα φέρει αλλαγές θεμελιακές σε σχέση με την ίδια την κυριαρχία και το σύστημα, και για αυτό προετοιμάζονται.

Για παράδειγμα το θέμα της Ελλάδας και της εξόδου από την ΟΝΕ ήδη είναι σε μια διαδικασία, καθώς η Ευρωπαϊκή Ένωση προχωρά τη δημιουργία δομών ασφαλείας ώστε να αποφευχθεί η διάχυση της κρίσης. Το σημαντικότερο

από όλα είναι ότι μέσα από αυτή την περίοδο, αυτό που περισσότερο από οτιδήποτε άλλο φοβούνται δεν είναι τόσο αυτές οι ενδοσυστημικές μεταλλαγές και οι κλυδωνισμοί αλλά είναι ο κοινωνικός παράγοντας. Και όχι τόσο στο επίπεδο που αυτός μπορεί να επιφέρει κοινωνική έκρηξη, όσο στο βαθμό που αυτός μπορεί να επιφέρει μια επανάσταση, την πολιτική ανατροπή του συστήματος, δηλαδή.

Η επανάσταση, όπως είπα και πριν, δεν μπορεί να γίνει αυτόματα μέσα από την ίδια την εξέλιξη του συστήματος. Προϋποθέτει άλλα πράγματα. Προϋποθέτει πολιτικές διεργασίες μέσα στην ίδια την κοινωνία και τα κινήματα αυτά τα οποία έχουν το ιστορικό χρέος να προχωρήσουν μπροστά και να επιχειρήσουν μια επανάσταση. Οπότε οι υποκειμενικές συνθήκες, οι λεγόμενες δεν ταυτίζονται με τις αντικειμενικές. Οι υποκειμενικές συνθήκες αφορούν εμάς. Εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να τις διαμορφώσουμε, εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να βάλουμε αυτή τη διέξοδο στην κοινωνία που να μπορέσει να επιχειρήσει μια κοινωνική επανάσταση και εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να βάλουμε αυτούς τους όρους, ώστε αυτή η κρίση πραγματικά να γίνει ευκαιρία για όλους μας.

Σασουά Μπερτράντ

Δεν είναι η πρώτη φορά σίγουρα που λέμε, ακούμε και πιστεύουμε ότι αυτή η κρίση του καπιταλισμού θα είναι η τελευταία του. Έχει ειπωθεί πολλές φορές στο παρελθόν και έχει αποδειχθεί ότι ο καπιταλισμός είχε ακόμα αποθέματα. Τώρα, για σήμερα, αν αυτή είναι η τελευταία κρίση του καπιταλισμού, δεν ξέρω... και ειλικρινά δε με ενδιαφέρει και τόσο. Αυτό που με ενδιαφέρει είναι να αρπάξουμε αυτή την ιστορική ευκαιρία που σίγουρα μας δίνεται σήμερα.

Ερώτηση

Αναγνωρίζοντας πως ένα από τα μεγαλύτερα επιτεύγματα του καπιταλισμού τα τελευταία 30 χρόνια ήταν η επικέντρωση του ατόμου σε ένα καθόλου αθώου και ως τη ρίζα ατομισμού και εσωστρέφειας (...), ανάγοντας τις υλικές ανάγκες και το «βόλεμα» του καθενός σε βασική επιδίωξη της ζωής του, πώς μπορούμε να μιλάμε για λαϊκό επαναστατικό κίνημα όταν η έννοια του λαού έχει πάψει στην ουσία να υφίσταται; Ποιο χαστούκι θα μπορούσε να ξυπνήσει όλο αυτό τον υπνωτισμένο όχλο χωρίς ταυτόχρονα να τον τρομάξει ρίχνοντάς τον πιο βαθιά στις «ονειρο-εξουσίες»; Πώς μπορεί να συμβεί αυτό, όταν ακόμα και ο ίδιος ο αναρχικός χώρος στερείται της αδιαλλαξίας του;

Πόλα Ρούπα

Η ερώτηση αυτή έχει και μια ευστοχία στις διαπιστώσεις της όσο αφορά

το επίτευγμα του συστήματος τα τελευταία χρόνια τουλάχιστον. Πιστεύω ότι η επιτυχία σε σχέση με το πώς έχει διαβρώσει η εξατομίκευση τις συνειδήσεις (...) και με τη σειρά της έχει διαβρώσει την ταξική και την κοινωνική αλληλεγγύη, είναι ένα από τα σημαντικότερα επιτεύγματα του νεοφιλελευθερισμού τις τελευταίες δεκαετίες. Και αυτό έχει αφήσει άσχημη παρακαταθήκη όχι μόνο στην κοινωνία αλλά και στον ίδιο τον αγώνα σε όλες τις εκφράσεις του.

Πιστεύω πως σε ένα βαθμό αυτό έχει παίξει ένα ρόλο και στις επιλογές αγώνα που γίνονταν το προηγούμενο διάστημα και σήμερα, και που ο ατομισμός μπορεί να ανάγεται σε κυρίαρχο στοιχείο και να περιθωριοποιείται ή να απουσιάζει παντελώς η πολιτική διάσταση και η πολιτική συγγένεια των δράσεων μεταξύ τους. Όπως επίσης, να απουσιάζει η επικοινωνία και η σύνδεση με άλλα κοινωνικά κομμάτια και κυρίως, να απουσιάζει η ταξικότητα.

Νομίζω ότι είναι ένα από τα ζητήματα που είναι πολύ σημαντικά και κατά την άποψή μου το ξεπέρασμά του μπορεί να είναι μία από τις προϋποθέσεις για να μπορέσει να λυθεί το ζήτημα της σύνθεσης του αγώνα. Αλλά πιστεύω ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσα από συζητήσεις ακαδημαϊκές, παρά η ίδια η δράση και η ίδια στρατηγική ενός κινήματος μπορεί να το επιλύσει αυτό το πρόβλημα. Και η κατεύθυνση ήταν και παραμένει το ζήτημα της ανατροπής του καθεστώτος και της επανάστασης. Και η ταξική βάση είναι αυτή πάνω στην οποία οφείλει να στηριχτεί ένα κίνημα, οφείλει να στηρίζεται ένας αγώνας. Γιατί χωρίς αυτή δεν μπορούμε να βρούμε τους συμμάχους μας.

Για το ζήτημα του κινήματος και του συγκεκριμένου προβλήματος: πιστεύω ότι οι διεργασίες αυτές είναι ο ίδιος ο αγώνας και όχι -όπως είπα πριν- μια διαδικασία ακαδημαϊκών συζητήσεων, και σίγουρα μπορεί να χρειαστεί ακόμα και να εγκαταλείψουμε δράσεις οι οποίες έχουν μια αυτοαναφορικότητα, δεν μπορούν να επικοινωνήσουν ούτε με την κοινωνία ούτε μεταξύ τους. Και τέτοιες μορφές δράσεις, κατά την άποψή μου, είναι αδιέξοδες. Μπορεί σε ένα βαθμό στο μέλλον να προκύψουν με τον χαρακτήρα του εναλλακτισμού και να φέρουν σε αδιέξοδο πολλούς αγωνιστές. Νομίζω αυτή την περίοδο θα πρέπει να σταθούμε κριτικοί σε όλες τις επιλογές αγώνα και να δούμε κατά πόσο καθεμία από αυτές μπορεί να συνεισφέρει στην όξυνση της κοινωνικής και ταξικής σύγκρουσης. Κατά πόσο μπορεί να συνεισφέρει περισσότερο στην επικοινωνία με την κοινωνία. Κατά πόσο μπορεί να προσελκύσει ανθρώπους που πλήττονται μέσα στην περίοδο αυτή της κρίσης και κατά πόσο μπορεί να ανοίξει έναν επαναστατικό δρόμο. Και κυρίως - και αυτό πιστεύω ότι πρέπει να γίνει- να φτιαχτεί άμεσα ένα στρατηγικό σχέδιο που θα έχει ως στόχο ουσιαστικά τη σύγκρουση με την κεντρική εξουσία.

Σασουά Μπερτράντ

Η οικονομική κρίση [...] μας φέρνει αντιμέτωπους με μια επαναστατική κατάσταση γιατί οι ίδιοι οι καπιταλιστές εκδιώκουν τους προλετάρους από τη σφαίρα και το παράδειγμα της κατανάλωσης. Το ζήτημα λοιπόν για τους επαναστάτες είναι απλώς να συγκροτήσουμε μια σοβαρή επαναστατική εναλλακτική.

Τοποθέτηση

Καταρχήν, πιστεύω ότι πρέπει να πάρει μέρος εδώ το κοινό κάνοντας τοποθετήσεις για να υπάρχει μια αμφίδρομη σχέση και με τους εισηγητές και όχι μόνο με ερωτήσεις. Έχω ετοιμάσει μια γραπτή τοποθέτηση, τη διαβάζω.

Στις 15 Μαρτίου 2008, η Lehman Brothers, ένας από τους μεγαλύτερους κολοσσούς του καπιταλισμού, καταρρέει. Η άρχουσα τάξη ταρακουνιέται καθώς αυτό είναι η αρχή μιας καταστροφικής πορείας για τη λειτουργία του συστήματος που κρατάει τα κέρδη τους ψηλά. Η κρίση χτυπάει στο κέντρο του καπιταλισμού, τις ΗΠΑ, και σιγά σιγά εξαπλώνεται και στην άλλη όχθη του Ατλαντικού, την Ευρώπη, καθώς και επιβαρύνει τις σχέσεις των αγορών σε παγκόσμιο επίπεδο.

Η πολιτική της διαχείρισης της οικονομίας στο δυτικό κόσμο αλλάζει, και το καταναλωτικό πρότυπο του μικροαστισμού υποδέχεται τον αγώνα διάσωσης της αστικής τάξης. Ο νεοφιλελευθερισμός σαρώνει τους δυτικούς λαούς με λιτότητα, διάλυση της μεσαίας τάξης, ιδιωτικοποιήσεις της δημόσιας περιουσίας και σταδιακή κατάργηση του κράτους πρόνοιας. Το πρόσχημα της δημοκρατίας πέφτει και ένα κύμα καταστολής και τρομοκρατίας εξαπλώνεται για να κάμψει την αντίσταση.

Η κεντρική τράπεζα των ΗΠΑ, η FED, τυπώνει «φρέσκο» χρήμα και χαρίζει πακέτα σωτηρίας σε χρεοκοπημένους ομίλους, με αποτέλεσμα να πληθωρίζεται το νόμισμα και ο μισθός των εργαζομένων να μειώνεται έμμεσα. Στην Ευρώπη αυτή η πολιτική δεν είναι γνωστή ακόμα, για να μην πάρει το ευρώ την κατρακύλα της υποτίμησης και χάσει την αξιοπιστία των αγορών.

Νεο-κευνσιανιστές πολιτικοί και οικονομολόγοι ζητούν από τις μεγάλες τράπεζες τη δωροδοκία χρημάτων για χάρη της ανάπτυξης, παραβλέποντας το αδιέξοδο αυτής της πολιτικής που δυσχεραίνει τη κατάσταση με νέο χρέος, πληθωρισμό και εν τέλει αποτυχία. Αλλωστε το πείραμα αυτό έχει γίνει στις ΗΠΑ με την FED να ρίχνει 1 τρις δολάρια για την ανάπτυξη, αλλά παρ' όλα αυτά το βαθύ δομικό πρόβλημα παραμένει άλυτο. Με λίγα λόγια κάθε απόπειρα ξεπεράσματος της κρίσης με ενδοσυστημικούς όρους μέχρι

τώρα έχει βγάλει σε αποτυχία.

Στην Ελλάδα μετά από τόσα μέτρα και τόσα μνημόνια, το χρέος και το έλλειμμα αυξάνονται όλο και περισσότερο. Η σημερινή κρίση είναι η πιο δύσκολη που έχει περάσει ποτέ του ο καπιταλισμός. Ξεπερνά την κρίση του '29 που οδήγησε στον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο, καθώς ήταν ο μόνος τρόπος για να συνεχίσει να λειτουργεί το κεφάλαιο. Οι καπιταλιστές σήμερα δεν θα διστάσουν να κάνουν το ίδιο, αν δεν υπάρχει κάποιος να τους σταματήσει. Για να επανεκκινήσει η παραγωγή σε αυτούς τους όρους, πρέπει να γίνει μεγάλη καταστροφή του υπερσυσσωρευμένου κεφαλαίου και μεγάλη γενοκτονία των ανθρώπων που περισσεύουν. Αν δεν βρουν απέναντί τους την κοινωνία σε μια οργανωμένη επαναστατική πορεία, ο πόλεμος θα είναι αναπόφευκτος και με την αυξημένη τεχνολογία και την κατοχή των πυρηνικών όπλων, οι επιπτώσεις θα είναι πολύ πιο ολέθριες και από τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Πολλοί αναλυτές του φαινομένου κατηγόρησαν ως υπαίτιους του προβλήματος κάποιους συγκεκριμένους παράγοντες που παρασιτοζωούν σ' ένα κατά τ' άλλα υγιές σύστημα. Κάποιες συγκεκριμένες τράπεζες και κάποιες συγκεκριμένες επιχειρήσεις. Άλλοι πάλι, έριξαν το φταίξιμο στον χρηματοπιστωτικό τομέα που δεν είναι τίποτα άλλο από την παροχή ρευστότητας στο ήδη χρεοκοπημένο σύστημα για την παράταση της κρίσης που θα είχαμε γνωρίσει από την δεκαετία του '70.

Η οικονομική κρίση δυσκολεύει την κατάσταση και στο εσωτερικό της άρχουσας τάξης. Η ολιγαρχία της ελεύθερης αγοράς διασπάται και ο καθένας κοιτάζει να σώσει τον εαυτό του. Στρατόπεδα αντίπαλων συμφερόντων συγκρούονται σε έναν οικονομικό πόλεμο και παίρνουν στο λαιμό τους ολόκληρους λαούς.

Μια νέα κρίση που αφορά το πετρέλαιο ξεσπάει. Οι ΗΠΑ με την πολιτική της τύπωσης του χρήματος και του πληθωρισμού, έχει καταστήσει το νόμισμά της αναξιόπιστο και οι έμποροι πετρελαίου δυσανασχετούν να πληρώνονται με κάτι που καταντάει όλο και πιο άχρηστο. Το δολλαριοκεντρικό σύστημα του πετρελαίου απειλείται με τραγικές συνέπειες για την οικονομία των ΗΠΑ. Φυσικά σε αυτή τη διαμάχη δεν παίρνουν μέρος μόνο δύο χώρες (ΗΠΑ και Ιράν), καθώς το ζήτημα επηρεάζει πολλούς. Ακόμα και η Ελλάδα έχει κάνει εμπάργκο εισαγωγής πετρελαίου από το Ιράν, διότι η Ευρώπη τάσσεται στο πλευρό των Αμερικάνων. Ο συνδυασμός αύξησης της τιμής του πετρελαίου με τη λιτότητα θα είναι δυσβάστακτος. Ακόμα και ο κίνδυνος να ξεσπάσει πόλεμος για το ζήτημα του πετρελαίου, είναι υπαρκτός και δεν θα είναι παρόμοιος με αυτόν στο Αφγανιστάν και το Ιράκ, διότι θα πάρει παγκόσμιες διαστάσεις.

Ο κοινωνικός παράγοντας μέσα σ' όλα αυτά μπορεί να αλλάξει την κατάσταση,

καθώς πρέπει να πάρει στα χέρια του τον έλεγχο που αυτή τη στιγμή έχουν οι δυνάστες. Συνδικάτα και κομματικά μαντριά εγκλωβίζουν τον κόσμο στην αδράνεια και την ανάθεση της δράσης στους «ειδικούς», τροφοδοτούν ψεύτικες ελπίδες και δουλεύουν για την κοινωνική ειρήνη. Μερικές τάσεις αυτονομίας γεννιούνται με την αναζήτηση των λύσεων στα καθημερινά προβλήματα της κοινωνίας, λαϊκές συνελεύσεις αυτοδιαχείρισης, επανασύνδεση κομμένων ρευμάτων, κλαδικοί διεκδικητικοί αγώνες κτλ. Άλλες φορές γεννιούνται τάσεις κανιβαλισμού από νεοναζιστικά σπέρματα που αποβλέπουν στη διάσωση του διαλυμένου συστήματος.

Το ζητούμενο της υπόθεσης είναι ότι δεν πρέπει να αφεθεί η κατάσταση στην τύχη της. Μία απόπειρα ριζικής ανατροπής του συστήματος πρέπει να επιχειρηθεί από όσους θεωρούν ότι είναι εχθροί του. Η δημιουργία ενός επαναστατικού κινήματος που κοιτάζει ένα βήμα παραπέρα από τους διεκδικητικούς αγώνες της προσωπικής ή και εν μέρει συλλογικής επιβίωσης και δεν χάνει τον στόχο του, που είναι η ανατροπή του καπιταλισμού. Χρησιμοποιεί τη ρωγμή της κοινωνίας με το κεφάλαιο, λόγω της κρίσης, για τη προώθηση της κοινωνικής επανάστασης και θίγει το ζήτημα του αδιεξόδου με διαφορετικό τρόπο. Αποφεύγει τις παγίδες μοιρολατρίας και ανάθεσης του τυφλού εργατισμού, που πιστεύει ότι το ζήτημα της επανάστασης είναι στο DNA των εργατών ή και άλλων υποκειμένων που υφίστανται την καταπίεση και περιμένει τις ώριμες συνθήκες όπου όλα θα γίνουν από μόνα τους.

Το επαναστατικό κίνημα κοιτάζει να συνδέσει τους κοινωνικούς αγώνες και να δώσει προτάσεις για ένα δρόμο, που στοχεύει να ξεριζώσει μια και καλή το διεφθαρμένο σύστημα του καπιταλισμού μέσω της κοινωνικής επανάστασης. Όσο για το ερώτημα αν μπορεί να πετύχει ή όχι, δεν θα απαντηθεί ποτέ εφ' όσον δεν το επιχειρήσουμε.

Ερώτηση

Στα πλαίσια διάχυσης του επαναστατικού λόγου και της ανάπτυξης της επαναστατικής πράξης πως βλέπετε τη συμμετοχή των μεταναστών, της στρατικοποίησης της εργασίας τους και των αγώνων που θα μπορούσαν να αναπτύξουν;

Σασουά Μπερτράντ

Η ερώτηση αυτή παραπέμπει σε ένα γενικότερο πρόβλημα: πώς να συνδυάσουμε, πως να ιεραρχήσουμε τους άμεσους στόχους, τις άμεσες προτεραιότητες με τις ευρύτερες προτεραιότητες ενός επαναστατικού κινήματος. Συχνά το ένα στρέφεται ενάντια στο άλλο. Όταν προτάσουμε

άμεσες στοχοθεσίες, ίσως παραβλέπουμε πολλές φορές την επαναστατική προοπτική. Από την άλλη, όταν επικεντρωνόμαστε στην ευρύτερη επαναστατική προοπτική υπάρχει κίνδυνος να παραβλέψουμε τα άμεσα ζητούμενα για τη συγκρότηση ενός μαζικού κινήματος. Το ζήτημα της σύνδεσης λοιπόν του επιμέρους με το γενικό είναι ίσως το δυσκολότερο πρόβλημα που έχει να αντιμετωπίσει μια επαναστατική πολιτική. Δεν μπορώ να δώσω μια γενική απάντηση στο ερώτημα. Αυτό που έχω να πω είναι ότι ο ίδιος και οι σύντροφοί μου καταπιανόμαστε και ασχολούμαστε με συγκεκριμένους αγώνες, με συγκεκριμένες καταστάσεις που αφορούν μετανάστες. Είναι από εκεί και πέρα στην επιλογή του καθενός επαναστάτη και ανάλογα με τις κατά τόπους συνθήκες, τις συγκυρίες και τις δυνατότητες σύμφωνα με τις οποίες χαράσσουμε την πολιτική πάνω σε αυτό το ζήτημα. Επομένως, γενική απάντηση δεν έχω να δώσω.

Χρήστος Τσιγαρίδας

Δεν πρέπει να έχουμε καμιά ψευδαίσθηση ότι μπορούν οι μετανάστες στο σύνολό τους, σε ένα μεγάλο ποσοστό τέλος πάντων, να συμμετάσχουν σε μια επαναστατική διαδικασία. Είτε, οι νόμιμοι έχουν ήδη ενσωματωθεί, οι δε άλλοι, το μόνο πρόβλημα που έχουν είναι πως θα μπορέσουν να φύγουν από την Ελλάδα, να βρουν μια καλύτερη ευκαιρία για δουλειά και για να επιβιώσουν. Συνήθως είναι απολίτικοι στη μεγάλη τους πλειοψηφία και όπως έλεγε ένας φίλος «το μόνο που ενδιαφέρονται είναι ο κώλος τους», ούτε μεταξύ τους δε συνεργάζονται, ούτε βοηθάει ο ένας τον άλλον. Αυτή είναι η δικιά μου γνώση πάνω σε αυτό το θέμα, γιατί έχω εμπλακεί αρκετά με κάποια θέματα και κάποιους αγώνες -όπως τώρα τελευταία με αυτόν των 300 απεργών πείνας- και αυτή τη γνώμη έχω εν πάσει περιπτώσει.

Αντρέας Φόγκελ

Πιστεύω ότι το ζήτημα των μεταναστών και της μετανάστευσης και των κοινών αγώνων είναι ένα κεντρικό ερώτημα που τίθεται αυτή την εποχή. Είναι ένα ερώτημα, ανεξάρτητα από την κοινωνική ειρήνη ή τον κοινωνικό πόλεμο, για το οποίο η εξωθεσμική αριστερά σύσσωμη θα έπρεπε να έχει μια απάντηση. Η ρατσιστική αντιμετώπιση ανθρώπων που είναι φυγάδες από τις χώρες τους - μετανάστες από το κράτος και από τις δεξιές και ρατσιστικές δυνάμεις είναι ένα θέμα στο οποίο η εξωθεσμική αριστερά θα έπρεπε να έχει μια ενιαία αντιμετώπιση.

Θα πρέπει να επιτεθούμε στο κράτος, τους ρατσιστές και τους φασίστες, όταν επιτίθενται στους μετανάστες είτε άμεσα, είτε μέσω νόμων και διατάξεων. Θα πρέπει να τους στηρίξουμε στους αγώνες που δίνουν.

Φυσικά, το ερώτημα της κοινής οργάνωσης και συνεργασίας των αγώνων είναι πάρα πολύ δύσκολο να απαντηθεί. Και στη Γερμανία εδώ και πάρα πολλά χρόνια υπάρχει μια διεθνής κοινότητα με ανθρώπους από πολλά μέρη· η εξωκοινοβουλευτική αριστερά, το επαναστατικό κίνημα αποτελείται κατά κύριο λόγο από ανθρώπους που είναι Γερμανοί και λευκοί.

Δεν γνωρίζω για το πως έχει η κατάσταση στην Ελλάδα, αλλά βλέποντας τι συμβαίνει σε αυτό το αμφιθέατρο, έχω την εντύπωση ότι κάτι ανάλογο πρέπει να συμβαίνει και εδώ. Φυσικά είναι δύσκολο, αλλά θα πρέπει κάθε προσπάθεια που γίνεται εδώ, από τους κάτω, από τους μετανάστες, από τους πρόσφυγες για να οργανωθούν και να αυτο-οργανωθούν, να την υποστηρίξουμε και με αυτό τον τρόπο ίσως αλλάξει και η σύνθεση του δικού μας κινήματος. Φυσικά το γεγονός της καταπίεσης δεν είναι αρκετό για να κάνει κάποιον να ξεσηκωθεί. Σε αυτό δε διαφέρουν οι μετανάστες από την υπόλοιπη κοινωνία.

Εισηγήτρια

Ακολουθεί μια τοποθέτηση συντρόφου.

Τοποθέτηση

Χωρίς να θέλω να έρθω σε αντιπαράθεση με την τοποθέτηση του συντρόφου Χρήστου (Τσιγαρίδα) ή του συντρόφου Αντρέα (Φόγκελ), θα ήθελα να βάλω μια άλλη διάσταση όσο αφορά το μεταναστευτικό.

Και θα σταθώ σε δύο σημεία. Το ένα πάνω στην τοποθέτηση του συντρόφου Τσιγαρίδα για την παράμετρο που ανέφερε ότι (οι μετανάστες) «κοιτάν τον κώλο» τους και την παράμετρο που έβαλε ο γερμανός σύντροφος όσον αφορά το «γερμανοί και λευκοί» ή τη σύνθεση της συνέλευσης σήμερα.

Το ζήτημα είναι κατά πόσο εμείς έχουμε διαδικασίες, οι οποίες μπορούν να εντάξουν το ταξικό υποκείμενο. Γιατί με τους μετανάστες πώς συνδεόμαστε, στο χρώμα; Όχι, Δεν είμαστε όλοι λευκοί, ούτε μαύροι. Στη φυλή; Ούτε. Στο πολιτιστικό, το πολιτισμικό; Ούτε. Πώς συνδεόμαστε; Συνδεόμαστε βασικά ως ταξικά υποκείμενα, για αυτό και τους ονομάζουμε ταξικά μας αδέρφια. Εκεί είναι που συνδεόμαστε. Οπότε, αν υποθέσουμε ότι υπάρχει ένα σωματείο το οποίο κινείται ενάντια στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και κινείται στη βάση της κοινωνίας, τότε μια τέτοια διαδικασία μπορεί να εντάξει και τα ταξικά της αδέρφια τους μετανάστες.

Αν δεν έχει αυτά τα χαρακτηριστικά, αν λειτουργεί διαχωρισμένα, αν λειτουργεί με το παλιό μοντέλο σίγουρα δεν μπορεί να τους εντάξει. Το ίδιο ισχύει και με μια συνέλευση γειτονιάς. Είναι κατά πόσο τα χαρακτηριστικά της και κατά πόσο τα ζητήματα που βάζουν, μπορούν να εντάξουν και τους

μετανάστες. Γιατί δεν είναι δυνατόν να είναι όλοι απολιτίκ, δεν είναι δυνατόν να «κοιτάνε όλοι τον κώλο τους», αλλά ακόμα κι αν είναι έτσι οι σημερινές συνθήκες θα τους σπρώξουν στο να οργανωθούν συλλογικά, προκειμένου έστω και ατομικά να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα. Οπότε καθώς ατομικά θα προσπαθήσουν να λύσουν το πρόβλημα, συλλογικοποιούνται. Ακόμα και η επίθεση που δέχονται αυτή την περίοδο, η οξυμένη επίθεση από τους νεοναζήδες – τους κοινοβουλευτικούς νεοναζήδες πλέον- είναι μια συνθήκη ικανή να τους σπρώξει σε μία τέτοια κατεύθυνση. Είτε κινηθούν από πολιτικό κριτήριο, είτε κινηθούν από ατομικιστικό κριτήριο. Το θέμα είναι αν υπάρχουν διαδικασίες, οι οποίες μπορούν να συλλογικοποιήσουν πλέον το κριτήριό τους. Να του αλλάξουν πορεία, να του αλλάξουν δεδομένα.

Όσο αφορά τα ερωτήματα που τίθενται – το ζήτημα για τους συντρόφους, για όσους θέτουν τον εαυτό τους στην πλευρά του επαναστατικού κινήματος-, το ζήτημα είναι καθένας από εμάς να είναι η απάντηση. Πρέπει ο καθένας από εμάς να γίνει η απάντηση. Δεν είναι δυνατόν να συνεχίσουμε στο διηνεκές ως ερώτημα.

Και ποια είναι η απάντηση; Η απάντηση είναι η αυτοοργάνωση, αλλά όταν λέμε «αυτοοργάνωση» δεν εννοούμε μη οργάνωση, εννοούμε οργάνωση με συγκεκριμένα πολιτικά χαρακτηριστικά. Μιλάμε για οργάνωση όταν μιλάμε για αυτοοργάνωση· απλά μιλάμε για ένα άλλο δομικό μοντέλο. Μιλάμε για ένα μοντέλο όπου οι αποφάσεις παίρνονται από κάτω, όπου έχει συνελευσιακό χαρακτήρα, όπου υπάρχει διαδικασία αυτομόρφωσης, διαδικασία διαλεκτικής σχέσης ανάμεσα στα επαναστατικά υποκείμενα· μία διαδικασία, ένα πολιτικό μοντέλο που παράγει πολιτική, που παράγει ανάλυση, που διαχέεται, που ενοποιεί την πολυμορφία του αγώνα, όταν η πολυμορφία αυτή όμως έχει και στρατηγικό στόχο. Δεν μιλάμε για μια πολυμορφία που ο καθένας κάνει ότι του κατέβει στο κεφάλι. Μιλάμε για μια πολυμορφία που έχει στρατηγικό στόχο και αυτός ο στρατηγικός στόχος δεν ξεχνάει ποτέ ότι πρέπει να εξυπηρετεί και το σύνολο.

Οπότε, όταν αυτοοργανωθούν όλα αυτά τα μοντέλα, όταν δημιουργηθεί ένας συνεκτικός ιστός που θα οργανώσει όλα αυτά τα κατακερματισμένα σήμερα κομμάτια και καθώς θα έχει παραχθεί πολιτική, καθώς θα έχει παραχθεί ανάλυση, θα γίνουμε και ανταγωνιστικοί απέναντι στο ρεφορμιστικό κίνημα και ο λόγος μας θα αποκτήσει διέξοδο. Ετσι θα μπορέσουμε να εμφυσήσουμε, αφού θα μπορέσουμε να αποκτήσουμε πρώτα από όλους εμείς πίστη, θα μπορέσουμε να εμφυσήσουμε αυτή την πίστη και αυτό το όραμα και στα υπόλοιπα κοινωνικά κομμάτια.

Δηλαδή θέλω να πω -και θα συμφωνήσω με την συντρόφισσα Πόλα- ότι χρειάζεται να κινηθούμε σε ένα επίπεδο στρατηγικό που θα οργανώσουμε και τη πολιτική μας προοπτική. Αν δε βάλουμε σαν προοπτική την οργάνωση του κινήματος με το δομικό μοντέλο που εμείς πρεσβεύουμε, που είναι

ανταγωνιστικό στα συστημικά μοντέλα, όντως δεν θα έχουμε προοπτική. Θα μιλάμε πλέον για απομονωμένους που όσο καλά «στημένοι» κι αν είναι, οι αγώνες θα είναι αδιέξοδοι. Γιατί; Γιατί δεν θα μπορούν να ενοποιούν το όλον. Αυτή η περίοδος που διανύουμε είναι μια περίοδος που μας βάζει ένα συγκεκριμένο δίλημμα: κατακερματισμός ή σύνθεση. Και σύνθεση πάνω στην πολυμορφία του κινήματος, γιατί η πολυμορφία είναι ιστορικό χαρακτηριστικό των αναρχικών.

Ομως η πολιτική που μπορούμε να αναπτύξουμε σήμερα δεν περιορίζεται στα αυστηρά αναρχικά πλαίσια. Πλέον πιστεύω ότι είμαστε το πολιτικό υποκείμενο με τον πλέον κοινωνικό λόγο. Και αυτό πιστεύω είναι το στοιχείο που μπορούμε να εκμεταλλευτούμε προκειμένου να κάνουμε την περίοδο να λειτουργήσει υπέρ της προοπτικής μια κοινωνικής επανάστασης.

Και τελειώνοντας θα συμφωνήσω με τον σύντροφο τον Χρήστο που είπε ότι είναι λάθος να βλέπουμε την επανάσταση στα στενά πλαίσια της δικής μας ύπαρξης (τα 72 χρόνια που αναλογούσαν μέχρι πρόσφατα στον κάθε Έλληνα). Πρέπει να βλέπουμε την επανάσταση σαν το διαρκώς επιδιωκόμενο και θα πρέπει να θέσουμε τον εαυτό μας σε μία θέση όπου θα κάνουμε το καλύτερο δυνατό σε επίπεδο επαναστατικής σύνθεσης προκειμένου να μη χαθεί το όραμα. Γιατί αυτό το όραμα, αυτή η συνθήκη σήμερα που ευαγγελιζόμαστε και εμείς, δεν είναι δικό μας. Στην Ελλάδα για αυτό το όραμα παλεύουν για πάνω από εκατονταετία τουλάχιστον, τρεις τέσσερις γενιές. Μπορεί να φτάνει τον προπάππου μας, τον παππού μας, τον πατέρα μας, εμάς, και να συνεχίζεται αύριο με τους γιους και τις κόρες μας. Οπότε, αν δούμε τον εαυτό μας σε μια τέτοια συνθήκη, τότε λειτουργεί με έναν τρόπο που δεν χάνουμε την πίστη μας. Γιατί η πίστη στην επανάσταση δεν έχει χρονικό περιθώριο. Δεν είναι γιαούρτι που λήγει, ξεκινάει τον Απρίλη και τελειώνει τον Μάη, ας πούμε. Η πίστη στην επανάσταση ξεκινάει από τη στιγμή που αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας σαν επαναστάτες και τελειώνει πέρα από εμάς, πολύ πέρα από εμάς.

Ερώτηση

Μία ερώτηση προς τους συντρόφους του Επαναστατικού Αγώνα.

Ποιά είναι η ιστορική ευθύνη του αναρχικού-ελευθεριακού χώρου, ο οποίος αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα διαθέτει και πλούσια επιχειρησιακή εμπειρία και βρίσκεται στην πρωτοπορία του κινήματος -παρ' όλα τα προβλήματά του-, (...) ώστε να οδηγήσει και να οδηγηθεί σε ένα μαζικό κίνημα με ξεκάθαρο πρόταγμα την επαναστατική προοπτική και εν τέλει τη πραγμάτωση της επανάστασης;

Τί να κάνουμε – για να θυμηθούμε και τον Λένιν- για να μην πέσουμε στα ίδια τραγικά και μοιραία λάθη της CNT/ FAI στην Ισπανία και μη ξεχνώντας

ούτε λεπτό τη μοίρα των αναρχικών στη Ρωσία μετά την επανάσταση;

Πόλα Ρούπα

Συμφωνώ ότι ο αναρχικός χώρος στην Ελλάδα είναι ο πιο σημαντικός όσο αφορά τη σημερινή συγκυρία και τη σημερινή κατάσταση. Γιατί δεν υπάρχει κανένας άλλος στην ουσία πολιτικός χώρος με αυτά τα ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά.

Η προοπτική ενός κινήματος πιστεύω ότι αφορά κάποιες σταθερές παραμέτρους τις οποίες τις απαρίθμησα μεν πριν, μόνο που θα πρέπει να τις πω πιο συγκεκριμένα.

Καταρχήν το ζήτημα της θεωρητικής ανάλυσης σε σχέση με την κρίση και την απάντηση σε σχέση με αυτό που είπα και νωρίτερα, ότι είναι ένας τρόπος επικοινωνίας με τη κοινωνία. Γιατί τα προβλήματα είναι πρακτικά και αφορούν συγκεκριμένα ερωτήματα που τίθενται.

Το ζήτημα της κρίσης, είπα και πριν, είναι πολύ σοβαρό για το σύστημα αυτή την περίοδο και είναι αυτό το οποίο διαμορφώνει τις αντικειμενικές συνθήκες.

Καταρχήν να κάνω μια επισήμανση. Δεν είπα ότι το σύστημα δεν θα μπορέσει να βγει από αυτή την κατάσταση, με την μόνη διαφορά ότι η έξοδος για το σύστημα από την κρίση προϋποθέτει καταστροφές, όπως είπε και ο σύντροφος που τοποθετήθηκε πριν: καταστροφές κεφαλαίων, που σημαίνει καταστροφές και ανθρώπινων ζωών, σημαίνει πολέμους, σημαίνει μεγαλύτερα αδιέξοδα για την κοινωνική βάση.

Στην ουσία όταν μιλάμε για αδυναμία διαχείρισης της κρίσης, εννοούμε ότι το σύστημα δεν έχει τα υλικά μέσα για να μπορέσει να μπει σε μια διαδικασία αναπαραγωγής του τέτοιας, ώστε να ξεπεράσει το πρόβλημα. Το πρόβλημα της αναπαραγωγής του συστήματος που αφορά την επένδυση κεφαλαίων με την προοπτική της απόδοσης κέρδους, αυτή την περίοδο είναι πολύ μεγάλο. Το γνωρίζουν ακόμα και καθεστωτικοί αναλυτές, οι οποίοι μιλούν για δεκαετίες μηδενικής ανάπτυξης, που σημαίνει δεκαετίες κρίσης, δεκαετίες προβλημάτων σαν αυτά που ζούμε σήμερα τα οποία δεν θα μείνουν σε αυτή την κατάσταση αλλά θα οξυνθούν.

Οπότε, όταν μιλάμε για επανάσταση ή αφανισμό, δικό μας και κοινωνικό αφανισμό, εννοούμε στην πραγματικότητα για επανάσταση ή πολέμους. Οπότε το ζήτημα της θεωρητικής συγκρότησης σε σχέση με αυτό το θεωρητικό σημαντικό ώστε να προχωρήσουμε. Ενα είναι αυτό.

Ενα δεύτερο είναι η συγκρότηση δομών μέσα στο ίδιο το κίνημα που θα μπορούν να δώσουν απαντήσεις πρακτικές σε σχέση με ζητήματα που αφορούν τη καθημερινότητα -όχι τη δική μας κατά ανάγκη αλλά ανθρώπων

έξω από εμάς- στο βαθμό που με αυτό μπορούμε να δώσουμε διεξόδους, να επικοινωνήσουμε και να συνδεθούμε όχι καλύπτοντας απλώς ανάγκες βιοποριστικές, περίθαλψης κτλ, αλλά μπαίνοντας σε μια διαδικασία κατάληψης του εδάφους που αφήνει το σύστημα αυτή την περίοδο και σύνδεσης οργανικής και πρακτικής με στρώματα που πλήττονται. Αυτό είναι μια μεγάλη συζήτηση, το καταλαβαίνω και είναι μεγάλο το ζήτημα πώς μπορεί να λυθεί, αλλά νομίζω αξίζει τον κόπο να επιχειρηθεί γιατί είναι ένα από τα ζητήματα που μπορούν να μας ανοίξουν ορίζοντες.

Για παράδειγμα, οι φασίστες στην Ιταλία έχουν φτιάξει τέτοιες δομές και μέσα από αυτές προσελκύουν εκατοντάδες και χιλιάδες κόσμου. Νομίζω ότι κάτι τέτοιο μπορούμε να κάνουμε κι εμείς εδώ πέρα σε ένα βαθμό, όπως για παράδειγμα με καταλήψεις, με μονάδες τουλάχιστον πρωτοβάθμιας ιατρικής περίθαλψης, με άλλα μέσα που μπορούμε εμείς να βρούμε, να φανταστούμε και να δημιουργήσουμε. Να φτιάξουμε τέτοιες δομές μέσα στις οποίες να χωρούν αρκετοί και ανάμεσα σε αυτούς και μετανάστες, γιατί εκεί μπαίνει το ζήτημα των δομών και της επαφής της κοινωνίας και σύνδεσης μαζί τους, αλλά αυτές δεν θα είναι αυτοσκοπός. Θα πρέπει να είναι ενταγμένες σε ένα κίνημα. Πρέπει να έχουν μια ανατρεπτική και επαναστατική κατεύθυνση. Θα πρέπει στην πραγματικότητα να είναι πυρήνες πολιτικών ζυμώσεων προς μια ανατρεπτική κατεύθυνση. Αυτό από μόνο του το να γίνει δεν έχει καμία σημασία στο βαθμό που δεν υπάρχει καμία σύνδεση.

Επόμενο ζήτημα που είχα θέσει αρχικά: Η δημιουργία πολύμορφων δράσεων με στόχο τη σύγκρουση με την κεντρική εξουσία. Αυτές μπορούν να είναι -όπως είπα και πριν- με όλα τα μέσα. Μπορούν να είναι και σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο, μπορούν να είναι μέσα σε διαδηλώσεις που κατεβαίνουν χιλιάδες κόσμου στο δρόμο, και μέσα από τέτοιες διαδικασίες που απαιτούνται ζυμώσεις στο εσωτερικό του κινήματος να μπαίνει κάθε φορά η ιεράρχηση της δράσης και των στόχων με βάση πάντα τη κατεύθυνση της σύγκρουσης κεντρικά με την πολιτική και οικονομική εξουσία με στόχο την αποδόμησή της. Αυτό μπορεί να αφορά ακόμα και πορείες, καταλήψεις υπουργείων, καταλήψεις κεντρικών κτηρίων της εξουσίας (οικονομικών ή πολιτικών), σαμποτάζ, χίλια πράγματα...

Ενα επόμενο σημείο που τοποθετήθηκα σε σχέση με αυτό: Η δημιουργία δομών αυτοπροστασίας για τους αγωνιστές. Αυτή την αναγκαιότητα ήδη τη βιώνουμε κατ' αρχήν στο επίπεδο το αντιφασιστικό. Το πρόβλημα με τους φασίστες θα οξυνθεί στο μέλλον γιατί η ίδια η κυριαρχία το γεννά και στο βαθμό που θα οξυνθεί η ταξική και κοινωνική σύγκρουση, είναι αναπόφευκτο να ενισχυθούν και οι ακροδεξιές τάσεις. Όπως επίσης είναι

αναπόφευκτο ότι θα οξυνθεί και η καταστολή στο βαθμό που υπάρχει μια αντίστοιχη δράση κοινωνική από τα κάτω.

Οπότε σε αυτό το επίπεδο πιστεύω είμαστε υποχρεωμένοι να δούμε τη δημιουργία τέτοιων δομών αυτοπροστασίας και σε ένα επίπεδο που χρειάζεται και φαντασία, και τόλμη πιστεύω, για να μπορέσουμε να περιφρουρήσουμε τις δράσεις μας και πολιτικά τον ίδιο μας τον εαυτό.

Ενα επόμενο και πολύ σημαντικό στοιχείο πιστεύω ότι είναι η διαμόρφωση πολιτικών προτάσεων σε σχέση με την ίδια την επανάσταση (αυτό πάει περισσότερο με το πρώτο μέρος της πρότασης που κάνω) που να αφορούν την επαναστατική προοπτική, δηλαδή έναν επαναστατικό κοινωνικό μετασχηματισμό.

Σε σχέση με αυτά αναφέρθηκα και έχουμε γράψει επανειλημμένως σε κείμενα μας ως Επαναστατικός Αγώνας. Νομίζω ότι είναι ώρα να συζητήσουμε ευρύτερα σαν κίνημα πάνω σε αυτές τις προτάσεις και να τις θέσουμε εδώ και τώρα, τόσο ως απάντηση στα προβλήματα που αντιμετωπίζει η κοινωνία σε σχέση με την κρίση, όσο και ως απάντηση σε σχέση με την επανάσταση, η οποία δεν μπορεί φυσικά να μένει στη σύγκρουση με τη εξουσία την καταστροφή της και την ανατροπή της, αλλά θα πρέπει να έχει να προτείνει και δομές τέτοιες οριζόντιες και επαναστατικές που να φέρουν ένα νέο κοινωνικό μετασχηματισμό, ο οποίος στην πραγματικότητα είναι η μόνη απάντηση για την έξοδο οριστικά από κάθε κρίση του συστήματος.

Νίκος Μαζιώτης

Θα πω λίγα συνοπτικά πράγματα σε σχέση με αυτό, εφ' όσον η ερώτηση απευθύνεται στον Επαναστατικό Αγώνα. Στα περισσότερα με κάλυψε πλήρως η συντρόφισσα. Πιστεύω ο αναρχικός χώρος στην Ελλάδα δεν έχει πρόβλημα μαζικοποίησης, δηλαδή έχει χιλιάδες συντρόφους στο ενεργητικό του. Πιστεύω ότι έχουμε πρόβλημα περισσότερο ποιότητας παρά ποσότητας. Δηλαδή πάνω στο τι θέλουμε να κάνουμε. Συμφωνώ ότι αυτή είναι η μεγάλη μας ιστορική ευκαιρία ως αναρχικοί, ως επαναστάτες αυτή την περίοδο. Εάν τη χάσουμε, έχουμε τελειώσει.

Τι θα μπορούσαμε να κάνουμε: έχει λεχθεί επανειλημμένως, ότι πρέπει να φτιαχτεί κίνημα. Τι σημαίνει κίνημα, όμως, έτσι; Γιατί αυτό που επικρατεί τώρα δεν είναι κίνημα και το έχω ξαναπεί. Είμαστε ένας χώρος από ομάδες διάσπαρτες, άτομα, η συντριπτική πλειοψηφία είναι άτομα μη οργανωμένα. Αυτό που λείπει για να το ονομάσουμε κίνημα είναι ένας ενιαίος, ένας ενοποιητικός πολιτικός φορέας θεωρίας και πράξης. Πολιτικός φορέας σημαίνει ότι πρέπει να συμφωνήσουμε σε κάποια πράγματα έστω και

μίνιμουμ. Να υπάρχει δηλαδή ένα μίνιμουμ πολιτικό πλαίσιο για τα πάντα. Από το πως αναλύουμε την εποχή μας μέχρι και στο τι κάνουμε πρακτικά. Φανταστείτε τώρα, αν δημιουργηθεί ένα χάος -υποθετικά μιλάω με βάση πρακτικό παράδειγμα-, φανταστείτε την περίπτωση που προκληθεί ένας χάος στην περίπτωση που καταρρεύσει η οικονομία. Αυτή τη στιγμή το σύστημα είναι ευάλωτο, δεν έχει πολιτική σταθερότητα, αυτή τη στιγμή δεν έχουμε σταθερή κυβέρνηση. Αν προκληθεί χάος και έχουμε υποθετικά κενό εξουσίας, κανονικά θα πρέπει εμείς να το καταλάβουμε αυτό το κενό εξουσίας, όχι με την έννοια ότι θα γίνουμε κυβέρνηση, όπως οι Μπολσεβίκοι στη Ρωσία, με την έννοια να μην αφήσουμε κανέναν κόμμα, είτε είναι ο ΣΥΡΙΖΑ, είτε είναι κυβερνήσεις «λαϊκής ενότητας», αριστερές, σοσιαλδημοκρατικές, είτε είναι φασιστικές κυβερνήσεις, κάποιες φασιστικές κυβερνήσεις που θα συνεχίσουν τα σημερινά οικονομικά μέτρα και το πρόγραμμα της δικτατορίας των αγορών. Αυτό είναι το καθήκον των επαναστατών. Να μην αφήσουν κανέναν σε περίπτωση που προκληθεί χάος να το εκμεταλλευτούν και να δώσουμε τη διαχείριση της κοινωνίας στην ίδια την κοινωνία.

Εάν υπήρχε κίνημα οργανωμένο και ήξερε τι ήθελε να κάνει θα μπορούσαμε ήδη να εκμεταλλευτούμε καταστάσεις που έχουν δημιουργηθεί τα δύο τελευταία χρόνια μετά την υπογραφή του μνημονίου. Στα δύο τελευταία αυτά χρόνια εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι από τον λαό έχουν κατέβει στους δρόμους επανειλημμένως, από την 5η Μάη, το μεσοπρόθεσμο από τον Δεκέμβρη του 2010, ενάντια στο μνημόνιο 2, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι που είναι αριθμός ρεκόρ έχει διαδηλώσει εναντίον των μέτρων και εναντίον του κράτους, των κυβερνητικών μέτρων.

Εάν υπήρχε πραγματικά κίνημα θα έπρεπε να εκμεταλλευτούμε αυτό τον λαϊκό χείμαρρο. Κι όμως εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι ήταν στην πραγματικότητα μια τεράστια αδρανής δύναμη.

Θα μπορούσαμε για παράδειγμα, αν είχαμε κίνημα και αν είχαμε ένα μίνιμουμ πολιτικό πλαίσιο και στρατηγική επί του πρακτέου, όχι μόνο επί της θεωρίας, να καταλάβουμε κυβερνητικά κτίρια στο κέντρο της Αθήνας, να αποσταθεροποιήσουμε την κυβέρνηση ή και να την ρίξουμε την κυβέρνηση. Πράγμα που δεν το έχουμε καταφέρει εδώ και δύο χρόνια. Και αυτό είναι δυσμενές γιατί το σύστημα θέλει να κάνει μια προγραμματισμένη, ελεγχόμενη χρεοκοπία. Οσο αργά αυτή η στιγμή είναι υπέρ τους και είναι εναντίον μας. Αυτά είναι κάποια πράγματα υποθετικά, επί παραδείγματι τι θα μπορούσαμε να κάνουμε επί του πρακτέου. Η να εκμεταλλευτούμε τις διαδηλώσεις εκατό χιλιάδων λαού στους δρόμους της Αθήνας.

Οσο αφορά τα ιστορικά παραδείγματα που αναφέρει η ερώτηση. Σίγουρα η λύση δεν είναι να ψηφίζουμε ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές. Με την ίδια λογική που η CNT στην Ισπανία το '36 κράτησε μια στάση έτσι ώστε να ψηφίσουν

οι αναρχικοί το Λαϊκού Μέτωπο τότε, το οποία ήταν η πλέον αντεπαναστατική δύναμη. Δεν μπορώ φυσικά να κάνω παραλληλισμούς με το ΣΥΡΙΖΑ σήμερα, αλλά θα μπορούσε να γίνει μια σύγκριση έστω και μικρή.

Εάν δεν ξεφύγουμε από μία λογική θυματοποίησης - γιατί έχω την εντύπωση ότι στην ιστορία οι αναρχικοί έχουν φερθεί σαν «losers»- θα έχουμε ακριβώς τη τύχη που είχαν στη Ρωσία. Όταν δόθηκε η ευκαιρία στους αναρχικούς να γίνουμε κύριοι της κατάστασης, στη Ισπανία είχαν την εξουσία -και μη φοβόμαστε να λέμε τα ονόματα έτσι όπως ήταν-, είχαν την εξουσία γιατί είχαν τα όπλα, είχαν τις οπλισμένες ομάδες τους κυρίαρχες μετά την καταστολή του φρανκικού πραξικοπήματος στη μισή ισπανική επικράτεια. Και όμως τη δώσανε την εξουσία. Με τον ίδιο τρόπο που την έδωσε και το ΚΚΕ μετά τον Δεκέμβρη του '44 στη Βάρκιζα. Αυτά είναι τραγικά λάθη για όσους θέλουν να λέγονται επαναστάτες. Αυτά έχω να απαντήσω.

Τοποθέτηση

Ηθελα να πω το εξής: ότι με βάση την επίθεση που δεχόμαστε τα τελευταία 2 χρόνια, την τρομοκρατία στους εργασιακούς (χώρους), την καταστολή στους δρόμους, η απουσία της ένοπλης λαϊκής αντιβίας είναι παραπάνω από ορατή. Η ένοπλη λαϊκή αντιβία, είναι παραπάνω από ορατό, ότι είναι δίκαια σήμερα. Για να έχει όμως αποτέλεσμα θα πρέπει να υπάρχουν ορισμένες προϋποθέσεις. Πριν από τις προϋποθέσεις, θα πρέπει να αναφέρω κάτι άλλο. Οτι η ένοπλη λαϊκή αντιβία είναι αυτό που αναλογεί και αντιστοιχεί στις σημερινές συνθήκες, στην επίθεση που δεχόμαστε. Είναι οι σημερινές συνθήκες οι οποίες κάνουν την ένοπλη λαϊκή αντιβία να έχει απήχηση σε ευρύτερα στρώματα της ελληνικής κοινωνίας. Και είναι αυτή η επίθεση που δεχόμαστε, αυτή η ένταση της επίθεσης η οποία [...] στη λαϊκή αντιβία, να γυρίσουμε ένα ποσοστό της βίας στο κράτος από αυτό που έχουμε δεχτεί τελευταία. Γιατί ότι και να έχουμε κάνει τα τελευταία 2 χρόνια δεν είναι αντίστοιχο της βίας που έχουμε δεχτεί.

Επίσης αυτό που είναι σωστό, είναι ότι η λαϊκή αντιβία πρέπει να έχει κοινωνική απήχηση και απεύθυνση και όχι να αναλώνεται σε ένα εξεγερσιακό εγώ. Οτι όμως και να κάνει, οι ενέργειες αυτές της λαϊκής αντιβίας, θα πρέπει να είναι αντίστοιχες της επίθεσης που δεχόμαστε, της έντασης της επίθεσης που δεχόμαστε και επίσης θα πρέπει να είναι ο τρόπος με τον οποίο υποστηρίζονται [...] να έχει κοινωνική απεύθυνση και απήχηση.

Καιερχόμαστε στη δημιουργία του κινήματος, γιατί είναι τόσο απαραίτητη. Γιατί, αν δεν υπάρχει κίνημα, αν δεν υπάρχει επαναστατικό κίνημα, το οποίο να εκμεταλλευτεί την υπεραξία των όποιων ενεργειών, αυτό θα σημάνει και μια οπισθοχώρηση. Το κίνημα είναι αυτό που θα εκμεταλλευτεί την υπεραξία των χτυπημάτων και θα προωθήσει τη συνολική ανατροπή.

Η απουσία του κινήματος είναι πολύ ορατή στις μέρες μας, στην καθημερινότητα μας. Από τα γεγονότα που αντιμετωπίζουμε καθημερινά, βλέπουμε φασίστες να γυρνάνε στους δρόμους, σε πλατείες να τρομοκρατούν, να τραμπουκίζουν και να μην δέχονται ούτε καν επιθέσεις από οργανωμένους σχηματισμούς του κινήματος ή των πολιτικών σχηματισμών που έχουμε σήμερα. Για να προχωρήσουμε στη δημιουργία ενός επαναστατικού κινήματος πρέπει να γίνει από τους καταπιεζόμενους, από τους εξεγερμένους, από τους επαναστάτες η εξής παραδοχή: και η παραδοχή αυτή είναι ότι η ένοπλη λαϊκή αντιβία δεν είναι από μόνη της αρκετή για να φέρει τη συνολική ανατροπή, αν δεν υπάρχει παράλληλα ένα μαζικό επαναστατικό κίνημα που θα αναλάβει την πολιτική οργάνωση και την προπαγάνδα και τη γενικότερη επιμέλεια. Αλλά και πρέπει οι πολιτικοί σχηματισμοί, οι οποίοι υπάρχουν ήδη, να συνθέσουν και θα πρέπει και αυτοί να παραδεχτούν ότι δεν μπορεί να υπάρχει συνολική ανατροπή με το καθεστώς χωρίς την ένοπλη λαϊκή αντιβία ως αιχμή επίθεσης στο υπάρχον σύστημα κατάλυσης. Ο δρόμος για τη συνολική ανατροπή είναι, πιστεύω, διττός: είναι μια παράλληλη συμπόρευση του πρακτικού με το πολιτικό, είναι μια παράλληλη συμπόρευση ενός αμεσοδημοκρατικού πολιτικού κινήματος που μαζί με την ένοπλη λαϊκή αντιβία ως αιχμή του δόρατος αλλά και ως οπισθοφυλακή των κεκτημένων του κινήματος, θα αποτελέσει αυτό το οποίο θα επιτρέψει τη συνολική ανατροπή κράτους και κεφαλαίου.

Να μην έχουμε αυταπάτες ότι η κοινωνική βάση αυτό που ζητάει είναι ένα κράτος δικαίου και αυτό το είδαμε και από τα αποτελέσματα των τελευταίων εκλογών, σίγουρα δεν είναι έτοιμη η κοινωνική βάση για μια συνολική ανατροπή με το σύστημα, παρ' όλα αυτά όμως και η απουσία η δικιά μας ως κίνημα είναι. Είναι επιτακτική η ανάγκη δημιουργίας ενός κινήματος γιατί αυτό θα λειτουργήσει σαν αντίπαλος πόλος στην περίπτωση κοινωνικής έκρηξης και σε περίπτωση που θα χρειαστεί και πρέπει να χρειαστεί. Αυτό είναι το χρέος μας να συσπειρώσουμε εκείνα τα κομμάτια της κοινωνίας που όταν θα έρθει η στιγμή της έκρηξης και οι ψευδαισθήσεις θα πέσουν (για την κοινοβουλευτική δημοκρατία θα πέσουν): αυτό είναι το χρέος να αποτελέσουν τον τρίτο πόλο, τον πόλο συσπείρωσης εκείνων των κομματιών που έχουν συνειδητοποιήσει ότι ο μοναδικός δρόμος για την επιβίωση του ανθρώπου, για να ανατείλει μια νέα εποχή είναι ο δρόμος της επανάστασης. Ο αγώνας για την επανάσταση δεν είναι απλά ένας αγώνας για την ελευθερία και την ισότητα, είναι αγώνας για την ίδια την επιβίωση σήμερα. Ευχαριστώ.

Τοποθέτηση

Εγώ συμπληρωματικά ήθελα να πω -γιατί έχω καλυφθεί από τους συντρόφους τους περισσότερους- ένα πράγμα που θεωρώ ότι είναι αρκετά σημαντικό και ουσιαστικά την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στις προηγούμενες εκλογές, πράγμα που θεωρώ ότι θα το δούμε και στις επόμενες, δηλαδή σε 10 μέρες.

Κατά τη δικιά μου άποψη, ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί την καραντίνα της κοινωνικής οργής. Δηλαδή αυτή την στιγμή συναντάμε μια τάση στην κοινωνία να έρχεται σε αντιπαράθεση ουσιαστικά με όποιον τρόπο διαθέτει -προς το παρόν αυτό το οποίο παρέχεται είναι οι εκλογές- στα μέτρα που είχε πάρει η προηγούμενη κυβέρνηση μέχρι τώρα και γενικά στην πολιτική των μνημονίων. Αυτή η αντίθεση διατυπώνεται ουσιαστικά από την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ. Δηλαδή, θεωρεί η κοινωνία ότι στηρίζοντας τον ΣΥΡΙΖΑ θα μπορέσει εν τέλει να έρθει σε μια ρήξη, να αναθέσει δηλαδή αυτήν την ρήξη σε κάποιους άλλους για τα μνημόνια και την πολιτική της λιτότητας, θεωρώντας ότι θα δει κάτι καλύτερο; Κατά τη δικιά μου άποψη αυτό είναι μια ψευδαίσθηση που έχει δημιουργηθεί μόνο και μόνο επειδή ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί αριστερή δύναμη, και ως αριστερή δύναμη, σε αντίθεση με τη δεξιά της ΝΔ, έχει τη δυνατότητα να διατηρήσει την κοινωνική ομαλότητα χωρίς να προκαλεί κοινωνικές εξεγέρσεις, ένα πράγμα το οποίο ουσιαστικά η δεξιά της ΝΔ -(και εφόσον έχουμε μια κυβέρνηση της ΝΔ, η οποία λαμβάνει νέα μέτρα πράγμα αναπόφευκτο στην κατάσταση που είναι τώρα η οικονομία και ακολουθούν η Ισπανία και ενδεχομένως και άλλες χώρες που θα δούμε στο μέλλον), δεν θα μπορέσει να διαχειριστεί αυτή την κατάσταση όντας δεξιό κόμμα, χωρίς να προκαλέσει έντονες κοινωνικές αναταραχές. Για αυτό, αυτόν τον ρόλο αργά ή γρήγορα θα τον αναλάβει ο ΣΥΡΙΖΑ και θα πρέπει αυτό το πράγμα, κατά την δικιά μου άποψη, να το αντικαταστήσει ένα κοινωνικό κίνημα που θα ανθίσει από τα κάτω· ένα επαναστατικό κίνημα να αποτελέσει εκείνη ουσιαστικά την αγκαλιά της κοινωνίας που παύει να παρέχει συναίνεση στον δικομματισμό όπως παρείχε μέχρι τώρα και όχι μηχανισμοί όπως ο ΣΥΡΙΖΑ.

Ουσιαστικά η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ είναι επίσης και αδυναμία του κινήματος να παράξει το ανάλογο έργο, δηλαδή της ρήξης. Ομως αναδεικνύει ότι η κοινωνία αντιτίθεται στην πολιτική της λιτότητας άσχετα με τον φόβο που είχε επικρατήσει πριν από τις εκλογές για έξοδο από το ευρώ, για χάος που θα επικρατήσει. Παρά λοιπόν αυτούς τους εκφοβισμούς η κοινωνία αντιτίθεται σε αυτήν την πολιτική, δεν κινείται όμως προς την κατεύθυνση του κινήματος γιατί το κίνημα δεν είναι ενεργό. Δεν έχει δηλαδή τις δομές που είναι απαραίτητες για να μπορέσουμε να σηκώσουμε στην πλάτη μας, να επιχειρήσουμε ουσιαστικά μια ανατροπή. Οπότε υπό αυτήν την έννοια, υπάρχουν κομμάτια συντρόφων, που έχω συζητήσει και προσωπικά, που θεωρούν ότι μια άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ θα σημαίνει κάτι το θετικό. Σαφέστατα και θα σημαίνει κάτι θετικό αλλά για την άρχουσα τάξη, δεν θα έχει δηλαδή μια δεξιά να προκαλεί εξεγέρσεις αλλά μια σταθερή πολιτική δύναμη να απορροφά την κοινωνική οργή, μια καραντίνα δηλαδή εναντίον της κοινωνικής οργής. Και αν θέλουμε σαν σύντροφοι να συμμετέχουμε σε αυτή την διαδικασία τότε καλώς.

Τοποθέτηση - ερώτηση

Θέλω να πω δυο πράγματα και σαν ερώτηση και σαν τοποθέτηση.

Περισσότερο απευθύνεται στους συντρόφους του Επαναστατικού Αγώνα. Με δεδομένο ότι στη χρονική συγκυρία που βρισκόμαστε είναι -πιστεύω- πασιφανές ότι από τη μια υπάρχει η δεξιά του κεφαλαίου, η οποία προτείνει απροκάλυπτα πλέον «πατρίς θρησκεία και νεοφιλελευθερισμό ακόμα πιο άγρια», και από την άλλη η αριστερά του κεφαλαίου, η οποία νομίζει ότι μπορεί να διαχειριστεί μια κατάσταση με μεθόδους κεύνσιανές κλπ, οι οποίες είναι αδιέξοδες για την κατάσταση στην οποία βρίσκεται ο καπιταλισμός όχι μόνο στην Ελλάδα και στην Ευρώπη αλλά παγκόσμια· όπως επίσης και η ακροδεξιά του κεφαλαίου η οποία πλέον σε κοινοβουλευτικό επίπεδο και κοινωνικά πιο διάχυτα προτείνει τη δική της επανάσταση/ αντεπανάσταση όπως θα την ονομάζαμε πριν 40 χρόνια εδώ στην Ελλάδα.

Με δεδομένα αυτά και προσπαθώντας να δούμε τη δικιά μας εικόνα -έχει ξανακουστεί εδώ και τις τελευταίες 2 μέρες αλλά και σε παρόμοιες κουβέντες όπως του Μαρτίου και σε άλλες συζητήσεις μας-, η σύνθεση με κοινωνικά κομμάτια τα οποία πλήττονται και δέχονται μια επίθεση πιο έντονα εδώ και 2 χρόνια. Αυτό που μπαίνει σαν ζήτημα, είναι όταν λέμε ότι προσπαθούμε και επιδιώκουμε τη σύνθεση και την απεύθυνση σε κοινωνικά κομμάτια, μπαίνει αναπόφευκτα και το ερώτημα σε ποιά κοινωνικά κομμάτια; Η ευρύτερη, η πολυπληθέστερη κοινωνική τάξη των μικροαστών που αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα στην συντριπτική της πλειοψηφία προλεταριοποιείται, θεωρούμε ότι είναι κομμάτι που μπορούμε να προσεγγίσουμε έτσι ώστε να πορευτεί μαζί μας προς την κοινωνική επανάσταση; Κομμάτια, ας πούμε, της πεφωτισμένης σε εισαγωγικά αστικής τάξης, η οποία μπορεί να μην επιδιώκει για τα συμφέροντα της ολοκληρωτικές λύσεις αλλά μπορεί να επιδιώκει έναν καπιταλισμό πιο ανθρώπινο πρόσωπο, είναι κομμάτι που θα μπορούσε να είναι κοντά μας;

Αυτό που επιζητούμε είναι ένα διαταξικό κίνημα, ας πούμε, γιατί κατά την γνώμη μου ακόμα και μέσα στον χώρο μας υπάρχει ένα ρεύμα που θεωρεί ότι ο ταξικός προσδιορισμός, η διαίρεση η ταξική δεν είναι πλέον πρωταρχικό στοιχείο ούτε της απεύθυνσης που πρέπει να έχουμε, αλλά ούτε και των επιδιώξεων των ίδιων που πρέπει να έχει ο αγώνας που δίνουμε. Π.χ ακούστηκαν και διάφορα πριν για το κομμάτι των μεταναστών προλετάρων που ζουν στην Ελλάδα, και κατά πόσο θα μπορούσαμε αυτό το κομμάτι να το προσεγγίσουμε. Πχ σε σχέση με πράγματα που ακούστηκαν πριν, ότι διαφεύγει από τον κόσμο που κρίνει εύκολα αυτό το κομμάτι, και ξεχνώντας ότι κομμάτια μεταναστών έχουν δώσει σκληρούς ταξικούς αγώνες, είτε στην Μανωλάδα, είτε στην Μηχανιώνα στη Θεσσαλονίκη.

Για να το κλείνω λίγο σαν ερώτηση, όταν λέμε ότι προσπαθούμε να απευθυνθούμε στην κοινωνία, σε ποια από όλα τα κοινωνικά κομμάτια θεωρούμε ότι μπορούμε να απευθυνθούμε και με ποιες επιδιώξεις και ποια συμφέροντα κοινά μπορούμε να διακρίνουμε σε αυτά τα κομμάτια;

Πόλα Ρούπα

Η απάντηση σε αυτό το ερώτημα νομίζω ότι δόθηκε από τον ίδιο τον σύντροφο:

είναι ταξική και δεν μπορεί παρά να είναι ταξική. Ένα κίνημα επαναστατικό δεν μπορεί παρά να έχει ταξικά χαρακτηριστικά και οι συμμαχίες που θα αναζητά θα είναι από την τάξη εκείνη των καταπιεσμένων που πλήττεται περισσότερο από κάθε άλλο από την κρίση και μιλάμε για τις χαμηλές κοινωνικές τάξεις. Μέσα στην περίοδο που διανύουμε είναι λογικό μέσω της κρίσης τα μικροαστικά στρώματα να προλεταριοποιούνται -μάλλον μεγάλο μέρος αυτών περιθωριοποιείται-, μεγάλοι αριθμοί κοινωνικών στρωμάτων περνάνε εντελώς στο περιθώριο και ύστερα τα κομμάτια αυτά τα κοινωνικά είναι, πιστεύω, που έχουν και τα αυτιά τους ανοιχτά αυτήν την περίοδο, και ένα τμήμα από αυτά τα κομμάτια έχουν τη διάθεση της σύγκρουσης.

Είναι αυτά στα οποία μπορούμε να απευθυνθούμε. Είναι αυτονόητο ζήτημα για μένα η ταξικότητα ενός κινήματος. Διαταξικό επαναστατικό κίνημα είναι αδύνατον να υπάρξει. Και πιστεύω ότι είναι αυταπάτη ότι μπορεί να επικοινωνήσει ένα τέτοιο κίνημα με στρώματα τα οποία είναι μεσοαστικά ή αστικά κλπ. Αυτοί είναι οι φυσικοί – ταξικοί αντίπαλοί μας.

Το ζήτημα της επικοινωνίας με τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα κατά την άποψή μου, γίνεται μέσα από την θεωρία και μέσα από την πράξη. Η θεωρία όπως είπα και πριν αφορά την ίδια την κρίση και το ξεπέραςμα της. Η πράξη σημαίνει δράσεις με σαφή πολιτική συγκρότηση και κατεύθυνση και θα μπορεί να δημιουργήσει προϋποθέσεις σύνθεσης ενός επαναστατικού κινήματος. Η ίδια η δράση προσελκύει, παράλληλα με την θεωρία και την ανάλυση, και μπορεί να δημιουργήσει ένα κίνημα που να μεγεθύνεται διαρκώς, να μπορεί να γίνει αιχμή του δόρατος ολόκληρης κοινωνικής βάσης για την κεντρική σύγκρουση με την εξουσία με στόχο την ανατροπή της και την επανάσταση. Αυτό το κίνημα αν δεν ξεφύγει από τις αγκυλώσεις και σε σχέση με το ταξικό ζήτημα που έθεσε ο σύντροφος, νομίζω ότι δεν θα μπορέσει να οργανωθεί αποτελεσματικά προς μια τέτοια κατεύθυνση. Είναι ένα ζητούμενο αυτό που πιστεύω ότι οφείλουμε να το ξεπεράσουμε άμεσα.

Νίκος Μαζιώτης

Η πάλη των τάξεων δεν καταργήθηκε αν και το πιστεύουν από ότι φαίνεται διάφοροι σύντροφοι. Εγώ πιστεύω ότι έχουν αυταπάτες. Εχει αλλάξει σίγουρα η σύνθεση του καπιταλισμού. Ακόμα και η άρχουσα τάξη έχει αλλάξει σύνθεση και οι κατώτερες τάξεις έχουν αλλάξει σύνθεση. Πέρα από αυτό όμως, κι όσες αλλαγές και να γίνουν, ένα επαναστατικό κίνημα δεν μπορεί παρά να είναι ταξικό κίνημα. Δηλαδή η επανάσταση δεν μπορεί παρά να είναι κοινωνική και ταξική, δεν υπάρχει επανάσταση ατομικιστική. Η επανάσταση δεν μπορεί παρά να στηρίζεται σε μια κοινωνική βάση, τις κατώτερες κοινωνικές τάξεις, τους από κάτω γιατί αλλιώς δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα.

Οι αναρχικοί έχουν κάνει μια κριτική γενικά στον μικροαστισμό και γενικά στους μικροαστούς που υποτίθεται ότι είναι η πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας. Σίγουρα αυτή η κριτική ως ένα βαθμό είναι χρήσιμη.

Πέρα από αυτό όμως, το να βάζουμε ως κύρια πολιτική στόχευση την κριτική στις κατώτερες πολιτικές τάξεις, στους μικροαστούς, ή στους εργάτες ή στους μικροαστικοποιημένους εργάτες, αυτό είναι λάθος. Φτάνουμε σε έναν αντικοινωνισμό όπου λέμε ότι όλη η κοινωνία είναι ηλίθιο, είναι βλάκες, είναι ρουφιάνοι εκτός από εμάς. Αυτό είναι ένας ελιτισμός που δεν βοηθάει πουθενά. Εάν θέλουμε να κάνουμε επανάσταση θα πρέπει να πείσουμε αυτούς τους ανθρώπους, να τους δείξουμε αν υπάρχουν λάθη στην κουλτούρα τους, στην νοοτροπία τους, να τους πάρουμε με το μέρος μας και να τους πείσουμε ότι είναι ανάγκη να ανατρέψουμε το καθεστώς. Από εκεί και πέρα το πώς ονομάζονται αυτές οι τάξεις που θα πρέπει να πάρουμε μαζί μας, αυτό δεν έχει και μεγάλη σημασία για μένα. Σίγουρα πάντως θα είναι οι κατώτερες. Μπορεί να είναι οι προλετάριοι, οι εργάτες, μπορεί να λέγεται μητροπολιτικό προλεταριάτο, μπορεί να είναι οι μικροαστοί, βοηθάει πάρα πολύ το γεγονός ότι αυτή την περίοδο προλεταριοποιούνται, χάνουν δηλαδή αυτά που είχαν, ακριβώς όπως κι η μεσαία τάξη εξαφανίζεται έτσι η μάζα των κατωτέρων τάξεων αυξάνεται. Αν δεν τους πάρουμε αυτούς με το μέρος μας, τότε τι θα κάνουμε; Πως θα κάνουμε επανάσταση στην πραγματικότητα; Και δεν πιστεύω ότι πρέπει να γίνει καμία κουβέντα ποιος είναι το επαναστατικό υποκείμενο.

Οι αναρχικοί είχαν μια διαφορετική άποψη από τους μαρξιστές για το ποιος είναι ήταν το επαναστατικό υποκείμενο. Στην Παρισινή Κομούνα, αυτοί που έκαναν την Παρισινή Κομούνα ήταν για τα μαρξιστικά μεγέθη, μικροαστοί, μικροκαταστηματάρχες, τεχνίτες, μαστόροι, βιοτέχνες, έμποροι, μικροέμποροι λαϊκών αγορών, λούμπεν στοιχεία προλεταριακά. Στην Ρώσικη επανάσταση η πλειοψηφία των επαναστατών ήταν χωρικοί, μουζίκι, βέβαια λαμβάνουμε υπόψη ότι έπαιξε πολύ σημαντικό και καταλυτικό ρόλο η μικρή αριθμητικά εργατική τάξη, το βιομηχανικό προλεταριάτο. Το ίδιο έγινε και στην Ισπανική επανάσταση. Αυτά τα πράγματα έχουν αλλάξει. Αλλά και σήμερα αυτούς που πρέπει να πάρουμε με το μέρος μας είναι οι φτωχοί, οι αποκλεισμένοι, οι κατώτερες τάξεις και φυσικά οι μετανάστες. Τους μετανάστες πρέπει να τους πάρουμε με το μέρος μας γιατί στις καπιταλιστικές περιφέρειες όπως είναι κι η δικιά μας παίζουν έναν πολύ σημαντικό ρόλο, αυτοί κάνουν τις βρώμικες δουλειές. Αυτοί σηκώνουν μεγάλο μέρος της οικονομικής δραστηριότητας και των επαγγελμάτων που αρνούνται να κάνουν οι έλληνες εργαζόμενοι. Αν δεν τους πάρουμε αυτούς με το μέρος μας θα έχουμε αποτύχει.

Ερώτηση

Μια ερώτηση για τον σύντροφο από την Ισπανία. Θεωρείτε ότι θα ήταν επιτακτική η ανάπτυξη ισχυρών δεσμών επαναστατικών στις χώρες του νότου -Ιταλία, Ελλάδα, Ισπανία- που θα αντιμετωπίσουν άμεσα την ευρωπαϊκή κρίση; Αν ναι, πως θα διευρύνονταν οι σχέσεις με τις υπόλοιπες χώρες με σκοπό τη διεθνή εξέγερση - επανάσταση σε άμεσο χρόνο;

Χοσέ Ροντρίγκεζ

Το κρίνω και απαραίτητο και αναγκαίο, γιατί και η ΕΕ και το κεφάλαιο και οι χρηματοπιστωτικοί μηχανισμοί που δημιουργούν είναι έτοιμοι να μας βυθίσουν εδώ στο Νότο, είτε πρόκειται για την Ιταλία, την Ισπανία ή την Ελλάδα.

Πιστεύω, ότι όλοι όσοι έχουν μια επαναστατική αντίληψη όπως και τα κινήματα αγώνα θα πρέπει να κινηθούν προς τον συντονισμό και την ανάπτυξη δεσμών ενότητας. Δεν έχω συγκεκριμένα μια πρόταση για το πως μπορεί να επιτευχθεί αυτός ο συντονισμός, περισσότερο από το να ενδυναμώσουμε τις σχέσεις ανάμεσα μας και να βελτιώσουμε αμέσως τώρα, με τρόπο άμεσο την αντιπληροφόρηση. Γιατί υπάρχουν πάρα πολλά πράγματα στις διάφορες χώρες τα οποία δεν τα γνωρίζουμε κι επειδή ακριβώς υπάρχουν αυτά δεν μπορούμε να καταλάβουμε και τι συμβαίνει, ούτε τις αναλογίες δυνάμεων, ούτε τίποτα σχετικό. Οσον αφορά τις χώρες του Βορρά, περιμένουμε από τους συντρόφους στον Βορρά να καταλάβουν την κατάσταση που ζούμε στο Νότο και να προσπαθήσουν όσο μπορούν κι εκείνοι να δείξουν αλληλεγγύη και να ασκήσουν πίεση στις κυβερνήσεις τους, και μέσα από τους αγώνες που εξελίσσονται εκεί για να μπορέσει να αλλάξει κάτι.

Ερώτηση

Εγώ θα ήθελα να επαναφέρω μια ερώτηση σε σχέση με το επαναστατικό υποκείμενο κατά κάποιο τρόπο. Να κάνω κάποια σχόλια. Εχω μια απαισιοδοξία, γιατί βλέπω ότι ελλοχεύει ένας κίνδυνος να οικειοποιηθούμε τη λέξη «επανάσταση» στο τέλος κάθε αφίσας ή και στο πρόταγμα και να παραμείνουμε σε αυτό το κάλεσμα και μόνο. Δηλαδή να καλούμε την κοινωνία σε επανάσταση κι εμείς να αποποιούμαστε τις ευθύνες μας. Δεν θαμίλαγα τόσο για ρεφορμισμό, όσο για μια δυνατή τάση εναλλακτισμού και έναν διαχρονικό κομφορμισμό, που γενικώς υπάρχουν ιδεολογικοί φορείς που θέλουν να συντηρήσουν, και την πεπατημένη, και κατά κάποιο τρόπο διαρκώς θέτουν κάποια αναχώματα που βολεύουν. Τώρα, για να οικειοποιηθώ ένα τσιτάτο τετριμμένο, λέγεται ότι οι κοινωνικοί αγώνες δεν είναι ούτε νόμιμοι ούτε παράνομοι, είναι δίκαιοι.

Τέθηκε ένα ερώτημα πριν από τον Σασουά που έλεγε σε ένα ενδεχόμενο εξέγερσης τι κάνουμε -όπου εγώ θεωρώ ότι αυτή η εξέγερση στην Ελλάδα είναι αναμενόμενη αλλά δεν θα είναι και παραχωρημένη- και τίθεται και ένα ζήτημα ότι με την παρούσα συγκρότηση και οργάνωση που έχουμε (και θα συμφωνήσω ότι δεν είμαστε κίνημα, είμαστε χώρος), κατά πόσο θα μπορούσε μια θυμική εκτόνωση να υπερβεί τα εσκαμμένα.

Θεωρώ, λοιπόν, ότι χρειάζονται υπερβάσεις και θεωρώ ότι πέρα από τη συνειδητή επιλογή της παρανομίας, η παρανομία έρχεται από τα πάνω, πολλές φορές ιστορικά [...] Για να κάνω μια σύγκριση με άλλες χώρες, μπορούμε να γράφουμε τη λέξη «επανάσταση» στις αφίσες μας,

να εγκαλούμε την κοινωνία να κάνει επαναστάσεις, όμως -αν γνωρίζω καλά- στην Ιταλία, ας πούμε, ακόμα και το να προτρέπεις την κατάλυση του πολιτεύματος διώκεται.

Σε σχέση και με πράγματα που ακούγαμε πρόσφατα, όπως μια ρητορική προεκλογική κυρίως από την δεξιά που ήταν πιο ιδεολογικοποιημένη από άλλες φορές, έχουμε να συναντήσουμε μια ποινικοποίηση στην οποία δεν έχουμε απαντήσει. Από θεματικές που έχουν τεθεί που έχουν να κάνουν με το internet, με τα άσυλα, την απαγόρευση πορειών, διάφορα ζητήματα... Και τίθεται και το ερώτημα αν μπορούμε να συγκροτηθούμε και να προχωρήσουμε δίχως άσυλα, δίχως ιντερνέτ, δίχως καβάζες. Δίχως διάφορα τέτοια πράγματα. Ξαναμπαίνει ένας διαχρονικός βραχνάς. Και ένας ανταγωνισμός που είναι στείρος και πρέπει να γίνει μια υπέρβαση.

Από την μια πλευρά κονφορμιστικά κομμάτια καταλογίζουν στην επιλογή του ένοπλου ότι είναι αιτία για να τροφοδοτείται καταστολή, ότι μέμφεται τους ενδιάμεσους αγώνες -που θεωρώ ότι δεν το έχω δει τουλάχιστον στην πλειοψηφία-, ότι τέλος πάντων πετάνε τους ενδιάμεσους αγώνες στα σκουπίδια. Από την άλλη αιωρείται μια άλλη κριτική από την πλευρά αυτών που, τέλος πάντων, μιλάνε για το ένοπλο – και δεν το προσωποποιώ – ότι οι ενδιάμεσοι αγώνες είναι ατελέσφοροι κατά κάποιο τρόπο.

Τώρα, θεωρώ ότι ζήτημα μαζικοποίησης δεν υπάρχει. Έχουμε δώσει ακόμα και απαντήσεις, αλλά τα ερωτήματα τα βάζουμε προς τα έξω και δεν τα βάζουμε αυτοκριτικά προς τα εμάς. Δηλαδή ακόμα και στο ερώτημα που μπαίνει «αν όχι εμείς, ποιοι; Αν όχι τώρα, πότε;», κυρίως αυτό το απευθύνουμε σε άλλο κόσμο και δεν το απευθύνουμε σε εμάς. Αλλά για να μιλήσουμε για επανάσταση και εννοείται ότι μιλάμε για βίαιη επανάσταση, για παράνομη επανάσταση, για μια ποινικοποίηση που έρχεται από τα πάνω κατά κάποιο τρόπο, προκύπτει η αναγκαιότητα να αποκωδικοποιήσουμε κάποιες πολιτικές κατευθύνσεις, να μιλήσουμε δηλαδή για αυτήν την έφοδο στον ουρανό, ας πούμε, πως εφαρμόζεται, ποιες είναι οι πρακτικές εφαρμογές αυτών των προταγμάτων. Δηλαδή, μας είναι εύκολο και είναι μια ρητορική που μπορούμε να μιλήσουμε για πολιτοφυλακές, για επιθέσεις στους ένστολους της δημοκρατίας, μπορούμε να μιλήσουμε για διάφορα ζητήματα για την τελική του κεφαλαίου και την ιδεολογική αποδόμηση της δημοκρατίας.

Ωστόσο το ερώτημα που έθεσα από την αρχή, το πολιτικό υποκείμενο που είμαστε εμείς, άμα πούμε ότι είμαστε εμείς και πούμε ότι ακολουθούμε μια πλατφόρμα που είναι αναγκαιότητα για να προχωρήσουμε, άμα συγκροτήσουμε αυτή την πλατφόρμα που θα μπορέσει να εφαρμόσει αυτές τις κατευθυντήριες γραμμές εν πάση περιπτώσει προς την ανατροπή της εξουσίας, θα μπορούσε να είναι μια συνομοσπονδία και τι είδους συνομοσπονδία θα είναι; Γιατί ακούγεται τα τελευταία χρόνια, ότι πλέον βάσει της σύστασης και του δυναμικού και έτσι όπως είναι ο χώρος αυτή τη στιγμή, αυτό που του μένει και αυτός ο πειραματισμός που πρέπει

να κινηθεί είναι μια συνομοσπονδία. Θα είναι μια συνομοσπονδία αναρχική; Θα απαρτίζει, ας πούμε, λαϊκές συνελεύσεις, σωματεία; Αμα ξεπεράσουμε το «ποιοί» και πούμε και το «πώς», και ξεπεράσουμε και το τι να κάνουμε με μια προσέγγιση «ωχ αδελφισμού», αλλά πούμε τι να κάνουμε, δηλαδή αυτό και αυτό, ποια θα είναι η σύσταση και η συγκρότηση, η υποδομή, η βάση για να εφαρμόσει όλα αυτά που προπαγανδίζουμε προς τα έξω;

Τοποθέτηση

Θα ήθελα να κάνω πολύ πολύ μικρή τοποθέτηση, είναι τελείως προπαγανδιστική. Οποιοσδήποτε εδώ μέσα και από αυτούς που δεν είναι παρόντες αλλά κρίνει, θεωρεί ανάγκη τη δημιουργία ενός διεθνούς επαναστατικού κινήματος, θα πρέπει να θέσει πρώτα και κύρια στο εαυτό του το ζήτημα της επικοινωνίας, της μετάφρασης και της διάδοσης νέων από και προς διάφορες γλώσσες. Ο Μπερτράντ Σασουά είπε χτες, ότι αν δεν είχαν φτάσει οι μεταφράσεις των Ερυθρών Ταξιαρχιών στο Βέλγιο, οι Μαχόμενοι Κομμουνιστικοί Πυρήνες δεν θα είχαν δημιουργηθεί. Κρίνω πως γενικά τείνουμε να ομφαλοσκοπούμε και να κοιτάμε το θέμα το επαναστατικό και τα κινήματα τα οποία αναπτύσσονται γύρω από αυτό το ερώτημα με βασικό κέντρο και άξονα την Ελλάδα, και ξεχνάμε ότι η διεθνιστική αλληλεγγύη στην οποία έχουμε αναφερθεί δεν μπορεί να είναι παρά αμφίδρομη. Για να παράγουμε σχέσεις αμφίδρομης και διεθνιστικής αλληλεγγύης πρέπει να συνδράμουμε με τέτοιο τρόπο ώστε να φεύγουν και να έρχονται φλεγόμενα κείμενα προς την Ελλάδα σε πολλές και διάφορες γλώσσες. Αν δεν κατορθώσουμε να στηρίξουμε τους ασυρμάτους και αν δεν κατορθώσουμε να συνδράμουμε προς αυτήν την κατεύθυνση, δεν μπορούμε καν να μιλάμε για οποιουδήποτε είδος διεθνιστικού επαναστατικού κινήματος.

Οπότε για άλλη μια φορά, όπως έχω κάνει εγώ και άλλοι σύντροφοι από το μεταφραστικό δίκτυο αντιπληροφόρησης, απευθύνουμε ανοικτό κάλεσμα σε όλες τις τάσεις που κρίνουν πως είναι πρώτο και κύριο ζήτημα η ανάπτυξη ενός διεθνούς επαναστατικού μετώπου να συνδράμουν μεταφραστικά σε αυτό.

Εισηγήτρια

Κάπου εδώ θα πρέπει να κλείσουμε αυτή την κουβέντα, η σχολή έχει κάποια συγκεκριμένη ώρα που πρέπει να κλείσει. Νομίζω ότι ήταν ένας έτσι αρκετά εποικοδομητικός διάλογος. Καταρχήν, να ευχαριστήσουμε τους ομιλητές που ήρθαν από την Ευρώπη και ανταλλάξαν τις δικές τους εμπειρίες και γνώσεις μαζί μας. Κατά δεύτερον να ευχαριστήσουμε και τους μεταφραστές που βοήθησαν σημαντικά στην διεξαγωγή της εκδήλωσης και τρίτον να ευχαριστήσουμε και όλους αυτούς που παρευρέθηκαν εδώ και συνέβαλαν στην ανάπτυξη ενός σημαντικού διαλόγου.

Σημείωση:

Η απομαγνητοφώνηση της εκδήλωσης καλύπτει το σύνολο των τοποθετήσεων (γραπτών και προφορικών) και των ερωταπαντήσεων που έλαβαν χώρα καθ' όλη τη διάρκεια της διήμερης εκδήλωσης. Η μεταφορά του προφορικού λόγου σε γραπτό έγινε με τη μεγαλύτερη δυνατή ακρίβεια και σεβασμό στις τοποθετήσεις όλων των συντρόφων/-ισών. Σημεία που έχουν «χαθεί» κατά τη διάρκεια της ηχογράφησης οφείλονται σε καθαρά «τεχνικούς λόγους» και υποδεικνύονται μέσα στα κείμενα με βοηθητικά σύμβολα αγκυλών ή παρενθέσεων.

ΣΥΝΕΧΕΥΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΒΕΣΗ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ - ΙΡΟΤΗΣΙ-ΕΑ.ΕΣΠ|VBLOGS.NET